

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

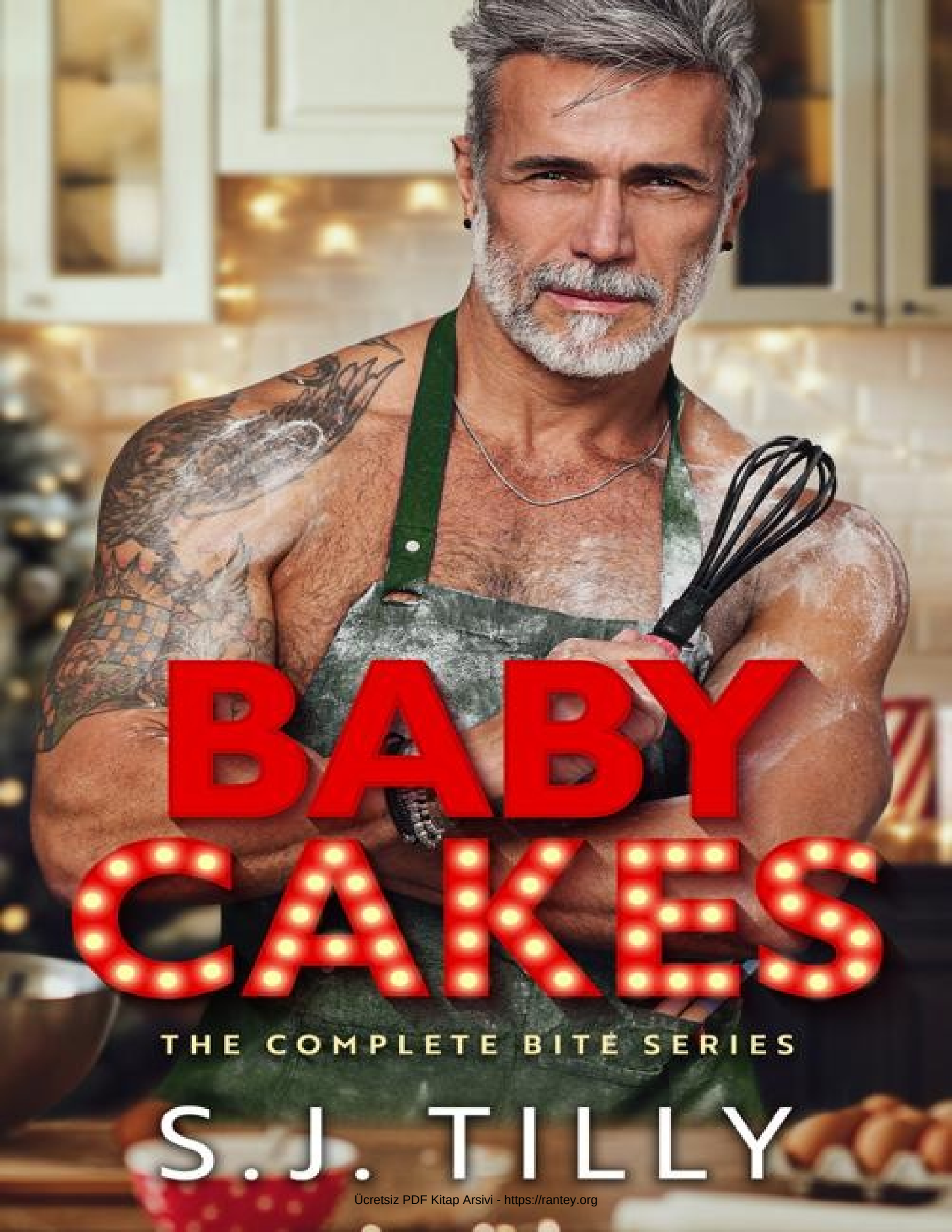
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BABY CAKES

THE COMPLETE BITE SERIES

S.J. TILLY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BEBEK KEKLERİ TÜM ISIRIK SERİSİ

S.J. TILLY

The Complete Bite Serisi

Bebek Kekleri

Tilly World Romanları Koleksiyonu

Telif Hakkı © S.J. Tilly LLC 2024

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2024 yılında yayınlandı

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Lori Jackson Tasarım

Kapak fotoğrafçısı ve modeli: Wander Aguiar

Editörler: Jeanine Harrell, Indie Edits with Jeanine

& Beth Lawton, VB Edits

CONTENTS

Önsöz

[İkinci Isırık - Bölüm 1](#)

1. [Alice](#)
2. [Michael](#)
3. [Alice](#)
4. [Michael](#)
5. [Alice](#)
6. [Michael](#)
7. [Alice](#)
8. [Michael](#)
9. [Alice](#)
10. [Michael](#)
11. [Alice](#)
12. [Michael](#)
13. [Alice](#)
14. [Alice](#)
15. [Michael](#)
16. [Alice](#)
17. [Michael](#)
18. [Alice](#)
19. [Michael](#)
20. [Alice](#)
21. [Michael](#)
22. [Alice](#)
23. [Michael](#)
24. [Alice](#)
25. [Alice](#)
26. [Michael](#)
27. [Alice](#)
28. [Michael](#)
29. [Alice](#)

30. [Alice](#)
31. [Alice](#)
32. [Michael](#)
33. [Michael](#)
34. [Alice](#)
35. [Michael](#)
36. [Alice](#)
37. [Michael](#)
38. [Alice](#)

[Sonsöz - Alice](#)

[Epilog II - Michael Önsöz](#)

[Snowed in Bite - Bölüm 2](#)

39. [Alice](#)
40. [Michael](#)
41. [Alice](#)
42. [Michael](#)
43. [Alice](#)
44. [Michael](#)
45. [Alice](#)
46. [Michael](#)
47. [Alice](#)
48. [Alice](#)
49. [Michael](#)
50. [Alice](#)
51. [Michael](#)
52. [Alice](#)
53. [Michael](#)
54. [Alice](#)
55. [Michael](#)
56. [Alice](#)
57. [Michael](#)
58. [Alice](#)
59. [Michael](#)
60. [Alice](#)
61. [Michael](#)
62. [Alice](#)

63. Michael

64. Alice

65. Michael

66. Alice

67. Michael

68. Alice

69. Michael

70. Alice

71. Alice

72. Michael

73. Alice

74. Michael

75. Alice

[YENİ YIL ATIŞMASI - Bölüm 3](#)

Önsöz

76. Alice

77. Michael

78. Alice

79. Michael

80. Alice

81. Michael

82. Alice

83. Michael

84. Alice

85. Michael

86. Alice

87. Michael

88. Alice

89. Michael

90. Alice

91. Alice

92. Michael

93. Alice

94. Michael

95. Alice

96. Michael

97. [Alice](#)

98. [Michael](#)

99. [Alice](#)

100. [Michael](#)

101. [Alice](#)

102. [Michael](#)

103. [Alice](#)

[Epilog 1 Michael](#)

[Alice](#)

[Epilog iki](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında - S.J. Tilly](#)

[Ayrıca Yazan](#)

*Baby Cakes, özellikle de kapak, tüm aç ho ho
ho'larıma adanmıştır.
Seni her zaman besleyeceğime söz veriyorum.*

SECOND BITE - PART 1

S.J. Tilly tarafindan

İkinci Isırık

Bir Tilly Dünyası Romanı

Telif Hakkı © S.J. Tilly LLC 2022

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2022'de yayınlandı

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: James Adkinson

Editör: Jeanine Harrell-Indie Edits with Jeanine

Bu kitap, GBBO izleyerek ve P. Hollywood bakışlarına takıntılı bir şekilde çok fazla zaman harcadığım 2021 kışına adanmıştır.

ALICE

"P bağcıklar, millet!"

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

"Üç... iki... içinde canlı yayına geçiyoruz." Arkasındaki adam Kamera tek bir parmağını kaldırıyor.

Odanın önündeki büyük ışık kırmızı yanıp sönüyor. Ve kalbim durdu.

Oh, tatlı Noel Baba, kalbim durdu.

Titreyen ellerimin milyonlarca izleyicinin gördüğü ilk şey olmasını istemediğim için yumruklarımı elbisemin ceplerine sokuyorum.

"Merhaba, *Second Bite*'a hoş geldiniz!" diye sesleniyor programın yakışıklı sunucusu Joey'nin sesi. "Harika bir tatil özel programı olacağından emin olduğum bu programda bize katıldığınız için teşekkür ederim."

Kapının önündeki çocuk gibi yakışıklı olan Joey, pek çok insanın *Second Bite*'ı izlemesinin nedeni. Ama hiçbir zaman benim sebebim olmadı. Tıpkı nabzımın damarlarımda dört nala atmasının sebebinin o olmadığı gibi.

"Sizleri yarışmacılarla tanıştırmadan önce, jüri üyelerini buraya getirelim."

Kahretsin, oluyor!

Şu anki durumumun sebebi yargıçlar. Daha doğrusu, özellikle bir yargıç her şeyin sebebi.

Sabahları kalkma sebebim. Burada

olmamın sebebi.

Nefes alma sebebim.

Parmaklarım cebimdeki şanslı gümüş doları sıkarak boş yere kendimi toparlamaya çalışıyor.

Sakin ol, Alice.

Joey sırtı bana ve büyük odanın önündeki diğer yarışmacılara dönük olarak ayakta duruyor, yani bu canlı tanıtımın arka planında biz varız.

Oda yarı sahne, yarı depo, parlak ışıklar dört ayrı pişirme istasyonuna parlıyor. Ve televizyonda rahat görünüyor. Samimi. Ama burada sette olmak, tamamen farklı bir dünya gibi hissettiriyor. Korkutucu, aşırı aydınlatılmış, saklanacak bir şey olmayan bir dünya.

Joey'nin yetmişli yaşlarında, kimseye nadiren olumsuz bir söz söylemeyen ve neredeyse her zaman elinde bir kadeh şarap olan tatlı kadın yargıç Pamela'yı tanıttığını duyuyorum. Ve odaklanmaya çalışıyorum. Gerçekten çalışıyorum. Ama şimdi, yıllardır aşık olduğum adamı görmeme saniyeler kala, hayatımda verdiğim her kararı yeniden düşünüyorum. Bu elbiseden başlayarak.

Ellerim hala ceplerimdeyken, biraz daha aşağı çekmeye çalışıyorum.

Kuzenlerim bu elbisenin çok şirin olduğunu söyledi. Pembe ve kırmızı çizgili şal elbisenin fazla *abartılı* olmadan şenlikli olduğunu söylediler. Ama kuzenlerimin aptal olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ne de olsa beni bu kabusa sürükleyen onlardı.

Kahramanınızla tanışın! Şef Kesso'ya kirpiklerini fırlat! Şef Kesso'ya külotlarınızı fırlatın!

Sanki ikna edilmeye ihtiyacım varmış gibi bana onunla tanışmanın ne kadar harika olacağını söyleyip durdular. Hayır, zaten sinir bozucu olan tanışma faslına yepyeni bir stres seviyesi ekleyen asıl performans ve yarışma kısmı.

Ama ona kafayı taktığını bilmiyor, kendime yüzüncü kez hatırlatıyorum. Sırf o yakın diye kalp krizine girdiğini bilmeyecek.

Joey bir kez alkışlıyor. "Ve işte Cimri'nin ta kendisi, Mike Kesso."

Gözlerim ön tarafa kayıyor ve bu kez kalbim gerçekten duruyor. Çünkü orada, sadece birkaç metre ötede, dünyaca ünlü Pasta Şefi Mike Kesso duruyor.

Sakin ol, ruhum.

O burada.

Ama ben onu Mike olarak düşünmüyorum. Birkaç sezon önce yayınlanan "Meet the Judges" bölümünden beri onu sadece

Michael. Çünkü sadece iş arkadaşlarının ona Mike dediğini, yakın arkadaşlarının ve ailesinin ise Michael diye seslendiğini söyledi. Ben de fantezilerimde ona böyle sesleniyorum.

Michael.

Ama bu bir fantezi değil. Bu gerçek. O gerçek ve o kadar yakın ki emin olmak için kollarımı ona dolamak ve vücut ısını hissetmek istiyorum.

Joey bir şeyler söylüyor ama gözlerimi -ya da dikkatimi- Michael'dan ayıramıyorum.

Tıpkı televizyondaki gibi görünüyor; koyu renk gözleri, şakaklarına doğru kırılan siyah saçları ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, imzası haline gelmiş siyah gömleğini giyiyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kollarındaki dövmelelerden kalçalarını birbirine bastıracak kadarını görebiliyorum.

Ağızımdan salyalar akmaya başlıyor ve artan ağrıyı bastırmaya çalışırken bacaklarımı saklamak için kumaştan bir kez daha çekiştiriyorum.

Elbise giymek kötü bir fikirdi.

Çok, çok kötü bir fikir.

MICHAEL

"A Benimle dalga mı geçiyorsun?" Her an yayına başlayacağımızı umursamadan telefona hırlıyorum.

"Bak Mike, istediğinin bu olmadığını biliyorum-" Menajerim beni yatıştırmaya çalışıyor.

"İstediğim bu değil miydi? Bu istediğimden o kadar uzak ki komik bile değil."

"Biliyorum, ama Kanada'da yeni yıl pek-"

Sözünü kestim. "Seni kovmamı istemiyorsan, bu cümleyi bitirmeyeceksin." Akıllıca sessiz kaldı. "Sana ara vermek istediğimi söyledim. Bu lanet tatil özel programlarından hiçbirini yapmak istemediğimi söyledim. Şimdi de bana önümüzdeki üç gün boyunca canlı yayın saçmalığı çektiriyorsun -ki bu tam bir kabus olacak- ve sonra da bu sirkten sonra eve gidip dinlenmek yerine Kanada'ya gidip her şeyi baştan yapmam gerektiğini söylüyorsun."

"Biliyorum, özür dilerim. Ama bundan sonra, söz veriyorum iki ay izinli olacaksın." Duraksıyor. "En azından bir ay."

Neredeyse gülecektim.

"Yalnızsanız, ailenizden bazılarının sizinle Winnipeg'de buluşmasını ayarlayabiliriz ya da her zaman sizi bekleyen bir *hanımefendi* bulabilirim."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Cidden bana Kanadalı bir fahişe göndermeyi mi teklif ettin?"

"Cana olmak zorunda değil-"

Telefonu kapattım.

Nasıl? Etrafımı nasıl bu kadar aptallarla çevirmişim?

Ama beni rahatsız eden şeyin sadece program olmadığını biliyorum.

Bu... *siktir*. Nefes alıp veriyorum.

Yalnızlık.

Rastgele bir ilişki istemiyorum. Kanada'da benimle buluşacak bir *profesylene* ihtiyacım yok. Bir hayata ihtiyacım var. Gerçek insanlarla gerçek bir hayat ve gerçek bir ilişki.

Hepimiz şöhreti romantikleştirerek, başarının zirvesi olduğunu düşünerek büyürüz. Ve tabii ki öyle olabilir. Param ve şöhretim bana pek çok kapı açtı. Ama bir o kadarını da kapattı.

"Canlı yayına
geçiyoruz..." İç
çekiyorum.

Kafamı kıcımdan çıkarma zamanı çünkü yapmam gereken bir iş var. Ve kızgın ya da değil, öylece çekip gitmeyeceğim.

Avuçlarım gömleğimin önünü düzeltiyor.

Kendimi işe verebilirim. Yapacak başka bir şeyim yok. *Second Bite*'da hayatımın aşkıyla tanışmayacak olsam bile.

ALICE

T İkinci masadalar. Jüri üyeleri ve sunucu ikinci masada yarışmacı tanıtımlarını yapıyor ve ben ölüyorum. Kesinlikle ölüyorum.

Michael sete girdiğinden beri biraz üzgün görünüyor ve bu benim stresimi daha da artırıyor.

Yani, her zaman biraz kızgın görünüyor. Bu onun tavrı. Ama bu farklı. Sanki özel hayatında kötü bir şey olmuş gibi. Ve bu hoşuma gitmiyor. Ona yardım etmek, daha iyi hissetmesini sağlamak istiyorum. Belki ona sarılırım.

Bu fikir beni neredeyse güldürüyor. Mike Kesso'ya sarılmaya çalışsam, gizli bir cebinden bir spatula çıkarıp alnıma vuracağından ve beni ulaşamayacağım bir yerde tutacağından eminim.

Onlar pişirme istasyonlarının arka sırasına -benim *sırama-* *doğru* ilerlerken ben de ayaklarımın üzerinde kayarak önce komşumun masasına gidiyorum.

Adı Mikayla ve çok güzel. Benim olmadığım yerde ince. Benim dağınık sarı buklelerimin yanında pürüzsüz çikolata rengi saçları var. Benim kız gibi, dökümlü elbisem yerine bir avukat şovunda görebileceğiniz dar, kurdeleli kırmızı bir elbise giyiyor. Topuklu bile giymiş. *Topuklu!* Zaten benden birkaç santim daha uzun, onu neredeyse Michael'la aynı boyda yapıyor. Ben küçük beyaz tenis ayakkabılarımla onun omzuna ancak geliyorum.

Daha önce Michael'ın görünüşüm hakkında ne düşüneceği konusunda endişelendiğimi düşünüyorsam, bu endişe tam anlamıyla bir fobiye dönüştü.

Bana bir kez baktığında gözlerini kalplerin dolduracağını düşündüğüm gibi değil. Ama onun yanında... şey, onun yanında, umutsuz hissediyorum.

Cidden, sanki bizi bilerek bu şekilde sıraya dizmişler gibi.

Önümdeki ilk sırada Hugh adında yaşlı, güler yüzlü bir beyefendi oturuyor. Onun yanında da Brent adında, otuzlarına merdiven dayamış, gösterişli bir adam var. Önemli birinin yönetici asistanı olduğuna dair bir şeyler duymuştum ve bu doğru olmalı, çünkü rolüne uygun görünüyor.

Temel olarak, bir ızgaranın içine yerleştirildik. Bize bir yönden baktığınızda önce erkekler, sonra kadınlar. Ya da bizi kendi eksenimizde döndürdüğünüzde önce rüküş, sonra şık oluruz.

Üçlünün bana doğru dönmeye başladığını gördüğümde ellerimi ceplerimden çıkarmak zorunda kalıyorum.

Joey ve Pamela'ya göz atmaya çalışıyorum ama tüm dikkatim Michael'ın üzerinde.

Ama kafasını kaldırıp bakmıyor bile. Gözlerini indirmiş, bir eli geniş gövdesi boyunca uzanarak diğer bileğindeki kalın saati ayarlıyor.

"Son ve final yarışmacımız, Alice Hatter." Joey, kendisini takip eden kameramanın önüne geçmemeye özen göstererek beni takdim ediyor.

Gülümseyerek karşılık veriyorum - kelimeler zor olduğundan - önce onun, sonra Pamela'nın elini sıkıyorum.

Yapmam gerekip gerekmediğinden emin değilim, elimi Michael'a doğru uzatıyorum.

Ama hâlâ dikkatini vermiyor. Elim havada sallanıyor.

"Yani..." Joey'nin sesi aşırı parlak, Şef Kesso'nun dikkatsizliğinden duyduğu rahatsızlığı açıkça hissediyor. "Bilgi işlemde çalıştığını duydum."

Yanaklarım ısındı. *BILGI İŞLEM MI? Kuzenlerim cidden başvurumu IT'de çalıştığımı söyleyerek mi doldurdular?*

Başımı yavaşça sallıyorum, çünkü başka ne diyebilirim ki? *Hayır, üzgünüm. Aslında buraya gelmek için başvuran ben değildim ve tele pazarlamacı olarak ruhumu emen bir işte çalışmak pek de IT sayılmaz. Öyle olsa bile, şirket geçen hafta iflas etti ve sonunda karşılıksız çıkan son üç maaş çekimin asla yerine konmayacağını kabul ettim. Boktan işim olmadan kirayı karşılayamadığım için hafta sonunda taşınıyorum ve hain kuzenlerimin bodrumuna yerleşiyorum. Ama evet, IT'de çalışıyorum.*

Joey boğazını temizliyor. "Ve bir gün bir fırın sahibi olmak istediğini." Joey garip sessizliği doldurur.

Neredeyse homurdanacaktım. Fırın mı? *Benim güvenilir bir arabam bile yok.*

"Evet, çok isterim." Sesim kısık çıkıyor ve elimi hâlâ aptal gibi uzattığımı fark ediyorum.

Elimi indirmeye başlıyorum ve sonra Joey'nin söyleyeceği şeyi kaçırıyorum çünkü Michael gözlerini kaldırıyor. Ve benimkilerle karşılaştıklarında donup kalıyorum.

MICHAEL

“ Bu hoşuma giderdi." Kadınsı ses göğsüme saplanıyor ve gözlerim yerinden fırlıyor.

Kutsal tatil cenneti.

Karşımda yemyeşil gözleri, çilek kırmızısı dudakları ve uğruna Noel Baba'ya yazabileceğim bir vücudu olan yemyeşil bir melek duruyor.

Sanki bana uzanmaktan vazgeçmiş gibi elini geri çekiyor. Sonuçlarını düşünmeye fırsat bulamadan kendi elimi uzatıp onun avucunu avucumun içinde kavırıyorum. Ve dokunduğumuz anda omurgamdan aşağı bir farkındalık dalgası fırlıyor.

Ani hareketimden irkilerek küçük bir nefes veriyor ve yemin ederim taşaklarımın derinliklerine doğru soluduğunu hissediyorum.

"Adın ne senin?" Homurdanıyorum, tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Joey yanımda boğazını temizledi. Adını çoktan söylediğine eminim ama dinleliyordum. Son yarışmacı açıkça flört etmeye çalışıyordu ve bu beni çok rahatsız etti. Bu yüzden buraya başım eğik ve iç sesim homurdanarak geldim ve bu harika kadına bakmayarak harcadığım her saniye için pişmanlık duyuyorum. Ama Joey'nin bana onun adını söylemesini istemiyorum. Onun büyüleyici dudaklarından duymak istiyorum.

Parmaklarımı esnetiyorum ve ağzı açılıyor.

"Ben Alice."

Onun fısıltılı sesi ihtiyacım olan tek onay. Bu kadın benim ve onu elimde tutmanın bir yolunu bulacağım.

ALICE

H

Bana dokunuyor.

*Michael Kesso bana dokunuyor. Elimi tutuyor. Ve sanki eli
külotumun içindeymiş gibi şehvetli hissettiriyor.*

"Ben Mike." Sanki yatağımın yanında fotoğrafı ve tüm biyografisi
ezberimde değilmiş gibi kendini tanıtıyor.

"Merhaba." Kelimeyi içime çekiyorum.

"Merhaba." Verdiği basit cevap doğrudan içime işliyor.

Merhaba.

Uykumda onun sesini duyacağım.

Tanıştığımızda ne olacağını düşünmüştüm bilmiyorum ama... ona
dokunmak? Doğrudan göz teması? Buna hazırlıklı değildim.

Bu yüzden, aşık olduğum kişi karşımda durup elimi tutarken
yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Gülümserim.

Sonra tökezleyerek ilerledim.

Çalışma masama çarpıyorum ve dengemi sağlamak için boştaki elimi
tezgahın üzerine vuruyorum.

Michael elimi bırakıyor ve etrafımızdaki insanlar benim çırpınışılarımdan
irkiliyorlar.

Ve ben böyle ölüyorum.

Utancı, Lake Placid büyüklüğünde bir timsah olarak ortaya çıkıyor ve beni
bütünüyle yutuyor. Ben yok oluyorum. Timsah kameraları yiyor. Ve hiç kimse
Alice'in Hayatını Sona Erdiren Tökezlemeye tanık olmuyor.

Yanaklarım yanarken gözlerimi indiriyorum ve diğer yarışmacıların kıs kıs gülüşlerini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Tamam o zaman." Joey ellerini çırttı. "Hadi şu şovu başlatalım!"

Başımı eğerek başımı sallıyorum.

Bu harika bir fikir! Midemde zaten alev alev yanan duygulara bir de yüksek riskli rekabet ekleyelim.

Üçlünün odanın önüne doğru yürümesini izliyorum ve Joey ilk meydan okumayı açıklarken boş ellerime bakıyorum. Çünkü Michael'ın beni kendisine doğru çektiğine yemin edebilirdim.

MICHAEL

H

Çok yakın.

Çenem esniyor.

Eğer geri çekilmezse, ben gidiyorum-

Bir çatırtı sesi kulaklarıma ulaşıyor ve dalgınlıkla elime aldığım tahta kaşıktaki tutuşumu gevşetiyorum.

Eğer ikiye bölerseniz, tırtıklı kenarları sustalı olarak işe yarayabilir.

Kaşığı jüri masasına bırakıyorum ve yarışmacıların istasyonları arasındaki koridorda ilerliyorum. Kamera ekibine doğru. Alice'e doğru.

Bu yarışmalar eğlenceli başladı. Sonra biraz monotonlaştı. Ve şimdi, bugün, var olduğunu hiç bilmediğim bir stres düzeyi yaşıyorum. Endişe, heyecan, korku, şüphe ve sabırsızlığın hepsi bir arada gibi geliyor.

Kendimden tamamen emin olmayalı çok uzun zaman oldu ve bununla nasıl başa çıkacağımı tam olarak hatırlamıyorum.

Bu kadını istiyorum. Düzeltiyorum, bu kadına *ihtiyacım var*. Ve eğer yanaklarındaki kızarıklık ve gözlerindeki ışıltı herhangi bir gösterge ise, o da beni istiyor. Sadece bana ihtiyaç duymasını sağlamalıyım. İçten dışa yanmasını, duvarlarını yakıp kül etmesini ve varlığının her parçasına erişmeme izin vermesini sağlamalıyım.

Ağır adımlarım fark edilmiyor ve diğer fırıncıların yanımdan geçerken beni izlediklerini hissediyorum.

Bunu onun için mahvetme.

İsteksizce yavaşlıyorum.

Bir kez olsun vicdanımın sesini dinlemeli ve beklemeliyim. Alice'in beceri seviyesinin ne olduğunu bilmiyorum ama hak etmeyen hiç kimse bu şova katılamaz. Ve eğer onu arzuladığımı belli edersem, yarışma bitmeden onu altıma alırsam ve kazanma şansını mahvedersem ya da dedikodularla kazanmasına gölge düşürürsem, kendimi asla affetmem.

Tezgâhının önünde durduğumda kararımı vermiştim. Ona diğer yarışmacılar gibi davranacağım. Yapmak zorundayım. Çünkü bu kameralar her şeyi canlı yayınlıyor, kurgu yok. Hata yapamam. Yani, her zamanki hıyar kişiliği.

"Şef Mike." Joey vücudunu eğerek Pamela'yla arasına sığmam için bana yer açtı. "Mükemmel zamanlama. Alice de tam bize ne yaptığını anlatmak üzereydi."

Geniş yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve uzun bir an için onu omzuma atıp buradan çıkmanın gerçekten o kadar büyük bir mesele olup olmayacağını merak ediyorum.

Bana göz kırpmıyor, elleri karıştırılmamış malzemelerin olduğu kâsenin üzerinde hareketsiz duruyor. "Hazır mısınız?"

Dişlerimi birbirine kenetleyip boğazıma bir inilti hapsediyorum. *Evet, Baby Cakes, ben hazırım.*

Joey boğuluyor, sonra göğsünü okşuyor. "Hazırız, sevgilim."

Önümdeki meleğe odaklanmadan önce ona ters bir bakış fırlatıyorum. Joey ona evcil hayvan isimleri takabileceğini ve sahte cazibesiyle sevgisini kazanabileceğini düşünüyorsa, yalaka boğazına bir çırpma teli soktuğumda farklı düşünecek.

"Tamam." Alice dudaklarını yalıyor ve ben öne doğru eğildiğimi hissediyorum. "Kırmızı kadife, beyaz çikolata girdaplı bir kek yapıyorum, üzerine nane vanilya krem peynirli krema."

Joey karnını ovuşturuyor. "Kulağa şeker patlaması gibi geliyor!"

Joey'e gülümsüyor ve bu bende onun suratına bir yumruk atma isteği uyandırıyor.

"Çok tatlı." Alice ilgi çekici bir omzunu kaldırıyor. "Ama ben tatlıların tatlı olması gerektiğine inanıyorum. Ve bence tatların birleşimi, şeker hakkında endişelenmeye zaman bırakmadan damağa odaklanmak için yeterince zaman veriyor."

Tüm başlar bana dönüyor, benim girdimi bekliyorlar. Ben de sol bileğimi sağ elimle kavrayıp kasıklarımın önünde tutuyorum. İlgisiz görüldüğümünden eminim ama kimse fark etmeden büyüyen sikimi örtmem gerekiyor.

"Kulağa ilginç geliyor." Alice'e başımı salladım, sonra arkamı döndüm. Dikkatimi başka bir şeye ve sikime hücum eden kandan uzak tutmaya zorluyorum.

Gerçekten çok tatlı.

ALICE

M Kalbim ayağa fırlıyor ve hareketlerim donuyor. Ya da çoğunlukla donuyor, çünkü titreyen elimdeki ölçü kabının kenarından süzülen un bulutlarına bakıyorum

Eller.

İlginç.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. *İlginç* demek, kulağa kötü geldiğini düşünüyor demek. Yarım kalmış hamura bakıyorum ve omuzlarımda çöktüğünü hissediyorum.

Başka bir yerde bir mutfak eşyası yere çarpıyor ve başımı kaldırıp baktığımda kameramanlardan birinin hâlâ tezgâhımın önünde durduğunu görüyorum. Kamera tam yüzüme doğrultulmuştu.

Yanaklarımdaki renk soluyor ve daha başlamadan yenilmiş hissederek başımı öne eğiyorum.

O giriş de neydi öyle? Ona dünyanın en büyük aşkını beslediğim için mi böyle düşünüyorum? Yoksa farklı mı davranıyordu?

Nefes veriyorum. Test partileri iyi çıktı.

Kendinize güvenin.

Gözlerimi deviriyorum. Evet, *kendime güveniyorum*. Çünkü bu geçmişte çok iyi gitti.

Ama artık planımı değiştiremem. Michael yaptığım şeyi beğenmeyebilir ama başka bir şey bulmak için artık çok geç.

Omuzlarımda dolaşan kötü hisleri silkeleyerek unun geri kalanını kaseye boşaltıyorum ve işe koyuluyorum.

"OTUZ DAKIKA KALDI!"

Tamam, odaklan Alice.

"On dakika kaldı!"

Neredeyse oldu. Bunu yapabilirsin.

"Bir dakika kaldı!"

Oh, lanet olsun! Acele et!

Mini kek tabağıma bakarken, dudağıımı endişelendiriyorum.

İstediğim kadar bozulmamış görünmüyorlar ama yine de oldukça temizler. Buzlanma şeklini koruyor ve son saniyeye kadar yaptığım şeker fiyonkları korkunç görünmüyor. Sonuç olarak, amaçladığım minik hediyelere benziyorlar ve jürinin onları beğeneceğinden yarı eminim.

Muhtemelen jürinin ilk iki fırıncıya yönelik tepkilerini dinlemeliydim, çünkü zaten üçüncüdeydiler, ama vücuduma pompalanan adrenalin bunu imkansız hale getirdi.

Tiz bir kıkırdama dikkatimi yanımdaki yarışmacıya çekiyor.

Mikayla başını geriye atmış, uzun, zayıf boynunu kameralara uzatmış. Sunucu için. Michael için.

Elimi cebime sokup parmaklarımın uğurlu paramın üzerinde gezinmesine izin verirken, kendime bunun bir güzellik yarışması olmadığını hatırlatıyorum. En iyi fırıncının her zaman kazandığını bilecek kadar çok bölüm izledim. Ve programdaki eski fırıncıların Michael'la flört etmeye çalıştığını ve Michael'ın asla karşılık vermediğini bilecek kadar çok izledim.

Ama belki de bunun nedeni o bölümlerin hepsinin kurgulanmış olmasıdır? Belki gerçek hayatta farklı davranıyordur.

Parayı avucumun içinde tutuyorum.

Buraya fırıncılık unvanı için yarışmaya geldin. Bir koca için değil.

Kendi çözülmekte olan düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, bir kez daha onların geri bildirimlerini özlüyorum ve aniden sıranın bana geldiğini fark ediyorum.

Second Bite'ın üç temel elemanı yolumda yürürken, birkaç derin, yavaş nefes alıyorum.

Sen halledersin.

Tıpkı bir aile yemeğine tatlı getirmek gibi.

Ve o ailenin canlı yayında bu konuda acımasızca dürüst olması.

"Bize burada ne yaptığını hatırlat." Joey başını benim ekranıma doğru sallıyor.

Kameraların yaklaştığını düşünmemek için elimden geleni yapıyorum ve tarifin içinden bir kez daha geçerken sesimi mümkün olduğunca düz tutuyorum. El kol hareketleri yapıyorum, gülümsüyorum, Michael hariç herkesle göz teması kuruyorum... tamamen normal şeyler.

Gerçekten iyi iş çıkarıyormuşum gibi hissediyorum. Sonra pastalardan birini gösterip parmağımla vuruyorum ve kremasına küçük bir çentik atıyorum.

"Ope!" Çırpılmış şeker yerine alevlere dokunmuşum gibi elimi geri çekiyorum.

Hiç düşünmeden parmağımın ucunu ağzıma sokup kremasını emiyorum. Ve tabii ki sonunda Michael'a bakıyorum ve gözlerini çatırdayan bakışlarıyla kilitliyorum.

Dudaklarım açılarak bir O harfi oluşturuyor ve parmağımı geri çekiyorum. "Özür dilerim!" Gıcırđıyorum ve özrümü tekrarlıyorum. "Çok özür dilerim!"

Michael -Mike, *ona* Mike demelisiniz- kendisi ve Pamela için iki mini kek tabaklamadan önce çenesini *çalıştırıyor*.

Harika, işte bu -sıfır saat- ve şimdiden ünlü aşkınızı hijyen eksikliğinizle gücendirdiniz.

"Onları yalamadığıma söz ver!" Şaka yapıyorum ama beni gülerek karşılayan tek kişi Pamela oluyor.

Ellerimi elbisemin ceplerine geri sokarak dudaklarımı birbirine kenetliyor ve nefesimi tutuyorum.

Çatallarını alırlar, her ikisi de küçük tabakları önlerinde ortalayana kadar ayarlarlar.

Gözlerim iki jüri üyesi arasında gidip geliyor.

Neden bu kadar uzun sürüyor?

Her zaman bu kadar uzun sürer mi?

Pamela önce lokmasını kaldırıyor ve bana başıyla onay verirken şaşkın bir takdir sesi çıkarıyor.

Nefes verirken sinirlerim az da olsa yatışıyor. Ta ki, tıpkı daha önce olduğu gibi, gözlerim Michael'inkilere kayana kadar.

Dudaklarını ayırıp bir çatal dolusu keki ağzına götürürken bakışlarını benimkilerden ayırmıyor.

Hareket o kadar şehvetli ki vücudumda bir titreme oluyor.

Yapmak üzere.

Michael Kesso beni tatmak üzere.

Gözlerim açıldı.

Pasta! Pastamın tadına bakmak üzere!

MICHAEL

F *Lanet olsun, eğer bu kadın tepkilerini azaltmazsa, ikimizi de utandıracak bir şey yapacağım.*

Dilimin üzerinde bir lezzet cümbüşü patlıyor ve kendi gözlerim tabağa düşerken Alice'in iri gözlerinden başka bir yere bakmak zorunda kalıyorum.

Uzanıp bir çatal dolusu daha dolduruyorum, bu sefer pastadan daha fazla alıyorum.

Bunu beğenmeyi beklemiyordum. Çok fazla abartılı tatlar içereceğinden emindim. Ancak tüm unsurlar mükemmel bir şekilde bir araya gelerek istediğimiz tatil ikramını somutlaştırdı.

Yardımcı jüri üyem dengeden ve vanilya notalarından bahsediyor ama ben hala yorum yapamayacak kadar çatalımı yalamakla meşgulüm.

Çatal bıçağı dudaklarımdan çekerken Alice'in ağzından çıkan küçük bir ses vücudumun kaskatı kesilmesine neden oluyor.

Tanrım, az önce inledi mi? Beni izlediği için mi?

Çatalımı yere bırakırken boğazımı temizliyorum. "Çok güzelmiş."

Güzelden de öte, insanların bana attığı bakışları ve az önce bıraktığım çatalı görüyorum. Ama *o kadar da* iyi değil. *Second Bite* kadar iyi değil. Ama çok yakın.

Bu program yapılmadan yıllar önce Baking Network'te bir program sunmuştum ve harika bir pastayı denedikten sonra "ikinci bir ısırik" almak için çatalımı tekrar kaldırmıştım. Bir şeyi denerken tam anlamıyla deneyimlemek için birden fazla ısırik aldığım için bu yanlış bir isimlendirme. Ancak bir ürün o kadar güzelse ve bir ısırik daha almak için çatalımı tekrar kaldırıyorsam, İkinci Isırık etiketini alır.

İnsanlar beğendi, bu yüzden isim yapıştı. Bu yüzden bu şov için fikir ortaya atıldığında, bariz bir başlık gibi görünüyordu.

Alice cevap olarak, "Tamam," diye mırıldanır.

Nefes verirken söylediği söz göğsüme saplanıyor. *Çok güzel*, geri bildirim değil mi?

Saçmalık.

Boğazımı temizliyorum. "Nane miktarı tam kararında. Fazla baskın olmayacak kadar hafif ama yine de belirgin." Parmağındaki kremasını yaladığı anı aklıma geliyor ve ekleyebileceğim başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. "Daha temiz olabilir."

Yüz hatlarında büyümekte olan parlak gurur ifadesi durur.

Lanet olsun.

Alice dolgun dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor, üzgün görünmüyor, sadece düşünceli. Sanki söylediğim her kelimeyi ezberliyor ve daha sonra kullanmak üzere dosyalıyor.

Ağırlığımı değiştiriyorum.

Onu olumsuz bir yorumla bırakamam. Yapamam işte.

Çenem düşüyor ve başımı kalan keklere doğru eğiyorum. "İyi iş çıkardın."

Bunu daha da garip bir hale getirmeden önce dönüp Alice'in istasyonundan uzaklaşıyorum.

İyi iş mi? Bulabildiğimin en iyisi bu mu?

ALICE

H *İyi iş çıkardığımı düşünüyör.*
Michael pastamı yedi -ağına attı ve yuttu- ve güzel olduğunu söyledi.

Kalbim kaburgalarımın içinde güm güm atıyor. Ellerimi göğsüme bastırarak kendimi tutmaya çalışıyorum ama Joey küçük tezgâhımın hemen önünde duruyor, bölüm sonu için kameralara hitap ediyor ve televizyonda tam bir aptal gibi davranırken yakalanmak istemiyorum.

Kameraların burada olması stresli, özellikle de her şeyin canlı yayınlanacağını ve bir düzenleme ya da tekrar yapma şansı olmadığını bildiğim için. Ama öğleden sonra ilerledikçe kendimi onlara alışmış buldum. Muhtemelen kameraları taşıyan tüm insanlar gerçekten nazik ve beni hoş karşıladıklarını hissettirme konusunda iyiler. Ama şu anda Michael'ın sözleri kafamın içinde dolaşırken ne yapacağımı bilemiyorum. Sanki küçük bir iltifat bana nasıl normal davranacağımı tamamen unutturdu.

Yapacak bir şeylere ihtiyacım olduğu için çalışma alanımı düzenlemeye başladım.

Normal sezon içi bölümlerde, zamanlayıcının kapanması ile tadım arasında açıkça bir ara vardır çünkü iş istasyonları her zaman tertemizdir. Ancak insanların temizlik yapması kanalın canlı yayınlamak istediği bir şey değil, bu yüzden tüm istasyonlar biraz dağınık durumda.

Ve bundan memnunum çünkü bana ellerimle yapacak bir şey veriyor. *Kirli tavaları istifleme mi? Tabii ki!* Muhtemelen yetersiz bir iltifat yüzünden mutlu bir şekilde ağlamamak için her şeyi yaparım. Ya da daha kötüsü, elbisemi yırtıp

ve masum Michael'a Noel ağacına tırmanan bir kedi gibi tırmanıyor - tüm pençeler ve incelik yok.

MICHAEL

T viski dilime yerleşiyor ve yutmadan önce sıcaklığın duyularımı doldurmasına izin veriyorum.

Alice, benim Noel Afrodit'im, o kadar yakınımda oturuyor ki neredeyse tatlı şeker kokusunu alabiliyorum. Ama ne kadar yakın olursa olsun, yine de ulaşamayacağım bir yerde.

Bardağımı geri devirip içkimin kalanını boşaltıyorum.

Tüm ekip aynı otelde kalıyor, bu yüzden hepimiz aynı otelin barında geç bir akşam yemeği yiyoruz.

Güzel bir yer ve bu özel çekimi yapmak için kullandığımız St. Paul Kongre Merkezi'ne bağlı, bu yüzden her şeyi kolaylaştırıyor. Bazıları tarafından önemli biri olarak görülüyor olabilirim ama ben o ünlü, kendini beğenmiş, lüks konaklama ya da belli bir marka şişe suya ihtiyaç duyan tiplerden değilim. Ve şimdi bu gerçeğe her zamankinden daha çok seviniyorum çünkü bu Alice'imle aynı çatı altında uyuyacağım anlamına geliyor.

Koltuğumda kayarak aletime biraz nefes aldırmaya çalışıyorum.

Barın diğer tarafından gelen bir kahkaha korosu çenemi gıdıklıyor. Ekibin çoğu orada yarışmacılarla birlikte, Hot Shot da dahil

Joey.

Programda bizim için çok fazla kural yok - genellikle düşük drama olduğu için - ama biz çekim yaparken, jüri üyelerinin herhangi bir kesinti sırasında yarışmacılardan uzak durması gerekiyor. Yani birlikte yemek yemek yok. Birlikte içmek yok. Ve ne yazık ki birlikte soyunmak da yok.

Daha fazla kahkaha duyuyorum, ama bakışlarımı daralttığımda Alice'in gülen insanlardan biri olmadığını fark ediyorum. Koltuğunda arkasına yaslanmış, başladığı beyaz şarap kadehini kucaklamış, masanın etrafına bakarken usulca gülümsüyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık ve neden birinin onu tek başına dışarıya saldığını anlayamıyorum.

Eğer benim olsaydı... Bu düşünce kaybolur gider. O zaten birine mi ait?

Alyans takmıyordu. Bundan eminim.

Özellikle bakmadım ama eminim fark ederdim. Başım yavaşça sallanıyor.

Hayır, başka kimse yok.

Eğer başka bir adam varsa, artık işi bitti. Onu serbest bıraktı, benim yolumdan geçmesine izin verdi ve bu onun kendi hatası. Çünkü o benim olsaydı, onu yanımda tutardım. Gerekirse kelimenin tam anlamıyla.

Bardağımdaki buzu döndürüyorum, keşke daha fazla alkol alsaydım da ona sahip olma dürtümü bastırabilseydim.

Kendimi dizlerimin üzerine çöküp onunla evlenmeyi talep etmekten nasıl alıkoyduğumu bilemiyorum.

Pamela masanın karşısında oturan yapımcıya bir şeyler söylerken kolumu dürtüyor ve ben de dinliyormuş gibi başımı sallıyorum. Ama dinlemiyorum çünkü Alice şu anda alt dudağını ısıyor. Dudağını ısıyor ve o kadar sikilebilir görünüyor ki ona sahip olmalıyım.

Ne yaptığının farkına bile varmadan sandalyemi masadan geriye kaydırıyorum.

Ne yapacaksın? Oraya gidip kucığına oturmak isteyip istemediğini mi soracaksın? İstek listesinde ne olduğunu mu soracaksın?

Alice'in dişleri bırakıyor ve dudağı tekrar şekillenerek beni inletiyor.

Yatağa. Yatmam lazım.

"İyi misin?" Pamela sesimi acıyla karıştırarak soruyor.

"Evet-" Alice'in gözleri aniden benimkilerle buluşmak için kalktığında cevabım kesiliyor.

Gözlerini kaçırıyor, ama yüz hatlarını kaplayan şoku görmeden önce değil. Ve yanaklarını renklendiren suçluluk duygusunu.

Beni arıyordu.

Bardağımyı gereğinden biraz daha sert bir şekilde yere bırakıp ayağa kalkıyorum.

"Yarın görüşürüz," di ye homurdanıyorum Pamela'ya, uygun bir vedaymış gibi davranarak ve bardan dışarı çıkıyorum.
Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Odamda.

ALICE

"H "Şahsen daha da iyi, değil mi?"

Bu soru karşısında irkildim, neredeyse şarabımı dökecektim.

"Özür dilerim." Brent kıkırdıyor ve omzunu benimkine çarpıyor.

"Seni korkutmak istememiştim. Ama haklı olduğumu biliyorsun."

Gözlerim istemeden de olsa yargıcın masasındaki boş koltuğa kayıyor.

Haksız da değil. Michael şahsen daha da seksi ama Brent'in beni bakarken yakalaması utanç verici. Yine de bir saniye önce Michael'ın beni yakalaması kadar kötü değil.

İç çekiyorum ve koltuğuma yığılıyorum. "Haklısın."

Brent şarap kadehini benimkine vurarak gülüyor. "Bakmaktan zarar gelmez, sevgilim."

Brent'in sözleri beynimde çalkalanırken şarabımın kalanını yudumluyorum ve ilk kişi ayrılmak için ayağa kalkar kalkmaz müsaade istiyorum.

Tüm masrafları ödenmiş bir hafta sonu olduğunu biliyorum ama nadiren içki içerim ve akşamdan kalma olursam yarını atlatmamın imkanı yok. İnsanların çoğu arkadaş canlısı olsa da yabancıların yanında kendimi çok rahat hissetmiyorum, bu yüzden odamın yalnızlığı kulağa mükemmel geliyor.

Lobiye doğru yürürken Pamela bana el salladığında ben de ona el sallıyorum, sonra da aceleyle asansöre doğru ilerliyorum.

Kapılar arkamdan kapanırken cüzdanım bir aramayla titremeye başlıyor.

Gülümseyerek telefonumu çıkarıyorum, FaceTime araması olduğunu görünce şaşırmıyorum.

Asansör boştu, ben de cevap verdim. "Hey, Suzy."

"Alice!" Kuzenim Suzy ve kız kardeşi Sam ekrana sığabilmek için yüzlerini birbirine yapıştırıyor. "Televizyona çıkmışsın!"

Başımı sallıyorum, onların enerjisi stresli günümün biraz daha hafiflemesini sağlıyor. "Çılgınca, değil mi?"

"Çılgın harika!" Sam bağırır ve Suzy'nin irkilmesine neden olur.

"Sakin ol, kadın." Suzy telefona yaklaşırken kulağını ovuşturuyor. "Neredesin?"

Asansörün kapıları açılarak benim katımı gösteriyor ve sorusunu noktılıyor. "Neredeyse odama geldim."

"Ooo, bize bir tur attır."

Bana gerçek soruları sormak için kapalı kapılar ardına geçene kadar vakit kaybettiklerini biliyorum ama bu ertelemeyi memnuniyetle kabul ediyorum. Yavaşça hareket ederek onlara koridoru, odamın kapısını ve süitimi ayrıntılı bir şekilde gezdiriyorum...

Onlara gösterecek bir şeyim kalmadığında yatağa uzanıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Tamam, bana ne kadar kötü olduğunu söyle."

Suzy alay ediyor, "Kötü mü? Hiç de kötü değildi."

Tek gözümü açıyorum. "Kıpırdamadan dururken takıldım. Bu nasıl kötü olmaz?" İkisi de cevap olarak kıkırdıyor ve ben de "Gördün mü?!" diye inliyorum.

Sam başını sallıyor. "Çok komikti ama aynı zamanda çok da sevimliydi." "Sevimli mi? Gerçekten mi?" Şüpheli bir tavırla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Gerçekten mi?" diye cevaplıyor Suzy. "Ve parmağındaki krema lekesini yaladığında..." Yüzünü yelpazeliyor. "Şehrin dört bir yanındaki cinsel gerilimi hissedebiliyordum."

Birden ayağa fırladım. "Cinsel gerilim mi? Ne demek istiyorsun?!"

"Demek istiyor ki..." Sam sırtıyor. "Şef Mike'la birbirinize attığınız o çıldırtıcı, goo-goo gözleri."

"Ama-ne-" Elimini gözlerime götürerek geriye düşüyorum. "Aman Tanrım, bu çok kötü!"

"Ne, neden?"

"Çünkü," diye sızlanıyorum. "Michael'dan *hoşlandığımı* sen söyleyebiliyorsan, diziyi izleyen diğer insanlar da muhtemelen söyleyebilir."

"Ve bu kötü olurdu çünkü...?"

Gözlerimi kapalı tutuyorum. "Çünkü zavallı, aşk acısı çeken bir ezik gibi görüneceğim ve herkes ya bana acıyacak ya da benden nefret edecek."

"Alice." Suzy sert bir ses tonuyla konuşuyor, ben de parmaklarımı ayırıp On
u. "Ne?"

Gözlerini deviriyor. "İkiniz hakkında olan kısmı duymadın mı?
"Birbirinize goo-goo gözlerle mi bakıyorsunuz?"

Sam başını sallar. "Hem de çok. O adam sana aşık." Sonra dudaklarını
büzüyor. "Haklısın, çoğu kadın muhtemelen senden nefret edecek. Ama
acıması olduğunu düşündükleri için değil. Senden nefret edecekler çünkü senin
gibi olmak isteyecekler."

Elimi yüzümden tamamen çekiyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sam ekrana dokunuyor. "Bu açık mı? Bizi duyabiliyor musun?"

"Saçma sapan konuştuğunu duyabiliyorum! Ne gördüğünü sandığını
bilmiyorum ama bana *öyle* bakmıyordu" -elimini sallıyorum- "*öyle* bakmıyordu.
Yani, pastamın güzel olduğunu söyledi."

Kuzenlerim yüzlerini yelpazelediler. "Ne tatlı bir konuşmacı."

İnledim. "Kapa çeneni. Bunu ondan duymanın bir iltifat olduğunu
biliyorsun." "Neyi tercih edeceğini biliyorum... ondan gelmesini."

"Aman Tanrım, siz çok kötüsünüz!" Kendime rağmen gülüyorum.
"Gitmem gerek."

"Evet, evet. Git güzellik uykunu al." Suzy bana bir öpücük gönderdi.

"Ve yarın o yeşil eteği giy!" Sam sırtıyor.

"Peki." Gözlerimi deviriyorum. "Seni seviyorum."

Ben aramayı sonlandırırken onlar da sevgilerini koro halinde bana
iletıyorlar.

Tüm bu cinsel gerilim konuşmalarıyla ne demek istediklerini merak
ediyorum. Muhtemelen...

Parmaklarım bugünkü bölümü aramak için kıpırdıyor ama kendimi
kamerada görmek istemiyorum. Ya da en azından her şey bitene kadar. Eğer
şimdi izlersem, ekrandaki görüntümden nefret edeceğimden eminim ve hafta
sonunun geri kalanında bu konuda bilinçli olacağım. O yüzden izlemek yok.

Telefonumu yatağın üzerine bırakarak en iyi eylem planımın uyumak
olduğuna karar verdim. Uyursam kötü kararlar veremem.

MICHAEL

lavaboya tükürüp diş fırçamı durulayacağım.

Yatağa git.

Sadece yatağa git ve uyu.

Odayı geçerken ışıkları kapatıyorum, çarşafı geri çekiyorum ve yatağın üzerine düşüyorum.

Gözlerini kapat.

Second Bite web sitesinde okuduğum bilgileri tekrar düşünerek tavana bakıyorum.

Alice Hatter Minneapolis'te yaşıyor, teknoloji alanında çalışıyor ve otuz yaşında.

Benim kırk beşime otuz.

Git uyu, seni sapık herif!

Elim komodinin üzerine düşüyor, telefonumu alıyorum.

Aradığım şeyi bulmak için sadece birkaç dokunuş yeterli. Alice'in parmağındaki o lanet kremayı emdiği bir ekran görüntüsü.

Sen iğrenç bir adamsın.

Ama iç sesim bile bedenimin Alice'e verdiği tepkiyi durduramıyor. Dudaklarının parmağının ucunda döndüğü görüntüye. Gözlerindeki davete. Onun küçük elinin benim büyük ve sert elimde yarattığı his.

Gözlerimi ekrandan ayırmadan, boştaki elimle pijama pantolonumun kemerini aşağı doğru itiyorum.

Bu çok boktan.

Avuç içim aletimle birleşirken dişlerimi sıkıyorum.

Hissetmek istediğim el benimki değil. Onun yumuşak, sıcak parmaklarının sert, sıcak uzunluğunun etrafına sarılmasını istiyorum.

Geniş yeşil gözlerinin bana kırpmasını istiyorum.

Elim pompalıyor.

Önümde diz çökmesini, dudaklarını ayırmasını, güzel pembe dilinin aletimden damlayan sırları kucaklamak için dışarı çıkmasını istiyorum.

Tutuşum sıklaşıyor.

Parlak altın rengi saçlarını kavramak ve aletimi onun istekli ağzının derinliklerine sokarken, boğazının arkasına çarparken onu sabit tutmak istiyorum. Beni ne kadar derine götürebileceğini fark ettiğinde gözlerindeki şaşkınlığı görmek istiyorum. Benden ne kadarını yutabileceğini.

Son bir vuruş yaptığımda göğsümden yüksek bir inilti kopuyor, salıverilmem midemi kaplıyor.

ALICE

F Karnımın üstüne yatıp yastığıma bağıyorum.
Uzuvlarım çırpınıyor ve elimden geldiğince hüsrana uğruyorum. Ama bu yeterli değil.

Gözlerim kapalı, dizlerimin üzerine kalkıyorum, omuzlarım hâlâ yatağın üzerinde. Sonra ağırlığımı değiştirerek bir elimi bacaklarımın arasına doğru uzatıyorum.

Islak. Michael ile yaşadığım birkaç utanç verici etkileşimi zihnimde yeniden yaşamaktan sıırılsıklam oldum.

Tanrım, ellerini üzerimde hissetmek nasıl bir şey olurdu?

Elinin karnımdan aşağı kaydığını hissetmek.

Parmaklarının külotuma girdiğini hissetmek için.

Parmaklarının seksimin kayganlığına değdiğini hissetmek için. Nefes alacak mıydı? İnler miydi? Hırlayacak mıydı?

Beni kızdırır mıydı? Parmaklarını yarığımda aşağı yukarı gezdirir miydi? Yoksa kalın parmaklarıyla beni gererek içeri mi dalacaktı?

Bana müstehcen şeyler fısıldarken klitorisimle oynar mıydı? Seksi dudakları tenime değecekti.

Nefesi boynumda geziniyor.

Vücudum orgazmın ilk dalgalarıyla sarsılıyor, amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor.

Michael'ın düşünceleri zihnimde dans ederken, sonunda uykunun beni götürdüğü yatağa geri yığılıyorum.

ALICE

"**T** otuz dakika kaldı!"

Joey'nin anonsuyla kalp atışlarım hızlandı. Ama odağımı kaybetmeme izin veremem. Ve ne kadar istesem de dondurucunun kapağını açmam. Dondurmamın sertleşmesi için saatteki her ekstra saniyeye ihtiyacım var, yoksa asla şeklini koruyamaz.

Ellerimi sabitlemek için derin bir nefes alarak borularıma geri dönüyorum.

Şimdiye kadar her şey planlandığı gibi gidiyor. Boyalı siyah zencefilli çöreğim fırından tam zamanında çıktı ve parçalar sevimli bir silindir şapka yapmak için mükemmel bir şekilde birbirine uyuyor.

Elimden geldiğince yavaş bir şekilde, altın krema kullanarak ön tarafa bir toka çiziyorum ve şapkayı tamamlıyorum.

Gözler ve ağız parçaları zaten yapılmıştı, sadece fondan havucu yapmayı bitirmem gerekiyor, sonra birleştirmeye başlayabilirim.

Dondurucuda vanilyalı chai dondurmamın bulunduğu yuvarlak bir kelepçeli tepsi var, içi yapışkan tarçınla dolu. Dondurucuda soğumakta olan bir başka tepside ise son süsleme olarak kullanılacak olan jölem var.

Her şey planlandığı gibi giderse dondurma donacak. Tencereden çıkardığımda bir tarafından ince bir dilim keseceğim, böylece daire dik duracak. Ardından, klasik bir kardan adam yapmak için dikey yüzeyi düğme gözler, havuç burun ve ağız için kömür tuğlalarla süsleyeceğim. Görünümü de zencefilli kurabiye şapkası ve kırmızı Jell-O atkısıyla tamamlayacağım.

Atkıyı nasıl yapacağımı bulmak çok zamanımı aldı. Ancak şu "sadece kenarları" kıvrılan browni kalıplarından birini kullanarak, atkıya oldukça benzeyen uzun ve kesintisiz bir Jell-O parçası yapabildim. Ve eğer zamanım olursa, parlak kırmızı yüzeyin üzerine beyaz krema şeritleri ekleyeceğim. Ama buna bağlı-

"On dakika kaldı!"

Başım odanın önündeki büyük saate doğru kalkıyor.

Bu kadar zaman nasıl geçti?!

Küçük havucumun üzerindeki son oluğu bastırırken parmaklarım titriyor, sonra onu bir kenara koyuyorum.

"Tamam," diyorum nefesimin altında. "Tıpkı çalıştığın gibi."

Adada montaj için hazır bir yer bulduktan sonra aceleyle dondurucuya gidip kapağını açıyorum.

Dondurmamı çıkarmaya o kadar odaklanmışım ki, elime alana kadar hiçbir şeyin ters gittiğini fark etmiyorum. Ama yere baktığımda neredeyse çılgılık atacaktım.

Çay lekeleriyle dolu pürüzsüz beyaz bir yüzey görmek yerine, bir cinayet mahalline bakıyorum.

"Olamaz," diye fısıldadım.

Parlak kırmızı lekeler pastamın tamamını kaplıyor.

Gözlerim dondurmaya koyduğum rafın üstüne kayıyor ve kusma isteğimi bastırıyorum.

Nasıl oldu bilmiyorum ama jöle tepsiyi sızıntı yapmış olmalı. Ya da koyarken çarpmışımdır. Ya da başka bir şey.

"Oh hayır," diye tekrarlıyorum.

Her ne olursa, tüm jöle karışımı dondurmamın içine dökülmüş gibi görünüyor.

Odanın gürültüsü aklıma geldikçe yükselen paniğime karşı yutkunuyorum ve zamanımın kalmadığını fark ediyorum. Şu anda bana yardım edebilecek tek şey hız.

Lanetli jöle tepsisini buzlukta bırakarak tezgâhıma koşuyorum ve dondurmaya yaylı kalıptan kurtarıyorum.

Sadece üst katmanı keseceğim ve sadece sıksa bir kardan adam olacak.

Kelepçeli kalıbın kenarlarını çekince morali bozuldu. Mahvolan sadece ince bir tabaka değil. Kırmızı, kekin içine düşündüğünden daha fazla sızmış.

Tamam, ters çevir. Felaketi sakla. Kardan adamın ayağa kalkmasına gerek yok.

Bir servis tabağı kaparak dondurmali pastayı hızla yeni tabağa çeviriyorum.

Ve ölmek istediğime karar verdim.

Nasıl olduysa jöle eriyerek pastanın her tarafına yayıldı.

Dondurmayı neden alt rafa koydum ki!?

Kendimi tokatlamak istiyorum. Ama yapamam. Bir şey sunmam gerekiyor. Ve az önce yanımda durmak için yaklaşan kameramanı görmezden gelmem gerekiyor.

Olabildiğince hızlı çalışarak orijinal plana sadık kalıyorum. Eğer iğrenç bir dağınıklık olacaksa, o zaman ayakta duran bir dağınıklık olacak. Ve süslemelerin olabildiğince iyi olmasını istiyorum.

Hareketlerim çılgınca ve ellerim o kadar kötü titriyor ki bulanık görünüyorlar.

"Bir dakika kaldı!"

Son gözü dondurmanın yumuşayan yüzeyine sokarken bir çığlık attım.

Kameramana yalvaran gözlerle bakıyorum, bana harika görüldüğünü söylemesini umuyorum. Ama dudağını ısırtıyor. Sertçe. Gülmemeye çalışıyordu.

Tam bir felaket.

Joey zaman istedi ve ben de çarpık eserimden geri çekildim.

"Pekala, yarışmacılar"-Joey ellerini çırpıyor-"karışıklık yaratmak için çünkü sıranın tersine gidiyoruz."

Bütün bakışlar üzerime çevrildi.

Jürinin attığı her adımda yüzüm biraz daha soluyor, ta ki kardan adamım kadar ölü görüldüğümünden emin olana kadar.

Grup önümde durduğunda Michael'a bakamıyorum bile.

Daha önce planımı dinlemek için geldiklerinde bana tek kelime bile etmedi. Ve şimdi... yani şimdi, hayatımda hiç olmadığım kadar utanıyorum ve yargılama daha başlamadı bile.

"Alice, bize şeyinden bahset..." Joey'nin neşeli sesi önümüzde duran manzarayı seyrederken kesiliyor.

"Ah, canım." Pamela'nın duygusu her şeyi anlatıyor.

Kolektif olarak, hepimiz durup yarattığım kardan adam vahşetine bakıyoruz.

Yuvarlak dairesel yüz güzel benekli bir beyaz değil. Pürüzlü, benekli bir kar eti karmaşası ve kan izleri. Düşme gözler

ve kömür ağzı tehditkâr ve şeytani görünüyor. Siyah silindir şapka ise yarattığım canavarın üzerindeki gerçek krema.

Ve hepimiz izlerken, havuç burnu kardan adamın yüzünden düşer ve yapışkan tarçın dolgusu yeni oluşan delikten dışarı sızar.

"Olamaz," diye mırıldanıyorum.

MICHAEL

MA ğ z ı m açık kaldı ama dizi tarihinde ilk kez nutkum tutuldu. Önümdeki şey... kötü. Gerçekten çok kötü. O kadar kötü ki, kötülüğünü anlatacak kelime bulmakta zorlanıyorum.

Hepimiz bir an hareketsiz duruyoruz. "Bu-" diye başladı Pamela.

Ve o sözünü bitirdiğinde, ben de bitiriyorum. "Bir iğrençlik."

Gözlerim şeytani kardan adama yapışmış, erime süreci onu her geçen saniye daha korkunç hale getiriyor, bu yüzden Alice'in yüzündeki ifadeyi kaçırıyorum. Ama yukarı baktığımda, o aşağı bakıyor. Elleri eteğinin yeşil kumaşına dolanmış ve yüz hatlarındaki gerginliği görebiliyorum.

Joey boğazını temizliyor. "Alice, bize yarattığın şeyi anlatır mısın?"

Alice'in elleri eteğinin içinde daha fazla dönerek üst bandı bir santim kadar aşağı çekiyor.

Üzerindeki kirli beyaz ipek bluzu beline sokuyor ve aklımdan onu soyma düşünceleri geçiyor.

Göbeğinin etrafındaki et parçasını ortaya çıkarmak için eteğini ne kadar çekiştirmek gerekirdi?

Çorap mı giyiyor?

Yüzümü onun eteğinin altına sokmak nasıl bir şey olurdu?

Lirik sesi farkındalığımın içine süzülüyor ve *zencefilli kurabiye, chai ve tarçın* hakkında bir şeyler söylediğini duyuyorum.

Pamela, Alice'in dondurmasını incelemek için bana yaklaşıyor ve bu beni hayallerimden koparıyor.

Duruşumu değiştirerek önümdeki iki boş tabağı düzeltiyorum ve bıçağı elime alıyorum.

Mini silindir şapka kardan adamın kafasından yavaşça kayarak tezgâhın üzerine düşüyor ve ardında pembemsi bir balçık izi bırakıyor.

"Çok özür dilerim." Alice'in fısıltısı gözlerimi tekrar onun yüzüne dikmeme neden oldu.

Solgun görünüyor ve onu rahatlatmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Ama eriyen dağınıklığa tekrar baktığımda, güvence alamayacağımı biliyorum.

Bıçağımın ucuyla kardan adamın alnına bastırıyorum ve ıslak bir tokatla tabağa düşene kadar onu geriye yatırıyorum.

"Bu şekilde kesmek daha kolay olacak," diye açıklıyorum iki dilim keserken.

İki tabak da hazır, Pamela "Kırmızı şey ne?" diye sorduğunda ilk ısırtığı nereden alacağıma karar veriyordum.

Evet, güzel soru. Kırmızı şey nedir? Alice bir cevap mırıldanıyor ama ben yakalayamıyorum. "Biraz daha yüksek sesle, lütfen?" Joey ikna ediyor.

Sesi çok dostça. Çok tanıdık. Ve çatalımı koluna sokmak istiyorum.

Onun yerine çatalımı doldurup ağzıma atıyorum.

"Bu jöle."

Alice'in cümlesini beynimin hesaplaması bir saniye sürüyor. Ve aynı zamanda, tat alma tomurcuklarım tatları kataloglamaya başlıyor.

Sıcak vanilya ve tatlılık. Kakule, zencefil ve karanfil chai.

Tarçın. İşlenmiş meyveyi andıran keskin bir lezzet.

Ağzım otomatik olarak açılıyor ve vücudum öne doğru eğilerek yutulmamış kısmın tabağıma düşmesine izin veriyor.

Birkaç soluklanma var. Birkaç kıkırdama. Ama tek yapabildiğim karşımdaki kadına bakakalmak.

"Bu da neydi böyle?" Aramızdaki parçalanmış cesedi gösteriyorum.

"Açıkla."

Alice'in gözleri benimkilerle buluşmak dışında her yere kayıyor. Hıyarlık ettiğimi biliyorum ama cidden *çok kötüydü*.

"Oh, hadi ama." Pamela bir çatal dolusu aldı. "O kadar da kötü olamaz." Ona hızlı bir bakış attım. "Bu yediğim en kötü şey."

Alice'ten küçük, sıkıntılı bir ses çıkıyor ve geriye dönüp baktığımda omuzlarının öne doğru eğildiğini ve çenesinin daha da aşağı indiğini görüyorum.

"Jölenin bir eşarp olması gerekiyordu." Alice'in sözleri titrek ama duyulacak kadar yüksek. "Dondurucudaki tepsie bir şey oldu ve dondurmalı pastamın içine döküldü." Elleri eteğini biraz daha çekiyor. "Sadece süs olarak pastanın tabanının etrafında durması gerekiyordu. Değil..." Bir omzunu kaldırdı. *Bu felaketin içinde erimemeli.*

"Ne aromalı?" Ses tonumu yumuşatmadan soruyorum. Soramıyorum. Bu şimdiye kadar sunulan en çirkin şey ve tadı da bir o kadar kötü. Ve eğer her zamanki sert kişiliğimle tepki vermezsem, o zaman favorileri oynamakla suçlanacağım.

"Bu, şey, bu tropikal punch."

Ona bakıyorum, kısa bir süre için onun benim yapmayı planladığım kadın olduğunu unutuyorum ve başımı sallıyorum. "Tropikal yumruk mu? Aklından ne geçiyordu? Küçük eşarp planın işe yarasaydı bile, yine de berbat olurdu."

Başını sallıyor, ama artık yüzünü göremiyorum - çok aşağıya dönmüş. "Özür dilerim, Michael."

Fısıldıyor, ama sanki bağırması gibi aynı etkiyi yaratıyor.

Michael.

Adımı söyleme şekli en güçlü afrodisyaktı.

Pamela, yarışmacıların bana böyle hitap etmemeleri gerektiğini çok iyi bildiğinden, irkilerek çıkardığı sesi bir öksürükle bastırıyor.

Alice'in yemyeşil vücudundaki her kas geriliyor ve hatasını anladığını biliyorum.

Ona sorun olmadığını söylemek istiyorum. Bana Michael diyebileceğini, başını kaldırıp ışıltılı yeşil gözlerini görmeme izin verirse bana her şeyi diyebileceğini.

Ama yine de yapmak istediğim şeylerin hiçbirini yapamıyorum. Bu yüzden acımasızca dürüst olmaktan başka çarem kalmadı.

"Tabaktaki her lezzetin kasıtlı olması gerekir." Tabağı kendimden uzağa kaydırıyorum. "Hepsinin birbirini dengelemesi ve tamamlaması gerekiyor. Bunu yapmış olsaydınız, sunumunuzun iğrenç bir karmaşa olması önemli olmazdı, tatlar sizi kurtarabilirdi. Ama şimdi elimizde boşa harcanmış malzemelerden oluşan yenmez bir yığın kaldı."

Alice cevap vermiyor; sadece başını sallamaya devam ediyor.

Pamela çatalını kullanmadan yere bırakır ve küçük zencefilli şapkayı alır. "Uygulama başarısız olmuş olabilir ama fikir çok zekiceydi. Eğer ortaya çıksaydı, kardan adamın büyüleyici olacağına inanıyorum." Dondurmanın dokunmadığı şapkadan bir parça koparıyor ve yarısını bana uzatıyor.

Gözlerim Alice'in başının tepesinde, parmaklarım onun parlak saçlarına dokunmak için seğirirken, zencefilli ekmeği ağzıma attım.

Lezzetli. Dokusu güzel. İyi bir kurabiye.

"Çok güzel." Ben daha bir şey söyleyemedim Pamela gülümsüyor. "Zencefilli çörekle iyi iş çıkarmışsın."

"Teşekkür ederim." Alice'in sesi çatlar.

Lanet olsun.

Sert davrandığımı biliyorum ama-

Alice'in ellerinden biri eteğindeki ölümcül tutuşunu bırakır ve yanağını okşamak için uzanır.

Göğsüm sıkışıyor.

O-

Alice burnunu çekiyor.

Ve omurgamdan aşağıya bir acı dalgası

yayılıyor. Ağlıyor.

Benim Alice'im.

Benim güzel Noel Mucizem ağlıyor. Ve sebebi benim.

Ellerimi yumruk yaparak, özür dilemek için kalbimi göğsümden çıkarmak üzere elimden attığım çatalı kullanma dürtüsüne direniyorum.

Ama tabii ki bunu yapamam. Ona üzgün olduğumu bile söyleyemem. Sadece ekibin geri kalanıyla birlikte geri adım atabilir ve uzaklaşmak içimi parçalamıyormuş gibi davranabilirim.

ALICE

A G mleğime bir damla daha kırmızımsı su sıçrıyor ve çıkmak isteyen iniltiyi durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Michael pastamı tükürdü.
Bunun iğrenç olduğunu söyledi.
Korkunmuş.
Yediği en kötü şey. Yenilmez bir
pislik.

Bezi koklayıp sıkarak ikinci bir k seye koyduktan sonra tekrar ılık sabunlu suyla dolu ilk k seye daldırıyorum.

Kendimi toparlayarak bir nefes alıyorum ve dondurucudaki başka bir donmuş jöle noktasını temizliyorum.

Jüri diğer üç yarışmacının yanına giderken ben de korkunç tatlımın yanında durmak zorunda kaldım. Ancak diğer dondurmalı tatlılar hakkında söylenen tek bir şeyi bile tekrarlayamadım. Kulaklarım utançtan bir şey duyamayacak kadar doluydu ve bulanık bakışlarım yere sabitlenmişti.

Yarın ne olursa olsun, ben kazanmayacağım. Diğer herkes bu gece iğrenç bir suç işlemedikçe, hapse girmedikçe ve dolayısıyla yarışmadan çekilmedikçe.

"Hanımefendi, bunu yapmak zorunda değilsiniz," diyor arkamdan bir ses.
"Biliyorum." Sesimi sabitlemeye çalışıyorum. "Ama bu benim hatam."

Birkaç dakika önce bölümü bitirdiler ama vicdanım el vermedi ve başka bir zavallıya bunu temizletemedim. Ayrıca, eğer

Dürüst olmak gerekirse, diğer yarışmacılarla yüzleşemedim. Tıpkı dün olduğu gibi hep birlikte odalara geri dönecekler ve akşam yemeği ve restoranda ne zaman buluşacakları hakkında konuşacaklar. Ve ben yapamam. Havadan sudan konuşamam. Akşam yemeği yiyemem. Gülüp geçemem ve iyiymişim gibi davranamam.

Mesele kaybetmek bile değil. Bugünkü felaketim olmasaydı, kazanan olarak ayrılma, prestij ve birkaç bin dolar kazanma şansım çok azdı. Yani, para harika olurdu. Dairemi kaybetmemi engellemez ya da hayalimdeki fırını açmamı sağlamazdı ama durumuma yardımcı olurdu.

Ama bu sadece yaraya tuz basmak olur, yoksa *dondurmanın içinde meyve kokteyli* mi demeliydik?

Homurdanıyorum, ama küçük gülme girişimim küçük bir hıçkırığa dönüşüyor ve boştaki elimi ağzıma kapatıyorum.

Şunu temizlemeyi bitir, sonra odana gidebilirsin. Sadece önümüzdeki on dakikayı atlat.

Yıllardır sevdiğin adamın önünde kendini utandırmamışsın gibi davran.

Elimi daha sert bastırıyorum, bir çift gözyaşı yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

Neredeyse bitti.

Tüm hayal kırıklığımı dondurucuya iterek son donmuş su birikintisini temizliyorum, o sırada sıcak bir avuç sırtımın alt kısmına yerleşiyor. Eteğimin bel bandının hemen üstünden, giysilerimin arasından sızan sıcaklık.

"Ağlama." Michael'ın derin sesi kulağıma geliyor. "Bu sadece tatlı."

Duygularıma yenik düşüyorum ve onun sözleri gözyaşlarımı durdurmak yerine yanaklarımdan aşağı akıtıyor.

Michael burada.

Bana dokunuyor. Beni

rahatlatıyor. Sadece tatlı

olduğunu söylemek.

Göğsüm sıkışıyor.

Tatlı onun tüm hayatı.

"Lütfen ağlama, Baby Cakes." Sırtımdaki elinin baskısı artıyor. "Ağlamana dayanamıyorum."

MICHAEL

S Elimin altında titriyor ve yüzüme yumruk atmak istiyorum.
Durumu daha da kötüleştiriyorsun.
Buraya onu rahatlatmak için geldin. Ama şimdi ağlıyor.

Daha fazla.

Çevremdeki hareketlilik bakışlarımı Alice'in güzel yüzünün yanından birkaç adım ötede duran ekip üyesine kaydırmama neden oluyor. Elinde kamera. Objektif bize dönük.

Eğlence sektöründe geçirdiğim yıllar tepki vermemi engelliyor.

Elimi Alice'ten çekmek ya da kaydı durdurması için ona bağırarak sadece durumu daha da kötüleştirirdi. Bunun yerine Alice'e dönüp sesimi normal seviyesine yükseltiyorum, kameradaki mikrofonun bunu algılayacağından eminim.

"Temizlik için teşekkürler. Artık gidebilirsiniz."

Bir kez daha burnunu çekiyor, sonra dönüyor -benden ve kameradan uzaklaşıyor- ve aceleyle setten çıkıyor.

Kamerayı görmezden gelerek dondurucuyu kapattım ve diğer yöne doğru rahatça yürüdüm. Her santimim onu kovalamak ve affetmesi için yalvarmak için pençelenmiyormuş gibi davranıyorum.

ALICE

■ Yansıma bakmak yerine şehrin üzerindeki gece gökyüzüne bakmak isteyerek başucu lambasını kapatıyorum.

Nasıl görüldüğümü biliyorum. Etek giyilir, ayakkabılar çıkarılır. İnce kaşkorse üzerimde, ipek gömlek ve sutyen kapalı. Yatakta somurtmaktan saçlarım dağılmış. Ama yeter artık. Kendime ancak bu kadar uzun süre acıyabilirim. Oda servisinin akşam yemeğini getirmesini beklerken, gökyüzünden düşen kocaman kar tanelerini izlemenin keyfini çıkaracağım.

Noel arifesi yarından sonraki gün. Kasvetli bir ruh hali olsun ya da olmasın, Noel'i seviyorum. Işıltılı ışıkları, gelenekleri, yemekleri seviyorum. Ve yarın yarışmanın son günü olsa da -ki kesinlikle kaybedeceğim- aynı zamanda Michael Kesso ile aynı odada bulunabileceğim bir başka gün.

Michael. Onun adını yüksek sesle nasıl söylediğimi düşünmeyeceğim.

Avuç içlerimi cama bastırırken, elinin sırtımdaki hissini hatırlıyorum.

Bana çok yakındı. Benimle önemsiyormuş gibi konuşuyordu.

Sonra temizlikle ilgili yorumuyla her şeyi mahvetti ve kendime olan güvenimi bir kez daha yerle bir etti. Ama kuzenlerim bana mesaj atarak dizinin son klibinden bahsetti. Jenerik akarken hala bir kamera çalışıyordu. Muhtemelen setin etrafında dolaşmak içindi, ama sonra Michael ve benim dondurucumun önünde yaptığımız sahneye odaklandı. Bizi yakınlaştırdı, Michael'ın elinin belime değdiği yere odaklandı.

Ve bu açıklamayla birlikte Michael'ın ses tonundaki değişiklik anlam kazandı. Bana karşı nazik davranırken yakalanmıştı. Ve bu iyi değildi.

İç çekiyorum ve nefesim bardağı buğulandırıyor.

Sadece tatlı.

Parmağımın ucuyla camdaki buğuya M + A izi bırakıyorum ve küçük bir gülümsemenin oluşmaya başladığını hissediyorum.

Keşke.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve odayı geçiyorum.

Dekolte üstümün üzerine giyecek bir şey bulmayı tartışıyorum, ama sadece yemek tepsisini sunucudan alıp saklanmaya geri döneceğim, bu yüzden zahmet etmiyorum.

Gözetleme deliğinden bakmadan kapıyı açtım ve gülümsedim.

Önümde duran adamın yemeğimi tutmaması dışında. Ve garson da değil.

"Alice, özür dilerim. I..." Michael'ın sesi kesiliyor.

Michael'ın sesi!

MICHAEL

M Gözleriniz barda vahşi sarışın bukleleri olan birini arıyor ama o burada değil.

Ellerimi sıktım ve bara oturdum.

Belki de aşağı iniyordur.

Buraya geldiğinde onunla konuşabileceğimden değil zaten. Daha önce ona bu kadar yaklaşıp zaten çizgiyi aşmıştım. Şimdi ona daha fazla ilgi göstermek sadece fazladan kırmızı bayrakları ortaya çıkaracaktır.

Barmen siparişimi almak için uzun süre önümde duruyor ve içkimi getirene kadar gözlerimi girişten ayırmıyorum. Sek burbon.

Kalabalık masalardan kahkahalarla karışık sohbet sesleri üzerime geliyor. Alice'i kaçırmadığımdan emin olmak için etrafıma bir kez daha bakıyorum. Ama kaçırmadım.

Ona dokunmak kötü bir fikirdi.

Saçlarındaki şekerli kurabiye kokusunu alabilecek kadar yaklaşmak daha da kötü bir fikirdi.

İçkimden bir yudum alıyorum ve dudaklarımdan indirdiğimde, Alice'in gözyaşı lekeli yüzünün görüntülerinin zihnimi doldurmasına neden olan bir sıvı damlasının bardaktan aşağı bir yol izlemesini izliyorum.

Eğer burada değilse, odasındadır. Muhtemelen kendini kötü hissediyordur. Muhtemelen ağlıyordur. Ve gecenin geri kalanında kendisi hakkında kötü şeyler düşünmesine izin veremem. Bunu yapamam.

Kendime fazla düşünme fırsatı vermeden içkiyi tekrar ağzıma götürüyorum ve kalanını içiyorum.

Boş bardağımın altına bir fatura bırakarak gürültüden uzaklaşıyor ve bardan çıkıyorum.

Telefonumu cebimden çıkarıp müdürümü aramaya ve Alice'in oda numarasını almasını sağlamaya niyetleniyorum ama bunun muhtemelen sonsuza kadar süreceğine karar veriyorum.

Bunun yerine, geniş lobiden geçip ön masanın arkasında çalışan kadını hedefliyorum.

Beni fark etti ve beni tanıdığı anı söyleyebilirim. *Mükemmel.*

"İyi akşamlar, efendim." Işıldıyor.

"İyi akşamlar." Yüzüme dostça bir gülümseme yerleştiriyorum. "Programımdaki yarışmacılardan biri telefonunu masada unutmuş." Telefonumu kaldırıyorum, sade siyah kılıfı herkesin sahip olabileceği kadar evrensel. "Alice Hatter'ın hangi odada olduğunu söyleyebilir misiniz? Yukarı çıkarken bırakırım."

"Oh, um..." Tereddüt ediyor, kararsız görünüyor.

Bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorum. Ve ona kuralları çiğnetmek için ünlü statümü kullanmanın beni tam bir pislik yaptığının farkındayım ama çaresizim. Ve daha önceki sert sözlerim için Alice'ten özür dileyene kadar uyuyamayacağım. Evet, yarattığı şey korkunçtu ama aynı zamanda zekiceydi ve ona en azından bir iltifat borçluyum.

"Kendini iyi hissetmiyordu, ben de onu geri getirmek yerine konuyu açmayı teklif edeyim dedim. Ama eğer yapamazsan..." Biraz hıyar olmamla ünlü olduğumu bildiğim için omuz silkiyorum.

Kadın etrafına bakmadan önce sempatik bir yüz ifadesi takınıyor. Etrafta duyacak kimsenin olmadığını görünce, yukarı bakmadan önce klavyesinde birkaç kez tıklıyor. "612'de."

"Teşekkür ederim." Geri adım atarken çenemi eğiyorum.

612. Asansörlere doğru ilerlerken numaranın beynime kazınmasına izin veriyorum.

Zihnimde özrümün üzerinden geçiyor, seçenekleri aklıma gelir gelmez bir kenara atıyorum.

Dondurmana tattığım en kötü şey dediğim için özür dilerim. Tüm dünyanın önünde tükürdüğüm için özür dilerim.

Boş asansör kabinine giriyorum ve parmağımı 6'ya vuruyorum.

Seni ağlattığım için özür dilerim. Benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini biliyorum, ama sana yarı aşık olduğuma eminim ve seni ağlatmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Yine ağlıyorsun.

Bütün iğrenç pastayı yemediğim için üzgünüm. Çünkü seni gülümsetecekse yiyeceğim.

Asansör durdu ve Alice'in katına çıktım.

Aniden hızlanan kalbimi yavaşlatmak için birkaç derin nefes alarak 612 numaralı kapının önünde duruyorum.

Tereddüt etmek yok.

Bulunduğunuz yere tereddüt ederek gelmediniz.

Kapıyı çalarım.

Ve sonra kapının açılması için bin yıl bekledim. Kapıyı suratıma çarpmasını istemediğimden, hemen içine atlıyorum.

"Alice, özür dilerim. I..." Cümlemin geri kalanı boğazımda düğümleniyor.

Kutsal Bayan Claus, Noel dileğim gerçekleşti.

Alice önümde duruyor, gözleri kocaman, saçları yeni düzülmüş gibi dağınık. Parlak yeşil eteği dizlerinin etrafında dans ediyor ve... Çenemden aşağı salyalar akmasın diye yutkunmaya çalışıyorum. *Tatlı kartopları, göğüsleri inanılmaz.*

Giydiği şeye gömlek bile denebilir mi emin değilim. O kadar ince ki. Ve çok yumuşak görünüyor. Ve mükemmel dolgun göğüslerini saklamak için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor.

Ben de tam özür dilemeye geliyordum ama o meme uçlarından birini ağzıma almadan buradan çıkarsam bu bir mucize olur.

ALICE

T Hayallerimin erkeği karşımda duruyor, gerçek hayatta, otel odamın önünde. Ve göğüslerime bakıyor.

Ellerim seğiriyor ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmam gerektiğini biliyorum. Ya da geri çekilip kapıyı kapatmam gerektiğini. Ama yerimde çakılı kaldım, şok kaslarımı kilitledi.

"Ben, uh..." Gözlerimin içine bakmadan önce duraksıyor. "Özür dilemek istedim."

"Özür dilemek mi?" Onun varlığıyla o kadar sersemlemiştim ki, neredeyse o aşağılayıcı öğleden sonrasını unutmuştum.

"Evet, özür dilerim." Kendini silkeliyor gibi görünüyor. "Zalimce davrandım ve sen-"

Asansör kapısının açılma sesiyle sözleri kesiliyor. Sesler koridordan aşağı süzülüyor ve ikimizin de Joey'ninki olduğunu anlamamız için sadece bir kahkaha yetiyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Michael, bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Vücutlarımız çarpışıyor, göğüslerim onun göğsünün sert düzlemlerine bastırıyor. Ama Michael durmuyor. Bir kolunu sırtımda dolaştırıyor ve hızlı bir hareketle beni kaldırıyor, öne doğru adım atıyor -beni odaya geri itiyor- ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyor.

Ağır nefeslerimizin sesi odamın girişini dolduruyor ve koridorda olabilecek sesleri bastırıyor.

Ohmygod, ohmygod, ohmygod.

*Michael odamda. Kolunu
bana doladı.*

*Muhtemelen tişörtünden meme uçlarımı
hissediordur. Yüzü bana çok yakın.*

Oda karanlık, bu da sahneyi olduğundan daha kışkırtıcı hissettiriyor. Ve beynimin mantıklı kısmını dinlemeye çalışıyorum, o da bana sadece birlikte yakalanmamızı önlemeye çalıştığını söylüyor. Çünkü o bir yargıç ve ben de bir rakibim. Ve buraya sadece özür dilemeye geldi.

O da böyle söyledi.

Michael'ın göğsü derin bir nefesle genişliyor ve koyu renk gözleri benimkileri arıyor.

"Siktir et," diye homurdanıyor, ağzı benimkinin üzerine kapanmadan kısa bir süre önce.

Zaman. Dur.

Sıcak dudaklar benimkilere bastırıyor.

Michael Kesso beni öpüyor.

Beni öpüyor!

Zihnim nihayet olanları kavradığında nefesim kesiliyor ve Michael dilini dudaklarımın arasına sokarak bundan sonuna kadar yararlanıyor.

Vücudumdaki her santim açıkta kalan deride kıvılcımlar çakıyor ve düşünmeyi tamamen bırakıyorum.

Bir iniltiyle ona doğru eğilip onu öpüyorum.

Büyük bir avuç yüzümün yan tarafını kavırıyor.

Eli kızarmış yanağında çok sıcak bir his uyandırıyor. Kalın parmakları kulağımın önündeki o hassas noktayı nazikçe okşuyor, mutfakta yıllarca kullanılmaktan pürüzlü hale gelmiş pedleri.

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Çok yakından bakarsam tüm bunların bir rüya olduğunu göreceğimden korkuyorum.

Michael'ın göğsünden bir ses geçiyor ve ellerim titreşimi aramak için uzanıyor.

Vücudu zaten benimkine dayanmış durumda, ama yanlarından tutuyorum, parmaklarım gömleğinin pürüzsüz malzemesini kavırıyor, onu kendime çekiyorum.

Ona daha yakın olmalıyım.

Bana daha çok dokunmasına ihtiyacım var.

Düşüncelerimi duymuş gibi, Michael'ın sırtımdaki kolu bizi döndürürken sıkılaşıyor.

Gömleğini bırakarak kollarımı boynuna doluyorum ve bedenlerimizi istediği yere götürmesine izin veriyorum.

Hâlâ neler olduğunu anlamıyorum. Ama bunu sorgulamayacağım. Henüz sorgulamayacağım.

Şu anda beni yatağa atsa ve seks yapmak i s t e s e , aktiviteyi hızlandıracaksa kıyafetlerimi ateşe vermeye razıyım.

"Alice." Dudaklarıma karşı adım mırıldanıyor.

Sırtım duvara çarpıyor ve gözlerim açılıyor. Michael'ın bakışları bana geri dönüyor.

"Çok üzgünüm, Baby Cakes," diye fısıldıyor, dudaklarını tekrar benimkilerin üzerinde gezdirerek. "Affet beni."

Ben cevap veremedim, ağzını tekrar benimkine yapıştırıyor. Ve özrünün tadını alabildiğimi hissediyorum. Burbon ve zencefil samimiyetle karışmış.

Elleri saçlarıma dolanıyor, başımı geriye çekiyor ve öpüşmemizi kesiyor.

Michael ağzını yanağımda, boynumda gezdiriyor.

Michael çarpınan nabzıma karşı, "Bana anladığını söyle," diyor. "Beni affettiğini söyle."

"Seni affediyorum." Sesim zorlukla tanınabilir. Ya da belki de sadece vücudumda uğuldayan şehvet duyularımı bulanıklaştırıyor.

Vücudunu benimkine doğru yuvarlayarak inliyor ve sonunda karnıma bastıran sertliği fark ediyorum.

Tekrar yapıyor ve bu sefer benim iniltim onunkine karışıyor.

"Mi-" Kendimi tutuyorum.

Saçımı çekiştiriyor. "Söyle."

Nefesim kesildi.

"Söyle, Alice. Adımı söyle."

"Michael." Sadece bir nefes, ama duyduğunu biliyorum çünkü aniden vücudunun tüm ağırlığı benimkine doğru eğiliyor. Beni yerimde sabitliyor.

Michael'a bu kadar yakın olmanın verdiği his çok canlı. Çökertici. Değerli. Sanki etrafıma bir dizi ışık sarılmış ve güvenlik gözetmeksizin fişe takılmış gibi. Noel sabahının erkek boyutunda bir pakette öpücük olarak sunulması gibi.

"Göğüslerinin tadına bakmama izin ver."

Sözleri beni o ana geri döndürüyor. "Tadıma bak-?"

"Lütfen," diye yalvarıyor boğazıma karşı. "Onları tatmama izin ver. Evet de."

Göğüslerim şimdiden zonklamaya başladı, bacaklarımın arasında yankılanan bir tepkiyle.

Saçlarımdaki eller serbest kalıyor, boynumun çıplak teninden aşağı kayıyor... omuzlarıma... yanlarıma.

Avuç içleri kaburgalarıma sıcacık değiyor, başparmakları göğüslerimin alt kabarıklığının ancak **B i r** santim altında.

Memelerim.

Başımı salladım.

Başparmakları kayıyor. "Kelimelerini kullan, Baby Cakes." "Evet, Michael."

Alnı boynumla omzum arasındaki noktaya çarpana kadar yüzünü eğiyor.

"Evet, ne?" Sanki kelimeler ağzından zorla alınmış gibi.

Daha kelimeleri söylemeden yüzüm alev alıyor. "Evet. Lütfen Michael, göğüslerimi emer misin?"

"Tanrım."

O kelimeyi söyleyiş şekli bana kendimi haç çıkaracakmışım gibi hissettiriyor. Nasıl yapacağımı bildiğimden değil.

Serin hava çıplak tenime çarpmadan bir an önce yüksek sesli bir yırtılma boşluğu dolduruyor. "Siktir, bebeğim." Michael her iki eline birer meme alırken ses tonu saygılıydı.

"Lanet olası mükemmellik."

Göğüslerim konusunda hep biraz utangaç olmuşumdur. Biraz fazla büyük. Yeterince diri değil. Meme uçları biraz fazla büyük.

Ama Michael'ın yüzündeki ifade sesiyle eşleşiyor. Ve göğüslerimi destekleyen iri ellerini görünce kendimi dünyanın en arzulanan kadını gibi hissediyorum.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama sonra ağzı açılıyor... ve bir tepe üzerinde kapanıyor.

Geldiğini bilsem bile yine de irkiliyorum, neredeyse nefesim kesiliyor.

Bu gerçektir değil.

Bir dil sertleşmiş meme ucumda geziniyor.

Bu ciddi gerçektir olamaz.

Elleri yoğurur ve sıkar. Dişleri kazıyor ve ısırıyor.

Ağzı emiyor ve yalıyor. Ve

ben ölüyorum, sadece birazcık.

MICHAEL

T Alice'ten çıkan sesler doğrudan sikime gidiyor ve dişlerimi onun yumuşak, esnek tenine kapatıyorum.

O mükemmel. Kesinlikle, inkar edilemez, mükemmel.

Ve daha fazlasına
ihtiyacım var.

Ben de ona
söyledim.

"Daha fazlasına ihtiyacım var, bebeğim. Bırak biraz daha alayım."

Alice başını duvara yaslıyor, elleri omuzlarımda ölümcül bir tutuşla kilitlenmiş, gömleğimin kumaşını sıkıyor.

"Daha fazla al," diye hıçkırıyor. "Ne istersen al."

Birlikte yaşadığımız hayatın görüntüleri aklımdan geçiyor.

Pırlanta yüzükler. Beyaz bir elbise. Güneşli kumsallar. Minik bebekler.

Ne teklif ettiğinin farkında değil. Benim almak istediğim şeyi. Ama bu daha sonra gelecek.

Ben de bunu talep edeceğim.

Dizlerimin üzerine
çöküyorum.

Muhteşem göğüslerini bırakarak ellerimi yanlarından aşağıya doğru sürüklüyorum. Kalçalarından aşağıya... bacaklarının uzunluğuna... eteğinin alt kenarına ulaşana kadar.

Alice başını öne eğerek bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?" "Daha önce yeterince yemek yemedim." Ağzımın kenarının yukarı kalktığını hissediyorum.

sırıtarak. "Burada atıştırma bir şeyler varken neden aç kalasın ki?" "Atıştırma mı?"

Yüzü kıpkırmızı oluyor ve benim sırtışıma bir sırtışa dönüşüyor. "Benim

için eteğini kaldır, tatlım."

O bakarken uzanıp ayak bileklerinden birini tutuyorum.

"Ne-"

Tekrar sormasına fırsat vermeden ayağını yerden kaldırıyorum ve bacağını kavrayarak yukarı doğru kaydırıyorum. Dizini omzuma koyana kadar durmuyorum.

Eteği kalçasının üzerinden sarkıyor ve başımı çevirerek dizinin iç kısmına nazikçe bir çimdik atıyorum. "Etek."

Hatırlatmam üzerine Alice aşağı uzanıyor ve titreyen parmaklarıyla, altında sakladığı çobanpüskülü kırmızısı külotu görene kadar kumaşı daha da yukarı kaldırıyor.

Noel Anne, bu hatırlanmaya değer bir manzara.

Eğiliyorum, burnumun ucunu yumuşak kırmızı kumaşa değdiriyorum ve külotuna iffetli bir öpücük konduruyorum.

Sallanıyor.

Ona bakacak kadar geri çekiliyorum.

"Duvara yaslan."

Bana sadece göz kırpmıyor, ben de tekrar söylüyorum. "Duvara yaslan, Alice."

Söyleneni yapıyor.

"Kollar dışarı."

"Kollar mı?" diye tekrarlıyor.

Başımı salladım. "Kollarını duvara doğru aç, bebeğim. Denge için."

Gözleri hafifçe buğulanıyor, ama kollarını açıp ellerini duvara bastırmadan önce eteğini beline sokmak için bir saniyesini ayırıyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyorum.

Sonra ikimizi de sabit tuttuğumdan emin olarak diğer bacağını omzumun üzerinden yukarı kaldırıyorum ve havada asılı kalıp yüzüme binene kadar kaldırıyorum.

Alice küçük bir çığlık atıyor ve yanımdaki halıya küçük bir şeyin düştüğünü duyuyorum, ama önümdeki manzaranın ötesinde hiçbir şeye odaklanamıyorum. Özellikle de küçük, güzel külotunun üzerindeki koyu, nemli lekeye.

"Benim için ıslandın mı, tatlım?"

Kıpırdanıyor ve inliyor, ellerini duvardan indirip saçlarını tutuyor.

Yavaş gitmeliyim. Onu yatağa yatırmalıyım, duvara yapıştırmamalıyım. Ama kendimi tutamıyorum. Bir saniye bile tutamam.

Kollarımı bacaklarına dolayarak onu yerinde sabitliyorum, ellerim kalçalarının iç kısmını kavriyor. Amından birkaç santim uzakta.

Yaklaşarak bir parmağımı külotunun kenarına doladım ve yana doğru çektim. Parlayan pembe yarığını ortaya çıkarıyorum.

Bacakları gergin, kapanmaya çalışıyor.

Ama yapamazlar. Çünkü ben buradayım. Ve o gelene kadar da gitmeyeceğim. "Lezzetli," diye inliyorum, eğilerek.

ALICE

A ir açıktaki amıma vuruyor ve ben Michael'ın saçlarını sıkıca kavırıyorum.
Bu oluyor.

Omuzlarında oturuyorum. Yüzü vajinamdan birkaç santim uzakta.

Ve Tanrım, bu oluyor!

Gözlerim yatağın altında gözden kaybolan gümüş dolarımı görmek için dalıyor.

Bu tılsımdan ve onu cebimde tutmam gerektiğinden şüphe etmeye başlamıştım ama belli ki işe yarıyor.

"Lezzetli."

Bakışlarım tekrar Michael'a dönüyor, aynı anda sıcak bir dil girişimi yalıyor.

"Aman Tanrım-" O beni kucakladığında nefesimi içime çekiyorum. Tekrar ve tekrar. "Aman Tanrım.

Aman Tanrım."

Kalçalarımı eğip ona daha fazlasını sunuyorum.

"Adımı söyle," diye homurdanıyor tekrar yalamadan önce. "Bana nasıl hissettirdiğini söyle." Dilini klitorisime sürterek ifadesini noktılıyor.

"Michael. Michael!" Kalçalarımı yüzüne doğru sallıyorum. "Çok iyi hissettiriyor.

Çok iyi hissediyorsun."

Sözlerinin titreşimleri içimden geçip çılgınca atan kalbime doğru ilerlerken, verdiği yanıt benim için kayboluyor.

Hayata tutunarak gözlerimi kapatıyorum ve ağzına doğru eğiliyorum. Onun yetenek seviyesini sorgulamıyorum. Sadece zevk alıyorum.

Dudaklarını klitorisimde hissetmekten zevk alıyorum. Dili girişime doğru itiyor. Etime karşı inliyor.

Beni yerinde tutan kollarından biri kayıyor ve devrilmek istemediğim için ayaklarımı onun arkasında birleştiriyorum.

řimdi dűřemem. Bu kadar yakinken olmaz.

Klitorisime karşı emiş artıyor.

"Michael!" Haykırıyorum, salıverilmenin ilk titremeleri omurgamda yuvarlanıyor.

Dili sinir yumağımanın etrafında kıvrılıyor ve tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda iki parmağı içime giriyor.

Ve patlıyorum.

MICHAEL

Hamcığı parmaklarımın etrafında **k a s ı l ı y o r** , neredeyse beni de onunla birlikte uçurumun kenarına gönderiyordu.

Alice bana karşı titriyor, ıslaklığı neredeyse elimden aşağı damlıyor.

Onu istiyorum.

Onu götürmek istiyorum.

Elimi çekerek, kendi ayakları üzerinde durana kadar o n u omuzlarımdan indirmeye yardım ediyorum.

Arkama yaslanıp ona bakıyorum.

Gömleği önden yırtılmış, kabarık göğüsleri sergileniyor. Etek yukarı kıvrılmış, külotu ve parlak yarığı ortaya çıkmıştı. Ona verdiğim orgazm yüzünden yüzü kızarmıştı.

Tamamen memnun görünüyor.

Ama sonra gözlerindeki parıltı bana buraya neden geldiğimi hatırlattı.

Buraya özür dilemeye geldim. *Programımda* onu ağlattığım için üzgün olduğumu söylemeye. Yarışmacı olduğu programda.

Sikeyim.

Düşüncelerimin döndüğünün farkında olmayan Alice kucağıma bakıyor. "İhtiyacın var mı...?"

Evet, buna ihtiyacım var.

Ama başımı sallıyorum.

"Yapamam." Başımı bir kez daha sallıyorum. "Zaten çok şey yaptım."

Ellerini göğsüne doğru kaldırıp kendini örtüyor.

"Öyle değil," diye açıklamaya çalışıyorum, gözlerindeki ani acı beni öldürüyor. Kendimi tekrar ayağa kaldırırken dizlerimdeki acıyı görmezden geliyorum. "Öyle demek istemedim, Alice."

Dudağını ısıyor ve başını sallıyor ama bana bakmıyor. Cebimden telefonum çıkıyor.

"Kahretsin," diye bağıyorum, arayanın müdürüm olduğundan eminim. Beni arayan tek kişi o ve ben cevap verene kadar aramaya devam edecek.

Koridordan kahkahalar geliyor, ardından kapılar çarpılıyor, sonra da sessizlik.

Bu benim fark edilmeden kaçma şansım ve *onu* almadan önce bunu kullanmalıyım.

Ruhumdan bir parçanın kopup Alice'e doğru atladığını hissederek bir adım geri çekiliyorum.

"Bu iş bitmedi," diyorum, bana inanacağını umarak. "Bu *şu anda* olamaz. Bana anladığını söyle."

Başını eğik tutuyor ama "Anlıyorum" diye fısıldadığını duyuyorum.

Bir dokunuşa daha ihtiyaç duyarak aramızdaki mesafeyi yeniden kapatıyorum ve saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Tatlı rüyalar, Baby Cakes."

ALICE

T Kapı Michael'ın arkasından yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor ve yemin ederim bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Az önce ne oldu?

Sırtım hâlâ duvara dayalı, önümdeki zemine bakıyorum.

O...?

Biz...?

Ve sonra öylece gitti mi?

Göğsümde garip bir burkulma var.

Nefes al, Alice. Sadece bir nefes al.

Ciğerlerim doluyor ve gözlerimi kapatıyorum. *Her şey yolunda. Her şey yolunda.*

Odanın serin havası tenimin üzerinde geziniyor ve az önce aramızda yaşananların gerçek kanıtı olan parçalanmış gömleğimi hatırlıyorum.

Yarı uyuşuk bir halde bavulumu karıştırıyorum ve pazen pijamalarımı buluyorum.

Genelde çok titiz bir insanımdır ama kirli kıyafetlerimi dikkatlice çıkarıp katlamak yerine, onları çıkarıp yere atıyorum.

Az önce olanlar hakkında nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Hangi kısma odaklanacağımı bile bilmiyorum. Michael'ın, *benim Michael'ımın*, programında her zamanki gibi davrandığı için özür dilemek üzere otel odama gelmesi. Beni öptüğü gerçeğine. Beni affetmesi için yalvardıktan sonra yüzünü vajinama yerleştirebilmek için tüm ağırlığımı omuzlarına alması.

İçim ürpererek pantolonu çekiyorum, ardından Michael'ın sözlerini tekrarlariken bol gelen gömleğin düğmelerini ilikliyorum.

Yapamam.

Zaten çok şey yaptım.

Bu bükülme hissi göğsümün ortası ağrıyana kadar artıyor.

Öyle değil, dedi.

Öyle demek istemedim, diye tekrarladı.

Ama başka nasıl söyleyebilirdi ki? Birine orgazm olmanın bir hata olduğunu söylemenin hoş bir yolu yoktur.

Belki daha fazlasını söyleyebilirdi ama sonra o telefon geldi. Gece vakti. Ve cevap vermeye kararlı görünüyordu.

Michael Kesso hakkında bilmem gerekenden fazlasını biliyorum ama belki de gizli bir kız arkadaşı vardır. Sevgilisi. *Yüce Tanrım*, belki de bir karısı vardır.

Bu düşünce karşısında başımı sallıyorum.

Hayır. Onun bir karısı yok. Basının haberi olmadan bunu yapmasına imkan yok. Belki kısa süreli gizli bir kız arkadaşı olabilir. Ama böyle bir şey değil.

Bu iş bitmedi, Alice. Bu şu anda olamaz. Bana anladığımı söyle.

Ona anladığımı söyledim. Ama ben anlamıyorum. Bitmeyen ne? Gösteri mi? Dalga geçmemiz mi? Dürüst olmak gerekirse, aklından neler geçtiği hakkında o kadar az fikrim var ki, bu endişe verici. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi sanıyordum.

İç sesim bana homurdanıyor. *Onun öpücüklerinin tadının nasıl olduğunu bilmiyordun.*

Kapının çalınması beni o kadar korkutuyor ki küçük bir çığlık atıyorum.

Geri geldi mi?

"Ah, oda servisi," diyor kapının diğer tarafından belli belirsiz bir ses. Kesinlikle Michael'a ait olmayan bir ses.

Bugün yaşadığım onca şeyden sonra hâlâ utanabiliyor olmama şaşırarak aceleyle kapıya gidiyor ve kapalı tepsiyi garsondan alıyorum. Ödeyebileceğimden daha büyük bir bahşış vererek, fazladan paranın yıpranmış halimi telafi edeceğini umuyorum.

Hamburgerimi kucağıma alıp yatağıma uzandığımda Michael'ın söylediği son şeyi düşünüyorum ve yarın onu tekrar görmek zorunda kalmadan önce bu geceki karşılaşmayı kaç şekilde yorumlayabileceğimi merak ediyorum.

Tatlı rüyalar, Baby Cakes.

Evet, doğru.

ALICE

"... **H** "Dört saatiniz var ve süreniz şimdi başlıyor!" Joey odanın önünden sesleniyor ve onun bu açıklamasını hemen ardından çanak ve tavaların birbirine çarparak çıkardığı sesler izliyor

Hepimiz son pastalarımızı yapmak için çabalıyoruz.

Bütün sabahı Michael için stres yaparak geçirdim. Öpüşmemiz, yaptığımız şeyler, beni terk etmesi.

Ve bugünün sonunda kazanamayacağımı bildiğim için dondurmaları Deri Surat'ım için birkaç damla daha gözyaşı döktüğümü itiraf etmeliyim.

Bunu kabul ettim.

Ama ben cesareti seçiyorum.

Bugün jürinin önüne hem güzel hem de lezzetli bir şey koymak için elimden geldiğince çok çalışacağım. Michael'ın önünde.

Ve sonunda bakışlarından kaçmak yerine ona bakmak zorunda kaldığımda -Şimdiye kadar yaptığım gibi, yüzümde sakın bir gülümsemeyle onun gözlerine bakacağım. Aramızda tuhaf bir şey yokmuş ve kalbim göğsümde sıkışmıyormuş gibi davranacağım.

MICHAEL

"... **F** bizim saatlerimiz ve sizin zamanınız şimdi başlıyor!"
Joey kollarını kaldırarak yarışmanın başladığını işaret ederken bakışlarım Alice'e kilitlenmiş durumda.

Bölüm resmi olarak yeni başlamış olabilir, ancak kameralar çekime başlamadan önce önemli miktarda hazırlık süresi var, özellikle de bu canlı yayın saçmalığı ile ve Alice sete adım attığı andan itibaren gözümünden kaçmaya özen gösterdi. Ama dikkatimden kaçmadı. O lanet kıyafetin içinde değil.

Başladığımız işi bitirmek için onu otel odasına geri götürmek için ellerim kaşınıyor. Ama bu böyle olmayacak, onun yerine kollarımı kollarımın arasına sokarak ellerimi meşgul ediyorum.

Nesnel olarak bakıldığında, bu onun programda giydiği en muhafazakar kıyafet. Ancak gerçekte, muhteşem kıvrımlarının her biri grafik olarak sergileniyor.

Yüksek belli kırmızı bir pantolon giymiş, pantolonunun arkasında büyük bir fiyonk var, bu da kıcını gerçek anlamda paketlenmiş bir hediye gibi gösteriyor. Üstünde de -yutkunarak yüzüncü kez içine çekiyorum- kısa kollu bir balıkçı yaka var. Kâğıt üzerinde kulağa çekingen gelse de teni çok sıkı ve bir çeşit parıltılı gümüş malzemeden yapılmış. Ve *kutsal çingiraklar, dişlerimi ona geçirmek istiyorum!*

Dün gece... birçok şey oldu. Oradan nasıl kaçtığım için pişmanım ama karşılaşmamızın tek bir saniyesinden bile pişman değilim.

Yapmalıyım.

Bir yarışmacıyla takıldığım için kendimi kötü hissetmeliyim. Ama o sadece bir yarışmacı değil. O benim geleceğim. Benim Alice'im.

Ve bugün kazanamayacağı için kendimi kötü hissediyorum. O kardan adamdan sonra mümkün değil ama doğrusu en iyisi de bu. Çünkü onu sır olarak saklamayacağım. Yılbaşına kadar tüm dünyanın bizi tanıyacağını düşünüyorum, yani en azından bu şekilde kimse beni favori göstermekle suçlayamaz.

Ama bu geceden sonra fırın açmak için o paraya ihtiyacı kalmayacak. Neye ihtiyacı varsa vereceğim. Ne isterse, en çılgın hayalleri, onun olacak. Alice Hatter hiçbir şey istemeyecek.

Yarım kulakla Hugh'un bize pastasını anlatmasını dinliyorum. Sonra Brent'i. Sonra Mikayla kirpiklerini kırıştırarak, eğilip malzemeleri göstererek, dekolte gömleğinin kameraya -ve bana- açık olduğunu bile bile gevezelik ediyor. Ama ben ilgilenmiyorum.

Ve müdürümün ne dediği umurumda değil. Twitter'da Alice'e nasıl baktığım, dün dondurucusunda ağlarken sırtına nasıl dokunduğum hakkında konuşuluyor olması umurumda değil... "İmajı düzeltmek" için diğer fırıncılarla "aşırı samimi" olmayacağım. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

Dün gece beni aramaya başladığında nerede olduğumu düşününce neredeyse gülümseyecektim. Telefonu açtığımda yüzümün hâlâ Alice'in salgısıyla ıslak olduğunu bilseydi, muhtemelen kalp krizi geçirirdi.

Ama menajerime ahlak polisim olması için para ödemiyorum. Bana para kazandırır diye ödüyorum. Ve bahse girerim ki insanlar karımı *Second Bite*'da bulduğumu öğrendiklerinde reytingler tavan yapacak. Yani, eğer bir şey varsa, *davranışım* için bana teşekkür etmeli.

"Kulağa oldukça hırslı geliyor. İyi şanslar!" Pamela, Mikayla'yı işaret ederken eliyle bana çarpıyor ve bunun kasıtlı olduğundan eminim.

Başımı salladım. "Zamanınızı akıllıca kullanın."

Mikayla'nın gülümsemesi ses tonum karşısında biraz soluyor. Ama bunu özellikle bir pislik olmak için söylemiyorum. Bu benim standart cümlelerimden biri.

Zihnimin gerisindeki küçük bir ses, muhtemelen bu yüzden onu rahatsız ettiğini söylüyor. Belli ki bir fırıncı olarak becerilerinin ötesinde dikkatimi çekmeye çalışıyor, ama ben ilgilenmiyorum.

Pamela'ya önümde yürümesi için elimi uzattım ve o da bu teklifi kabul ederek son istasyona doğru ilerledi.

Şövalyece görünüyor ama Alice'in tam önündeki yerde durabilmek için yapıyorum bunu.

Zaman doldu, Baby Cakes. Artık benden kaçmak yok.

ALICE

■ Jüri üyelerinin odadaki ilerleyişini takip ediyor ve onlar masama yaklaştığında hamurumun ıslak ve kuru malzemelerini karıştırmak için doğru zamanı ayarlıyorum.

Michael karşımda dururken ölçüm yapmaya odaklanamazdım, bu yüzden programa uymak için o kısmı onlar gelmeden önce bitirmek zorunda kaldım, ama karıştırmak bana odaklanacak bir şey verecek.

"Merhaba Alice." Michael'ın derin sesi tenimin üzerinde yuvarlanıyor ve vücuduma bir ürperti gönderiyor.

"Merhaba," diye aptal gibi kekeliyorum.

Pamela bana anaç bir gülümseme veriyor. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

Güzel, çünkü felaketten bahsediyor.

Yanaklarım muhtemelen pantolonumla uyumlu bir renge bürünüyor ve kafamı şanssız dondurucuma sokma isteğimle savaşıyorum.

Gözlerimin Michael'ınkilere kaymasına engel olamıyorum ve tabii ki o da yakışıklı yüzünde bilmiş bir sırıtışla bana bakıyor.

"İyi hissettirdi." Gözlerim büyüdü. "Yani, kendimi iyi hissediyorum." Sözcüklerim gıcırtı gibi çıkıyor ve umarım herkesünkü felaket gösterimden dolayı hâlâ utandığımı ve birdenbire Şef Michael'ın dilini klitorisimde düşündüğümü sanmıyordur.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye yanıtlıyor Michael tezgahıma yaklaşırken. "Bana ne yapmayı planladığını söyle."

"Planladığım şey..." Tekrarlıyorum, bakışlarım otomatik olarak onun beline düşüyor.

Michael boğazını temizler.
Tüm vücudum gerçek alevlere dönüşüyor.
Buharlaşıp toza dönüşüyorum.
Ve artık aşağılanmıyorum.

MICHAEL

CHRIST.

■ boğazımı temizleyip tezgâha yaklaşıp Alice'in pantolonunun önünü görmesini engelliyor ve umarım kameraların büyüyen şişkinliğini çekmesini engelliyor.

Ona ne planladığını sordum, o da sikime baktı.

Hay sikeyim.

Bunu ben de planlıyorum, tatlım.

Joey yanımda kıs kıs gülererek Alice'i korkutuyor. Tüm vücudu sarsılıyor ve neredeyse fazla karıştırdığı malzeme kasesi devrilmeye başlıyor.

Uzanarak kaseyi sabitliyorum.

Alice bir an için gözlerini kapatır. "Özür dilerim."

Nefes alıyor ve omuzlarının gözle görülür bir şekilde gevşemesini izliyorum.

Gözlerini açtığında Pamela'ya odaklanıyor. "Görünüşe göre hâlâ biraz sarsılmış durumdayım."

"Sorun değil canım. Hepimizin başına gelir." Pamela Alice'in kolunu okşuyor. "Neden biraz durup bize bugün ne yapacağını anlatmıyorsun?"

Alice başını sallıyor, açıklamasına geçmeden önce bir an dudağını ısırtıyor. "Büyükanne'nin şerefine taban olarak geleneksel bir Norveç kremalı keki yapıyorum. Dolgu olarak da İskandinavya'ya selam çakmak için yaban mersini ve bulut üzümü karışımı kullanacağım."

"Ooo." Pamela tezgahın üzerine dizilmiş ürün kaselerine bakarken gözleri açılıyor. "Cloudberries taze mi?"

Alice günün ilk zorlama olmayan gülümsemesini yapıyor. "Doğru etkiyi elde etmek için hem taze hem de konserve kullanıyorum. Bulması zor olabiliyor ama ben

Minnesota'da onları kapalı alanda yetiştiren bir adam tanıyorum."

Ruh halim karardı. "Ne-" Sorunun geri kalanını söylemeden önce kendimi durduruyorum. Havadaki adama hırlamak çok ileri bir adım olabilir. "Süslemeler için planın nedir?"

Alice'in gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu biraz karmaşık." Yer değiştiriyor, sonra odağını tekrar Pamela'ya çeviriyor. "Noel tarzı bir kar küresi yapmaya çalışacağım. Kremalı pasta taban olacak. Pastanın kenarlarında süs gibi şekillendirilmiş ve süslenmiş şekerli kurabiyeler kullanacağım. Üstünde şeffaf bir şeker kubbe olacak ve *kürenin* içinde bir kransekake olacak." Kameraya bakıyor ve şöyle açıklıyor: "Temelde yukarı çıktıkça küçülen bir kurabiye yığını. Ve bazı renkli fondan ışıklarla, umarım bir Noel ağacı gibi görünmesini sağlayacağım." İç çekiyor. "Çiğneyebileceğimden fazlasını ısırtıyor olabilirim ama elimden geleni yapacağım."

Yüzündeki ifade kararlılık ve umudun bir karışımı ve kendimi gülümserken buluyorum. "Sana güveniyorum."

Alice'in ağzı açık kaldı, belli ki bunu söylememi beklemiyordu.

Bana göz kırpmaya devam ettiğinde, ona ağzını kapatmasını ya da kullanmasını söylemekten kendimi alıkoymak için dilimi ısırma zorunda kalıyorum.

"Kulağa harika geliyor!" Pamela ellerini birbirine vurarak anı bozar. "Sizi yalnız bırakalım."

İsteksizce Alice'in masasından uzaklaşıyorum.

ALICE

"T Yolun yarısı! İki saat kaldı!"
Çalışma alanıma bakıyorum.
Yolumda ilerliyorum ve kendimi
iyi hissediyorum.

"BİR SAAT KALDI!"
Lanet olsun!
Doğru yolda değilim.

"OTUZ DAKIKA!"
Siktir, siktir, siktir.

"YARIŞMACILAR, ON DAKIKANIZ KALDI!"

Eğer bir saniye bile boş vaktim olsaydı, bana saati hatırlattığı için Joey'e küfürler yağdırırdım.

Ama ben konsantre olmakla meşgulüm, şekerli kurabiyelerimi dondururken elimi sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"BEŞ DAKIKA KALDI!"

Dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kanamamasına şaşıyorum, son kurabiyeye son ayrıntıyı ekliyorum ve onları yuvarlak, beyaz buzlu pastanın kenarına bastırmaya başlıyorum.

"İKİ DAKIKA KALDI!"

Hesaplaşma zamanı geldi. Son derece kırılgan şeker kubbeme dönüyorum.

Sevgili Bay Kringle, lütfen bunun kırılmasına izin vermeyin.

Küreyi soğutma rafından yavaşça kaldırırken gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Etrafımdaki her şeyi bloke ederek nefesimi tutuyorum ve yavaşça indiriyorum.

"Zaman üçte doluyor... iki..."

Kürenin alt kenarı kekin üst kısmına bastırarak çatlamadan yerleşir.

"Bir! Lütfen pastalarınızdan uzak durun."

ALICE

W Kalbim hızla çarparken, başyapıtımdan uzaklaşıp dalgınca elimi cebime attım, ancak dün gece gümüş dolarımı yerden almadığımı hatırladım.

Ve bir anda, yarışmanın heyecanı Michael'ın yüzüne oturduğum anılarla karışıyor ve nabzım daha da yükseliyor.

Şimdi olmaz, Alice.

Parmaklarım seğiriyor ama elimi cebimde bırakıyorum. Gümüş dolar sadece bir dolar değerinde ama bana büyükannem tarafından verildi ve benim için önemli.

Dünkü pasta için şansım yaver gitmemiş olabilir ama genel olarak son birkaç günün gidişatından memnunum. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Konfor alanımın dışında bir şey yaptım. Ve Michael'la şahsen tanıştım. Çok kişisel bir şekilde.

Bir nefes daha vererek, saatler sonra ilk kez Michael'a bakmama izin veriyorum.

Saatte bir kez herkesin ilerlemesini görmek için durarak sette dolaştı ama ben başımı eğmeye özen gösterdim. Kamera ekibi muhtemelen benden nefret ediyordur, çünkü iyi bir etkileşim kuramıyorum, ama Michael'a bakmama izin veremezdim. Ona bakarsam, her yerine bakmak isterdim ve zaten zar zor bitirdim.

Ama şu anda Michael önümdeki masada Hugh ile meşgul, ben de bu fırsatı değerlendirip karnımı doyurmaya çalışıyorum.

Bu Michael'ı şahsen son görüşüm olabilir. Ve eğer durum buysa, bunun tadını çıkarmak istiyorum. Onu görmek ve dün geceki anılar arasında, en azından yetmişli yaşlarımın ortalarına kadar kendimi idare edebilmeliyim. Görüş alanımın kenarındaki bir hareket dikkatimi çekiyor ve yüzüm soluyor.

Üçüncü bir kameraman yan tarafta duruyor ve objektifi tam Be

n. Bakışlarımı pastama indiriyorum.

Aferin Alice. Sonuna kadar aşık bir köpek yavrusu gibi görünmenin yolu.

Hugh'nun masasından iyi işler korosu geliyor ve başımı kaldırıyorum, Brent'in masasına geçmelerini bekliyordum ama onun yerine Joey jüri üyelerinin doğrudan benim masama geçmesi için elini uzattı.

Pamela ışınlıyor. "Vay canına! Muhteşem olmuş!"

"Teşekkür ederim." Ben de gülümsüyorum.

Sinirlerim kıvılcım saçan bir ışık demeti gibi hissediyor olabilir ama bugünkü çabamla gurur duyuyorum. Ve omuzlarımı geride tutacağım.

Ve Michael ile göz teması kuracağım.

"Evet." Michael'ın sesi saf günah gibi geliyor. "Çok güzel."

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtığımda gözlerini pasta yerine bana diktiğini görüyorum ve nefesim kesiliyor.

Güçlendirici bir yudum alıyorum. "Elimden geleni yaptım." Başını sallıyor, sonra dikkatini pastaya veriyor.

Pastanın üzerindeki şeffaf şeker kubbeyi kaldırmasını, ardından Pamela ve kendisi için tabak hazırlamasını izlerken dudaklarım birbirine yapışıyor. İkisine de birer dilim pasta, birer süslü kurabiye ve kransekake kurabiye ağacından birer halka veriliyor.

İkisinin de tepkilerini izlemeye çalışıyorum ama bakışlarım sürekli Michael'ın ağzına kayıyor.

Pastadan birkaç ısırık alır, katmanları ayrı ayrı ve birlikte tadar.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor Pamela, gözlerini kapatarak. "Bu kremalı pasta kesinlikle harikulade."

Tezgâhımın üzerindeki el havlusunu elime alıyorum, böylece avucumda çevirebileceğim bir şey oluyor. "Teşekkür ederim."

İkisi de çatallarını bırakıp kurabiyelere geçiyorlar. Zaman uzuyor gibi.

Pamela yerken keyifle küçük sesler çıkarıyor.

"Bunların içinde portakal var mı?" diye soruyor şekerli kurabiyeyi kaldırarak. Başımı sallıyorum. "Portakal kabuğu rendesi ve vanilya fasulyesi."

"Pastayla birlikte harika oldu." Michael'ı dirseğiyle dürtüyor. "Sence de öyle değil mi?"

Michael homurdanıyor, bir sonraki parçayı tatmak için hareket ediyor.

Başımı kısmen yıkılmış kurabiye ağacına doğru eğiyorum. "Meyve ve narenciye temasına sadık kalmak için kransekake'ye biraz limon ekledim. Bunların geleneksel bayram tatları olmadığını biliyorum ama uygun olduklarını hissettim. Ve narenciye bir şekilde tatlıyı daha hafif hissettiriyor. Böylece tıka basa doymuş olsanız bile yemekten çekinmiyorsunuz." Şaka yapmaya çalışıyorum ama sonunda garip bir jest yapıyorum.

İki jüri de her şeyin tadına bakmayı bitirdi ve ben havluyu daha sıkı kavradım. "Şey..." Pamela başlar ama sonra vazgeçer.

Bakışlarını, daha önce yere bıraktığı çatala uzanan Michael'ın eline doğru takip ediyorum.

O değil.

Michael çatalını kapar ve pastadan büyük bir ısırık alır. Odadaki sesler saf sessizliğe dönüşür.

Öyle.

Elini kaldırırken gözlerim ona yapışıp kalıyor. Yukarı ve yukarı, ta ki ağzına bakıp dudaklarının ayrılmasını izleyene kadar.

Lanet olsun, öyle!

Michael ikinci bir ısırık için bir çatal dolusu keki ağzına atıyor. Gurur beni batırıyor.

Michael Kesso az önce pastamdan ikinci bir ısırık aldı. Bir saniye. Lanet olsun. Isırık!

Bacaklarım birdenbire dün beni yüzüstü bırakan jöle gibi oldu ve kendimi tezgâha yaslamak için uzanmak zorunda kaldım.

Bir şey söylemesini bekleyerek boğazının çalışmasını izliyorum. Ama bunun yerine, tabağındaki tüm dilimi bitirene kadar pastadan bir çatal daha alıyor ve bir tane daha.

Pamela kıkırdar ve omzuna vurur. "Anladığım kadarıyla beğendin?"

Bakışlarım sonunda ağzından ayrılıp gözleriyle buluşuyor.

Başını sallıyor. "Gibi değil. Aşk gibi değil."

Kalbim sıkışıyor.

"Çok lezzetli."

Kamera teknisyenlerinden biri kahkaha atıyor ve odanın başka bir yerinden gelen bir soluk sesi duyuyorum ama Michael'ın canlı yayında küfür etmesinin ne anlama geldiğini düşünemiyorum bile. Şaşırmakla çok meşgulüm.

Michael Kesso Second Bite'ı aldım.

Gözlerim doluyor ama bugün bambaşka bir nedenden dolayı.

Utanç ve mahcubiyet yerine muazzam bir mutluluk ve gurur duygusuyla doluyorum.

Pamela dilini tıkırdatıyor. "Dil, Mike."

Hayatımda gördüğüm en *umursamaz* omuz silkme hareketiyle bir omzunu kaldırıyor. "Alice para cezasına değer."

Ağzım kurudu.

Az önce öyle mi dedi?

Pamela başını sallar, öfkeyle tavana bakar. "Alice'in kek"-kelimeyi vurguluyor-"para cezasına değer."

Michael cevap vermiyor, onun ifadesini doğrulamayı reddediyor. Tabagındaki son kremalı kek parçasını sıyrırken bana bakıyor.

Çatalı son bir kez ağzına götürüp dudaklarını soğuk metalin etrafında sıkıca kapattığında, boğazımdan utanç verici bir ses yükseliyor.

Kameramanlardan biri bana doğru yaklaşıyor ve Michael'ın gözlerini ona dikip öldürücü bir bakışla onu olduğu yerde sabitlediğini izliyorum. Kameraman durdu, sonra bir adım geri çekildi.

"Pekâlâ." Joey tezgahın etrafından dolaşıp yanıma gelirken kollarını iki yana açıyor. "Bir geri dönüşten bahsediyoruz."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyorum, bunun bir gösteri olduğunu ve gerçek bir insan gibi davranmam gerektiğini hatırlamaya çalışarak. "Bugün iyi bir şey yaratabildiğime sevindim."

Joey'nin ağzının köşesi, kolunu omzuma dolamadan hemen önce bir sırtışa dönüşüyor.

"Sadece iyi değil, acayip lezzetli. Hatırladın mı?" Göz kırpıyor ama baktığı ben değilim.

Michael'ın gözleri Joey'nin vücudunun benimkine değdiği noktada kısılıyor ve çatalını tezgâha vuruyor. "Burada işimiz bitti."

Şaşkın ama mutlu bir şekilde, hepsinin koridor boyunca somurtan Mikayla'ya doğru yürümesini izliyorum.

ALICE

M Dördümüz sırada bekleyip jürinin kararını açıklamasını beklerken sinirlerimiz tavan yapmış durumda.

Gergin olmamalıyım. "İkinci Isırık" final mücadelede bile, çünkü yenmeyen dondurmali pastadan sonra bunun beni yarışa sokmaya yetmeyeceğini biliyorum.

Odanın önünde sergilenen pastalardan geriye kalanlara baktığımda, keşke jürinin diğer fırıncılara söylediklerine daha fazla dikkat etseydim diyorum. Sanırım ilk gün hepimiz oldukça iyiydik. Dün kimin nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok çünkü dinlemek yerine hıçkırıklarla savaşıyordum. Bugün de hem jüri üyeliğimden önce hem de sonra Michael dikkatimi dağıttı. Yani, söylememe gerek yok, kazananın kim olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Odanın diğer ucunda, Pamela ve Michael küçük bir masada oturmuş, yarışmayı ve kimin kazanacağını tartışıyorlar. Yıllardır bu programı izlediğim için konuşmalarının nasıl geçtiğini çok iyi biliyorum. *Falanca burada iyi iş çıkardı. Başka biri burada iyi iş çıkardı. Ve bir kişi de X yarışmasını o kadar kötü batırdı ki yarışmadan tamamen elendi.*

Brent sıradaki yanımda oturduğu yerden omzuma vuruyor. "Seninle yemek yapmak eğlenceliydi. Eğer şehir merkezinde olursan ve bir latte içmek istersen bana haber ver." Göz kırıyor. "Patronuma ödetirim."

"Anlaştık." Ona gülümsedim.

Sonra Pamela Joey'e el sallamak için elini kaldırdığında birbirimize bakıyoruz.

İşte bu kadar.

Karar vermişler.

Omuzlarımı dikleştirerek, yüzümde dingin bir ifade tutmaya çalışırken nefes almaya odaklanıyorum.

Ben yaptım.

Second Bite'a geldim. Bütün yarışmaları bitirdim. Hafta sonunun tek Second Bite'ını aldım. Ve yarın Noel Arifesi, en sevdiğim tatilin başlangıcı.

Ölçülü adımlarla, jüri üyeleri ve Joey küçük sıramızın önünde durmaya geliyorlar.

"Geçtiğimiz üç gün boyunca hepiniz harika bir iş çıkardınız. Bazı büyük yükselişler ve bazı alçalışlar oldu." Bana sırtıyor ve herkes kıkırdıyor.

Sanırım artık bu konuda şakalaşıyoruz. Güzel.

Joey derin bir nefes alır. "Ama ne yazık ki, sadece biriniz *İkinci Isırık Tatil Özel'in* şampiyonu olabilir." Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor ve ben de bakışlarımı onun üzerinde tutmaya zorluyorum. "Ve size kazananın kim olduğunu söylemekten büyük zevk duyuyorum..." Gözleri benden sonra sıranın diğer ucundaki güzel kadında durmadan önce her birimize takılıyor. "Tebrikler, Mikayla!"

MICHAEL

M Joey kazananı açıklarken gözleri Alice'e kilitlendi.
Alice olmamasından nefret ediyorum.
Burada durup onun kaybetmesini izlemek zorunda olmaktan
nefret ediyorum.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmamasından nefret ediyorum.
Kızımın en ufak bir kalp kırıklığı yaşaması düşüncesi bile tüm bu seti
parçalamak istememe neden oluyor.

Ama bu iş biter bitmez, meydan okuma sonrası röportajları yapar yapmaz,
Alice'i bir kenara çekip ona benim olduğunu söyleyeceğim.

Sadece birkaç saat daha sabırlı olmam gerekiyor.

"İyi!" Müdürümü tersleyerek sözünü kestim. "Sadece istediğimi yap ve yarın
sabahki uçuşu gerçekleştireyim."

Cevap beklemeden telefonu kapatıyorum ve elimi yüzüme sürüyorum.

Normalde bu toparlama süreci daha hızlıdır, ancak hepsi canlı olduğu için
röportajları teker teker yapmak zorunda kaldılar, her yarışmacıyla konuştular,
her jüriyle konuştular... Sonra tanıtımlar için tüm saçma sapan el sıkışma
fotoğraflarını çektiler. Çok yorucu oldu. Ve bir yerlerde bir yapımcı birine bir
şey söylemiş olmalı,

Çünkü bir kez bile Alice'in yanına yaklaştırılmadım, bu beni daha da çileden çıkardı.

Ama artık resmi olarak bitirdik. Ben de beklemekten bıktım.

Pamela beni durdurduğunda koridorda telefon görüşmesi yaptığım odaya geri dönüyorum.

"Bir içki için bana katılmak ister misin? Ekibin bir kısmıyla The Syndicate Hotel adında bir yerin bodrum katındaki tarihi içkili mekana gidiyoruz. Karanlık bir geçmişi olduğunu duydum." Gözlerini açıyor ve biliyorum ki orası tam da onun seveceği türden bir yer.

"Hayır, üzgünüm,"

diyorum ona. "Emin misin?"

"Teşekkürler, ama eminim." Etrafıma bakındım. "Alice'i bulmam gerek."

"Ah." Pamela elini göğsüne götürdü. "Bir süre önce gitti." "Ne?"

"Gördüğünüzü sanıyordum. Önce onun mülakatını yaptılar ve kısa bir s ü r e sonra da onu gönderdiler."

"Kahretsin!" Yumruklarımı sıktım, bunu kaçırdığım için kendime kızdım. Pamela'nın ifadesi yumuşadı. "Eminim onu bulacaksın."

"Oh, onu bulacağım," diye homurdandıktan sonra dönüp odadan çıkıyorum. Birkaç dakika içinde otelin altıncı katında asansörden iniyorum.

Oyun planımın tamamı o lanet olası kırmızı pantolonu parçalamak ve onu yatağın üzerine fırlatmaktan ibaret. Ama bu plan, otel kapısının bir temizlik arabasıyla açık olduğunu gördüğümde acı çekerek ölüyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyorum kendi kendime odasına ulaştığımda.

Arabanın yanından geçerken, banyodan bir demet havlu taşıyan bir hizmetçiyi ürkütüyorum.

"Oh, merhaba." Gülümsüyor ve beni tanıdığını söyleyebilirim.

Kükreyen sinirlerimi yatıştırarak yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu odadaki kadın çıkış yaptı mı?"

Herkes otel odasını bu geceye kadar ayırttı. Yarının Noel arifesi olduğunu bildiğim halde, erken ayrılabilceğini düşünmemiştim.

Kadın başını sallar. "Yaklaşık bir saat önce telsizimden odanın temiz olduğuna dair bir çağrı aldım."

"Kahretsin," diye iç geçiriyorum ve gözlerimin dün gece diz çöktüğüm yerde gezinmesine izin veriyorum.

Dönmeye başladım ama kahya beni durdurdu. "Eğer onu tanıyorsanız..." Havluları arabasındaki sepete bırakıp üst raftan bir şey kaldırırken sözünü kesiyor. "Bunu yatağın altında buldum." Büyük gümüş parayı bana uzatıyor. "Bunun bir bahşiş olduğunu sanmıyorum çünkü sehpanın üzerinde nakit para bırakmıştı. O yüzden düşürmüş olabileceğini düşünüyorum."

Parmaklarım madeni paranın etrafına dolanıyor ve Alice'e ait bir şeyi tutmanın ağırlığı beni rahatlatıyor. "Teşekkür ederim. Almasını sağlayacağım."

MICHAEL

C Nefesimin altından mırıldanarak elimi kaldırıyorum ve içi boş sesler çıkaran kapıyı çalıyorum.

Burada yaşadığına inanamıyorum. Benim Alice'im. Benim dünyam. Böyle tehlikeli, güvenliksiz bir binada yaşamak... hayır. Şimdi olmaz. Asla olmaz.

Kapıyı tekrar çalarım, daha yüksek sesle.

Müdürümden onun adresini almam çok uzun sürdü. Açık konuşmak gerekirse, muhtemelen bana vererek bir tür yasayı çiğnedi. Ama anlamayı biliyor. Alice'i bulamazsam, Kanada'ya gitmem. Bu kadar basit.

Ama şimdi buradayım ve cevap vermiyor.

"Alice!" Bağırıyorum, yumruğumu kapıya vuruyorum. Beni duymamasına imkân yok. Muhtemelen kalp atışlarımı bu boktan kapıdan bile duyabilir.

Koridorun karşısındaki kapı açılıyor.

"Hey dostum, onu az önce kaçırdın," diyor uykulu ya da taşlanmış bir ses Ben.

Arkamı döndüğümde öfkemin onu özlediğim gerçeğiyle ve komşusunun profesyonel bir futbol takımına aitmiş gibi görüldüğünü söyledi.

Bilgiye ihtiyacım olduğu için kısıkanç öfkemi bastırıyorum. "Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, demek istediğim onu *özledin*. Alice taşındı."

Sanki adam bana vurmuş gibi başımı geriye atıyorum. "Taşındı mı? Bugün mü?" "Evet. Sanırım bir haftadır eşyalarını taşıyor. "Evet.

daha önce yapılmasını istedim..." Başını eğiyor ve parmaklarını birkaç kez şıklatıyor. "Bekle bir dakika! Sen o adamsın! Takıntılı olduğu kişi!"

Bu, beklemediğim bir olaydı.

Elimi uzattım. "Mike Kesso."

Elini sıkıca tutuyor. "Harrison Danvers." "Şimdi, takıntılı dediğinde..." Kaşlarımı çatıyorum.

Harrison kapı çerçevesine yaslanıyor. "Yani, yatağının yanında senin bir fotoğrafın vardı ve ona bunu sorduğumda yüzü kızardı." İfademin değiştiğini görmüş olmalı ki beni başından savıyor. "Öyle bir şey değildi. Geçen gün bazı kutularını taşımasına yardım etmeyi teklif ettim ve onu gördüm. Yani *seni* gördüm." Homurdanıyor.

"Yani sen ve o?" Kendimi sormaktan alıkoyamıyorum. Sırıttı. "Onun tipi olduğumu sanmıyorum."

ALICE

"T teşekkür ederim." Sam'den dumanı tüten nane çayı bardağını alarak gülümsüyorum.

"Bir şey değil."

Suzy çayımı karıştırmamaya dikkat ederek kolunu omzuma doluyor ve yan sarılıyor. "Git dinlen." Yanağıma bir öpücük konduruyor. "Yarın bize *her şeyi* anlatacaksın."

"Evet, evet," diye iç geçirdim. "Size borçluyum çocuklar."

Sam pijama gömüğünün düğmelerinden birine dokunuyor. "Bize hiçbir şey borçlu değilsin."

Boştaki elimi önümde gezdirip hediye şeklindeki minik düğmeyi düzeltiyorum. "Peki, tamam. Sonsuza kadar senin bodrumunda yaşayacağım ve sana bir daha asla teşekkür etmeyeceğim."

"İşte böyle!" Suzy gülüyor.

Başımı sallayarak mutfaktan çıkıyorum, küçük girişi geçiyorum ve bodrumun kapısını açıyorum.

Suzy ve Sam'e bu ev geçen yaz büyükbabalarından -ailelerinin diğer tarafından- miras kalmış. Şehrin eski bir bölgesinde, küçük bir bahçesi ve bitmemiş bir bodrumu olan iki yatak odalı küçük bir ev.

Neredeyse benim kadar meteliksiz oldukları için tadilatı yavaş yavaş kendileri yapıyorlar, ancak kemikler orada ve burayı özel bir şeye dönüştüreceklerini biliyorum.

Merdivenlerin dibindeki parıltıyı fark ettiğimde inişim yavaşlıyor.

Bodrum katında, dışarıdaki sokak lambalarından gelen ışığı içeri alan birkaç küçük, açık pencere var, ancak bu o değil.

Ayaklarım çıplak beton zemine çarptığında, çenemin titremesini engellemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Üstümdeki açık zemin kirişleri boyunca çok renkli Noel ışıkları dizili.

Merdivenleri çıkarken "Seni seviyorum!" diye bağırmadan önce bir an kendimi toparlamam gerekiyor.

Kuzenlerim koro halinde "Biz de sizi seviyoruz!" diye karşılık veriyorlar ve ben merdivenlerden uzaklaşırken zeminin gıcırdadığını duyuyorum.

Bodrumun ana alanı eski mobilyalar ve kutu yığınlarıyla dolu, ancak ortada evim dediğim küçük ve temiz bir yer var.

Dikkatlice kendimi yerde duran yatağımın üzerine bırakıyorum.

Komodinin yanımdayken, eski dairemden pek de farklı değil.

Bugün erken saatlerde arabama yüklediğim her şeyi komodininde bırakmıştım; program bittikten sonra son eşyalarımı almak için geri dönmüştüm. Üst çekmeceyi açtığımda tanıdık bir ayakkabı kutusu beni karşıladı.

Çayımı bırakıp kutuyu çıkarıyorum ve kucağıma koyuyorum.

Kapağını açmadan önce bir an duraksıyorum.

Michael'la tanıştıktan sonra buna sahip olmak biraz ürkütücü geliyor. Biraz seri katil. Biraz da sapık. Ama kendime, muhtemelen dışarıda Şef Mike Kesso makalelerini saklayan pek çok insan olduğunu söyleyerek koleksiyonumu haklı çıkarıyorum.

Ama bahse girerim o insanlar onun yüzünü eteklerine sokmamışlardır.

Kapağı kapatıyorum.

Dergi makaleleri, röportajlar ve imzalı bir fotoğraf bana bakıyor.

Bunu her zaman ilham kutum olarak düşünmüşümdür. Tıpkı Michael'ın yaptığı gibi, hayallerimin peşinden gitmem için kendimi motive etmenin bir yolu.

Onun kurduğu gibi bir imparatorluğa ihtiyacım yok, ama sadece bir fırın iyi olurdu.

Bana ait diyebileceğim bir şey. Bu dünyaya damgamı vurmanın bir yolu.

Ama şimdi... Dudağımı ısııyorum. Şimdi bunun bir takıntı kutusu olup olmadığını merak ediyorum.

Fotoğrafi görüntülemek için parmağımın ucunu kullanıyorum.

Bunu takip ettiğim bir yemek blog yazarından hediye sepetinin bir parçası olarak kazandım. Ve o zamandan beri en değerli varlığım oldu.

Bir makalenin altına geri itiyorum.

"Kendine gel Alice," diye mırıldanıyorum yüksek sesle.

Yaptığımız şey eğlenceliydi. Ama bir andı.

Hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım bir an. Ama sadece bir an.

Ve anlar geçer.

Kutuyu yanımdaki yatağın üzerine koydum ve sırt üstü uzandım.

Hayatımda ne yapacağıma karar vermemin zamanı geldi. Bu kadar kaybolmak için çok yaşlı hissediyorum. Bu kadar emin değilim.

Yukarıdaki ışıklara bakarak mükemmel hayatımı hayal etmeye çalışıyorum. Beni neyin mutlu edeceğini.

Michael.

Tamam, beni mutlu edecek ama aynı zamanda gerçekçi olan şey, diye kendimi düzeltiyorum.

Beni ele geçirmeye çalışan kayıp hissine karşı gözlerimi kırıştıtarak yavaş bir nefes daha alıyorum.

Alışkanlık yüzünden pijama pantolonumun boş cebini yokluyor, kayıp paramı aramayı hatırlamış olmayı diliyorum.

Görüşmem bittiğinde, müdür ya da her kimse, bana gitmekte özgür olduğumu söyledi. Ben gitmek istemedim. Kalıp Michael'ı bulmak istedim. Onunla konuşmak. Belki ona sarılmak. Ona yıllar boyunca benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek. Daha iyi bir fırıncı olmam ve mutluluğumu bulmam için bana nasıl ilham verdiğini.

Ama onu aramak için boynumu yönetmenin arkasına doğru uzattığımda, tek gördüğüm Mikayla'ya sarılırkenki sırtı oldu.

Beynimin mantıklı kısmı bana onun her zaman kazanana sarıldığını söyledi. Bu her bölümün bir parçasıdır - jürinin kazanana sarılması - ama bunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Duygusal bir panikle yarı yarıya odama koştum, eşyalarımı topladım ve çıktım.

Hata dolu hayatımın en büyük hatası.

İnledim ve bir elimi gözlerime sürttüm.

Ön kapının yüksek sesle çalınması beni sarsarak oturur pozisyona getirdi.

Saat kurmadım ama geç olduğunu biliyorum. Kimsenin uğramayacağı kadar geç.

Gıcırdayan döşeme tahtaları bana kuzenlerimden birinin ya da her ikisinin de kapı zili çaldığında cevap vermek üzere yolda olduğunu söylüyor.

"Tanrım, geliyoruz!" Suzy ön kapının açıldığını duymadan bir süre önce bağırıyor.

Kuzenlerimin sesine alçak bir ses katılıyor ama ne söylendiğini

anlayamıyorum. Ayağa kalkıp merdivenlere doğru birkaç adım atıyorum.

Sam'in heyecanla ciyaklamasının ardından ön kapı kapanıyor.

Acaba ne-

Üstümdeki bodrum kapısı açılıyor ve donup kaldığımda neler olduğunu sormak için ağzımı açıyorum.

Merdivenlerin tepesindeki silüet Sam değil. Ya da Suzy.

Form ilk adımı atıp kapıyı arkasından kapatırken nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

Olamaz.

Noel ışıklarının parıltısı önümdeki adamı yavaşça aydınlatırken olduğum yerde donmuş bir şekilde bakıyorum.

Siyah deri ayakkabılar. Koyu renk kot pantolon. Ve uykumda bile tanıyabileceğim aynı formda siyah gömlek.

"Michael?" Adını fısıldıyorum.

Son bir adımla tam önümde durdu. Yumuşak ışık saçlarındaki gümüş telleri ortaya çıkarıyor.

Gözleri benimkilerde ve kızgın görünüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Hâlâ fısıldıyorum, daha fazlasını yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Üzerimdeki çirkin şeker kamışı çizgili pijamalar hakkında endişelenemeyecek kadar sersemlemiştim.

Çenesi esniyor. "Sen gittin."

"I..." Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. "Bana işimizin bittiği söylendi." Michael başını sallıyor. "İşimiz bitmedi."

"Değil miyiz?" Sesim titriyor.

Bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Baby Cakes, işimiz asla bitmeyecek."

"Michael." Adını tekrar içime çekiyorum, ama bu sefer hiç şüphe yok. O burada.

Michael burada... benim için.

MICHAEL

T Adımı muhtaç bir şekilde söylemesi ihtiyacım olan tek onay.
Kollarım Alice'i sarıyor, ağzımı onunkine çarparken onu bedenime çekiyorum.

Benim

Alice'im.

Kızım

benim.

Ellerimi aşağı kaydırarak tatlı kıcını kavradım ve onu vücudumdan yukarı kaldırdım.

Alice'in bacakları içgüdüsel olarak belime sarıldı. Amının sıcaklığı zaten sertleşmiş olan aletimin üzerine yerleşti.

"Asla benden kaçma," diye homurdanıyorum öpücükler arasında. "Bir daha asla benden kaçma."

"Yapmayacağım," diye inliyor.

Tutuşumu sıkılaştırarak, onu uzunluğumda yukarı ve aşağı sürüklemek için kıcındaki tutuşumu kullanıyorum. "Söz ver bana."

"Söz veriyorum." Şimdi nefes nefese. İhtiyacımızın sıcaklığı ikimizi de yakıyor.

"Aynen öyle, söz veriyorsun." Dişlerim ısırtığı yalamadan önce alt dudağını yakalıyor. "Sen benim ağacımın tepesindeki yıldızsın." Onu tekrar öpüyorum. "Sensiz ben eksikim."

"Gittiğim için özür dilerim," diye yarı hıçkırıklarla ağzıma atlıyor.

"Düşündüm ki-"

"Şşş." Yatağına doğru birkaç adım atıyorum ve dizlerim kenarda olacak şekilde aşağı inip onu nazıkçe sırt üstü yatırıyorum. "Özür dilemene ihtiyacım yok. Ben de seni daha önce bulamadığımı için özür dilerim."

Bana bakıyor. "Buradasın."

"Her zaman burada olacağım. Çünkü sana yanımda ihtiyacım var. Benim olduğum yerde olmana ihtiyacım var."

Alice başını sallar, saçları yatağa yayılmıştır. "Yapacağım. Söz veriyorum yapacağım."

Yumuşak sözleri omurgamdan aşağı kayıyor ve beni daha önce hiç olmadığım kadar sertleştiriyor.

Öpüşmeyi derinleştiriyorum, dilim onunkine doğru kayıyor.

Elleri omuzlarımı, sırtımı tırmalıyor... saçlarımı çekiştiriyor.

Başımı eğiyorum, daha fazlasını istiyorum, o da bana izin veriyor.

Tadı hatırladığım kadar tatlı. Beni ayakta tutmak için ihtiyacım olan her şey. Beni memnun etmek için ihtiyacım olan her şey.

Kalçaları bana doğru sallanıyor ve ikimiz de inliyoruz.

"Siktir, bebeğim. Benim için hazır mısın? Beni içeri alacak mısın?" Sesim o kadar kısık ki zor fark ediyorum.

"Tanrım, evet." Bana baktığında gözleri cam gibiydi. "Sana ihtiyacım var." Ağırılığımı ona doğru bastırıyorum.

"Nazik olmayı hak ediyorsun. Şefkati hak ediyorsun. Ama bu gece alacağın şey bu değil." Uzunluğumu ona doğru sallıyorum. "Bugün beni korkuttun. Seni bulamadığımda-" Sözümü kesip ağzımı onun kulağına doğru kaydırdım. "İyi kızlar tatlı şeyler alır. Yaramaz kızlar sert şeyler alır. Ve sen çok yaramazlık yaptın."

Göğsünden çıkan inilti taşaklarımı sızlatıyor.

"Hoşuna gitti mi?" Boynunu yalıyorum. "Sana vereceğim şeyi istiyor musun?"

"Evet! Michael, evet!"

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp, şirin mi şirin pijamasına sırtıyorum. Sonra kumaşı kavradım ve önünü yırtarak açtım. Güzel küçük düğmeleri her yöne uçuşuyordu.

Ağzımı onun sivri meme uçlarından birinin etrafına kapattığımda Alice'in nefesi bir iniltiye dönüşüyor. Kendi guruldayan memnuniyetim kulaklarımdaki nabız atışlarını bastırıyor.

Alice'im sıcak, istekli ve çok lezzetli.

Ağzım meşgulken, ağırılığımı değiştiriyorum ve bir elimle pantolonunu kalçalarından aşağı çekiyorum.

"Tanrım, kadın, mükemmelsin," diye inliyorum ağzımı memelerinden çektiğimde.

Arkama yaslanıp pantolonunu sonuna kadar çekiyorum ve o da yırtık üstünü çıkarmak için zaman kazanıyor.

Alice'in göğüsleri her nefes alışta kabarıırken ayağa kalkıp tişörtümü çekiyorum.

Ellerim fermuarımı çözerken gözlerim Alice'in yanındaki açık kutuya takılıyor.

Bakışlarımın yönünü gördü ve ona doğru uzandı ama ben daha hızlıydım.

Alice ellerini yüzüne kapatıp gözlerini kapatırken boğuk bir ses çıkarır ama çıplak vücudunun geri kalanını tam teşhirde bırakır.

Bu kutuda ne olduğunu anlamam sadece bir saniyemi aldı. Çünkü içinde ben varım.

En iyi röportajlarımın hepsi. En sevdiğim başarılarımın hepsi. Kalbime en yakın olan tüm amaçlar.

Kutuyu yere bırakıp pantolonumu ve boxer külotumu çıkarırken yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Tatlım, bana bak."

Alice başını sallıyor, hareketle birlikte göğüsleri sallanıyor.

Aletimi kavrayıp sert bir vuruş yapıyorum. "Aç şu ökseotu gözlerini, Alice."

Yavaşça ellerini hareket ettiriyor ve beni gördüğünde gözleri açılıyor. Çıplak. Ve sert.

"Üzgün gibi mi görünüyorum?"

Cevap vermiyor, sadece tekrar başını sallıyor. Bir vuruş daha. "Kelimeler, bebeğim."

"Hayır, üzgün görünmüyorsun."

"Aynen öyle." Açılmış bacaklarının arasında diz çökerken elimi sikimin üzerinde tutuyorum. "Senin şu koleksiyonun bizi eşitliyor."

"Eşit mi?" diye soruyor, gözleri vücudumun her yerinde geziniyor.

"Evet, Alice. Hatta." Sikimi onun girişiyle aynı hizaya getirdim. "Çünkü bu, benim sana takıntılı olduğum kadar senin de bana takıntılı olduğun anlamına geliyor."

Kalçalarımı öne doğru iterek kendimi onun sıcaklığına bırakıyorum.

ALICE

P Michael beni tüm uzunluğuyla doldururken zevk içimde patlıyor. Dudaklarım bir çığlık atmak için aralanıyor ama ses çıkamadan, Michael'ın bedeni benimkinin üzerine düşerken büyük bir avuç ağzımı kapatıyor. Ağırlığı beni yatağa yapıştırıyor.

"Sessiz olmalıyız, bebeğim." Aleti içimde zonkluyor. "Bu sesler sadece benim kulaklarım için."

Sözleri tenimi gıcırdatıyor ve ben onun etrafında kenetleniyorum.

"Siktir, tatlım," diye inliyor. "Bu amcık benim için yaratılmış." Başımla onaylıyorum, avucu hâlâ konuşmamı engelliyor.

Ve tekrar sokmadan önce sikini çıkardığında, hâlâ çığlıklarımı bastırdığı için şükrediyorum. Çünkü kendimi tutamıyorum.

"Çok kaygan."

Kalçaları benimkilerle

buluşuyor. "Çok

ateşli."

Bir hamle daha vücudumu onunkinin altında

zıplatıyor. "Çok sıkı."

Eli ağzımdan kayarak başımın arkasını kavırıyor.

Michael birkaç santim öteden gözlerimin içine bakıyor ve ruhumu fiziksel bir duygu seli kaplıyor. Kalbimin üzerinde muazzam bir *doğruluk* hissi var. Ve bunun o olduğunu biliyorum. Hayatımı birlikte geçireceğim adam bu.

Titreyen parmaklarımla ellerimi yüzüne koyup onu kendime doğru çekiyorum.

Kalçaları yavaşlıyor. Gözleri anlayış gösteriyor. Sanki o da benimle aynı şeyi hissediyormuş gibi.

"Benim Alice'im." Sessiz iddiası dudaklarımı okşuyor.

"Ben seninim," diye cevap veriyorum.

Ağzı benimkine sahip çıkıyor. Dili itişlerinin hareketiyle eşleşiyor.

Tüm varlığı beni dolduruyordu.

Michael. O benim. Gerçekten benim.

Onunla buluşmak için kalçalarımı döndürüyorum. "Benim Michael'ım."

Vücudunda bir ürperti gümbürdüyor.

İçime tamamen oturdu, kalçalarını pompalayarak daha da derine itiyor. "Tekrar söyle." Emri sert bir fısıltıyla söylüyor.

Ellerim, avuç içlerim çarpan kalbinin üzerine gelene kadar boynunu çiziyor. "Sen benim Michael'ımsın. Başka kimsenin değil."

Başımın arkasında olmayan eli yan tarafıma doğru kayıyor ve elini aramıza sokacak kadar geri çekiyor.

"Gerisini anlat," diye talep ediyor.

Parmakları aşağı inerken göbeğime doğru esniyor. Ve daha da aşağı.

Başparmağı aramızdaki nemi okşadığında gözlerimi kapatıyorum. Ve klitorisime bastırdığında, sırtımı eğip inliyorum.

Michael'ın diğer parmakları saçlarıma dolanıyor. "Gerisini anlat."

"Gerisini mi?" Gözlerimi kırıştıtarak açıyorum.

Zorlukla düşünebiliyorum.

Başparmağı küçük bir daire çiziyor.

Soru neydi?

Sadece başı içimde kalana kadar sikini dışarı çekerken başparmağı daha sert sürtünmeye başlıyor.

"Bana ne hissettiğini söyle."

Gözlerim tekrar kapanıyor. "I..."

İçime geri itiyor.

"I..." Orgazmım onun dokunuşunun altında kıvılcımlanmaya başladığında sevinç tüm hücrelerimi dolduruyor.

"Söyle bana,

bebeğim." "Seni

seviyorum."

Gözlerim panikle açıldı. Bunu söylemek istememiştim.

Michael'ın geri çekilmemesi dışında.

Kendini hiç tutmuyor.

Kalçaları benimkilere

çarpıyor.

"Tekrar söyle," diye homurdanıyor. Her itiş bizi şiltede daha da yukarı kaydırıyor. "Seni seviyorum." Boynuna yapışıyorum ve gözlerimin yaşla dolduğunu hissediyorum.

Alnını benimkine bastırıyor. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Gözyaşlarına karşı verdiğim savaşı kaybediyorum. O anın yoğunluğu çok fazla. Çok bunalıcı.

"Tekrar söyle." Kendi isteğimi boğarak söyledim.

"Seni seviyorum, Alice Hatter." Michael'ın kendi gözleri cam gibiydi.

"Seni sonsuza dek seveceğim."

Başparmağı bir kez daha klitorisimi okşuyor ve ben yanıyorum.

Etrafında nabız gibi atarken hıçkırıklar coşku inlemeleriyle karışıyor. Onu olabildiğince yakınına çekiyorum.

"Alice," diyor boynuma doğru. "Benim Alice'im. Benim tatlım. Çok yakınım."

"Bırak, Michael."

Geri çekilmeye başlıyor ama ben ayaklarımı kalçalarının arkasına doluyorum. "İçime gel. İçime boşalmanı istiyorum."

Vücudundaki her kasın gerildiğini hissedebiliyorum ve salıverildiğini haykırırken onu kendime doğru sıkıca tutuyorum.

MICHAEL

C yuvarlanırken Alice'i de yanıma çekiyorum, onu ezmek istemiyorum. Nefes almaya çalışırken sıcak ve terli uzuvlarımız birbirine karışıyor ama ben yine de onu yanıma çekiyorum, teması kaybetmeye hazır değilim.

"Bir dakika içinde seni temizleyeceğim." Başının üstünü öperim. "Ama henüz değil."

Alice yanağını göğsüme yaslıyor ve memnuniyet dolu bir ses çıkarıyor.

Saçlarını tekrar öpüyorum, üzerimizdeki parıldayan ışıklar altın rengi buklelerine renkli bir parıltı veriyor.

Gülümsemesini tenimde hissedebiliyorum. "*Ökse otu gözlerim* olduğunu mu söylemiştin?"

"Uh-huh." Elimi sırtında gezdiriyorum. "Yeşiller, ökseotu gibi." Kıcını avuçluyorum. "Ve altındaki her şeyi öpmek istiyorum."

Başını sallıyor, bir kahkaha atıyor ve birbirimize daha da yerleşiyoruz.

Eli karnımın üzerinde geziniyor ve sırtının yükseldiğini hissediyorum, sanki konuşmak için nefes alıyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

Boştaki elimi onunkinin üzerine kapatıyorum. "O güzel beyninde neler oluyor, Bebek Kek?"

Parmakları benimkilere dolanana kadar kayıyor. "Bu ne anlama geliyor?" Omzunu hafifçe silkerek kaldırıyor. "Artık çıkıyor muyuz?"

Benden bir nefes kaçıyor ve onun yanıma doğru gerildiğini hissediyorum.

O geri çekilmeden önce, onu vücuduma doğru sürüklüyorum, ta ki üzerime yayılana kadar.

"Bana bak." Savunmasız gözleri benimkilerle buluşana kadar bekliyorum.
"Ben seninim. Ve senden sızan, sikimi ıslatan o ıslaklık, seni benim olarak işaretliyor. Başka kimse yok. İkimiz için de."

Alice göz kırpmıyor ve sözlerimdeki gerçeği hissedebildiğini biliyorum.

"Yani evet, önümüzdeki birkaç gün ya da sana mükemmel yüzüğü bulmam ne kadar sürerse o kadar süre çıkacağız. Ondan sonra da benim nişanlım olacaksın. Sonra, eğer benim dediğim olursa, yılbaşı gecesi saat gece yarısını vurduğunda sana karım diyeceğim."

ALICE

P Daha önce hiç hissetmediğim bir huzur kaplıyor içimi ve kendimi bu gece ikinci kez mutluluk gözyaşları dökerken buluyorum.

"Sanırım bununla yaşayabilirim." Ağzımın kenarları yukarı doğru çekiliyor.

Yumuşak bir gülümseme.

İri ellerinden biri kıçımı kavlıyor. "Güzel. Çünkü sensiz yaşayamam."

Tüm bunların saçmalığı karşısında başımı sallıyorum. "İnsanlar mantıksız davrandığımızı düşünecek. Ya da numara yaptığımızı."

Beni daha yukarı çekiyor, böylece ağzım onunkiyle aynı hizaya geliyor. "Bırak ne istiyorlarsa düşünsünler. Biz gerçeği biliyoruz. Önemli olan tek şey bu."

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Hâlâ konuşacak çok şey var."

"Dünya kadar vaktimiz var." Kalçalarını kaydırıyor ve altımda sertleştiğini hissediyorum. "Yarınki Kanada uçuşumuzla başlıyoruz."

"Kanada'ya mı gidiyoruz?"

"Evet."

"Yarın mı?" Ben soruyorum.

"Evet, tatlım. Yarın." Dudakları benimkilere sürtünüyor. "Ben nereye gidersem, sen de oraya gideceksin."

Demek istediğini kanıtlayan Michael dudaklarını benimkilere mühürlüyor, sonra da bizi y u v a r l ı y o r .
İçime geri batıyor.

EPILOGUE – ALICE

"Dikkatli ol." Soğukta ön basamakta dururken Sam'in kolları beni sıkıca sarıyor.

"Yapacağım." Burnumu çekiyorum, ona sarılıyorum.

Kaburgalarımı kırmayı yeni bitirmiş olan Suzy gözlerini siliyor. "Yine ağlamaya başlama! Bütün gün gözlerim kızarsın istemiyorum!"

Bir kez daha koklayarak gülümsüyorum ve kuzenlerimden uzaklaşıyorum. "Sizi çok seviyorum çocuklar."

"Biz de seni seviyoruz," diyor Sam sulu bir sırıtışla arkasına bakarken Ben.

Ne gördüğünü biliyorum: günah kadar yakışıklı bir adam tırmanmamı bekliyor.

onunla birlikte kiralık bir cipin arkasına binip havaalanına gidecekler.

Dürüst olmak gerekirse, bu sabah merdivenlerden çıkarken Michael'la birlikte Kanada'da *Second Bite Yılbaşı Özel programının* çekimlerine gideceğimizi söylediğimizde kuzenlerimin benden daha az şaşırdığını düşünüyorum.

Kanada!

Ağzım geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kanada'ya gidiyorum."

Onlar da sırıtıyor, Suzy omzumu itmek için uzanıyor. "Sana pasaportunu almanın boşa gitmeyeceğini söylemiştim."

"Haklıydın," diye kabul ediyorum.

Her zaman dünyayı gezmek istemişimdir ama hiçbir zaman ülkeyi terk etme fırsatım ya da imkanım olmadı. Geçen yaz evrak işlerini tamamlamam tamamen rastgele bir arzuydu. Bir fırsat çıkarsa diye hazırlıklı olmak istedim. Ve iyi ki de yapmışım.

"Noel'i kaçırdığım için üzgünüm," diye fısıldıyorum ve ikisinin de bana gözlerini devirmesine neden oluyorum.

Sam, "Alice, eğer Noel Baba bana Noel için böyle bir hediye verseydi, ikinizi de anında terk ederdim," diyerek Suzy'nin homurdanmasına neden oluyor.

"Beni *Second Bite*'a kaydettirmeniz gerçekten aldığım en güzel hediye idi." Omzumun üzerinden bakarken Michael'la göz göze geldiğimde kalbim yumuşuyor.

"Hazır mısın, Baby Cakes?" Sesi nazik ve ben ona daha da aşık oluyorum.

Kızlar onun benim için kullandığı lakaba kıs kıs gülüyorlar ama ben yine de arkamı dönüp Michael'a doğru yürümeden önce onlara bir kez daha sarılıyorum. Geleceğime doğru.

EPILOGUE II – MICHAEL

"Terminal bir," diyorum şoföre, koltuğa yaslanarak.

Alice pencereden ailesine el sallarken kar taneleri düşmeye başlıyor ve ben muazzam bir onur dalgasına kapılıyorum.

O beni seçti.

Benimle vakit geçirmek için her şeyi bırakmayı seçti.

Emniyet kemerimi çözüyorum ve bank koltuğunun ortasına kayarak kendimi onun yanına koyuyorum.

Alice bana sırtıyor. "Ne yapıyorsun?" Elim onun kalçasını kavlıyor. "Çok uzaktaydım."

Başı titriyor ama parmakları benimkilerin üzerine kapanıyor. "Sanırım kalabilirsin ama emniyet kemerini tekrar takman gerekiyor."

Tek elimle ortadaki kemeri bulup yerine oturtuyorum. "Benim için endişeleniyor musun, bebeğim?"

Elini uyluğuma doğru kaydırıyor. Küçük parmakları geniş kasları kavlıyor, benim tutuşumu taklit ediyor.

"Artık benimsin, Michael Kesso. Senin için her zaman endişeleneceğim." Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Bu kız.

Alice güzel gözlerini kırıştırarak bana bakıyor ve ben birden hatırlıyorum... "Neredeyse unutuyordum." Başımı kendime doğru salladım. Koltuğumda geriye yaslanıp elimi ön cebime attım. "Sanırım bu senin."

Alice'in gülümsemesi avucumdaki büyük gümüş parayı görünce yüzünde donup kalıyor.

"Oh, Michael!" Bir eli ağzını kapatırken diğer eli eşyayı almak için uzanıyor. "Nereden buldun bunu?"

"Otel odanızda. Gösteri bittikten sonra seni aramaya gittim ve oda temizliği çoktan başlamıştı. Düşürdüğünü varsayarak bana verdiler."

Alice başını sallıyor ve burnunu çektiğini duyuyorum.

Kolumu omzuna dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor.

Sabahımızı mahvetmiş olabileceğimden endişeleniyorum, ama sonra başını geriye eğiyor ve bir Noel şingirtısına ilham verecek kadar parlak bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Ben de gülümseyerek başparmağımla yanağını okşuyor ve bir damla gözyaşını siliyorum. "Bu parayı bana büyükannem verdi."

"Kremalı pastana ilham veren kişi mi?" Düşüncesi bile ağzımı sulandırırken soruyorum.

"Evet, bana pişirmeyi o öğretti." Dudakları titriyor. "Oldukça alıngandı ve sanırım senden hoşlanırdı."

"Çok doğru, büyükanne ve büyükbabalar beni hep sevdi." Alice gözlerini devirir. "Elbette."

Alnımı onunkine değdiriyorum. "Uzun bir uçuşumuz var. Bu süreyi bana büyükannen hakkında her şeyi anlatarak geçirmeye ne dersin? Onun tariflerini eleştirmek isterim."

Alice şakacı bir şekilde karnıma vuruyor. "Buna cesaret edemezsin." İç çekerek bana daha da yaslanıyor. "Bu bir rüya gibi."

"Bu bir rüya değil, Baby Cakes." Başparmağımı çene çizgisinde gezdiriyorum.

Eli bileğimin üzerine kapanıyor ve beni yerimde tutuyor. "Seni çok uzun zamandır seviyorum."

Onu daha yakına çekiyorum.

"Kıskanıyorum." "Kıskandın mı?"

"Sahip olduğun fazladan zamanı kıskanıyorsun." Bileğimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve ben bunu ruhumda hissediyorum. "Telafi etmem gereken çok fazla kayıp zamanım var. Neredeyse haksızlık gibi geliyor. Ama bunu telafi edeceğim. Seni ne kadar sevdiğimi açıklayacak sözcüklere sahip olmayabilirim. Ama hayatımın geri kalanını sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstererek geçireceğime söz veriyorum."

Alice'in gözleri mutlulukla parlıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Ben de seni seviyorum Şefim."

Bana böyle seslenmesi taşaklarımı sıkıyor.

Bu keşfedilecek bir şey.

Aramızdaki kalan mesafeyi kapatarak gülümsüyorum.

Bu unutulmayacak bir Noel olacak.

SNOWED IN BITE - PART 2

S.J. Tilly tarafindan

Snowed in Bite İkinci
Isırık Serisi İkinci Kitap
Telif Hakkı © S.J. Tilly LLC 2024
Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2024 yılında yayınlandı

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: James Adkinson
Editörler: Jeanine Harrell, Indie Edits with Jeanine
& Beth Lawton, VB Edits

Bu kitap arkadaşım G. Marie'ye ve onun Snowed in Fling adlı romanına ithaf edilmiştir.

*Çok geç olana kadar sizinle temelde aynı başlığı kullandığımı fark etmemiştim.
Sakin olduğunuz ve hislerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim.*

ALICE

Michael'ın elini sıktı ve karanlık gözleri benimkilerle buluşmak için alçaldı.

O da elimi sıkıyor. "Ne oldu, Bebek Kek?"

Dudaklarımı birbirine doluyorum ve başımı birazcık yana eğiyorum.

yan.

Michael'ın ağzı bir taraftan yukarı doğru çekilir. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var, tatlım."

Tatlım. Gah.

Bunların hiçbirine
inanamıyorum. Gerçekten
hiçbirine.

Son birkaç gün tam bir rüya gibiydi. Bir kasırga. Bir peri masalı. Ama bugün... gerçekler ortaya çıkıyor ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.

o.

Bariz olanı işaret ederken sesimi alçak tutuyorum. "Herkes bakıyor."

Hiçbir şeyi kaçırıyor. "Biliyorum. Ben de gözlerimi senden alamıyorum."

İnsanların bana baktığını ima edince yanaklarım kızardı. Ama biz ikisi de bunun doğru olmadığını biliyor. Ona bakıyorlar.

Michael gerçekten ünlü ve ben hiç kimseyim.

Kimse değil. *Second Bite*'ın canlı yayınlanan bölümlerinden sonra dün sona eren üç gün üst üste dünya çapında oynadı.

Ondan önce kimse beni duymamıştı, ama şimdi ben Alice Hatter'ım, *Second Bite* tatil özel programının yarışmacısı, ilk yarışmada iyi iş çıkaran, ikinci yarışmada fevkalade çuvallayan, üçüncü yarışmada Şef Mike Kesso *Second Bite*'ı alan ve kendini birden fazla kez utandıran - kelimelerin ve

ayakların üzerinde tökezleyerek, dünyanın gözü önünde.

Ben kazanmadım. Dondurma vahşetimle değil. Yani evet, ben sadece dizideki kızım.

Kazanan değil. Sadece bir kız.

Şimdi, eğer dünya kameralar kapandıktan sonra olan diğer şeyleri görseydi... Michael'ın otel odama gelip yüzünü eteğimin altına sokması gibi...

Eğer halk bunu bilseydi, bakışlar muhtemelen daha geniş olurdu.

Michael parmaklarımı sıkıyor ve nabzım vücudumda dalgalanıyor.

Şef Mike Kesso'nun benim ona aşık olduğum kadar bana aşık olacağını hiç beklemiyordum.

Michael'ın beni gördüğü anda yıllardır süren saplantıma karşılık vereceğini asla tahmin edemezdin.

Bir televizyon programı yüzünden hayatımın değişeceğini hiç hayal etmemiştim. Ama değişti.

Ve şimdi buradayız.

Birlikteyiz.

Halkın içinde.

Ve sadece halkın değil, Minneapolis Uluslararası Havaalanı'nda herkesin görmesi için el ele tutuştular.

Gözlerimi etrafta gezdiriyorum ve evet, birçok insanın hâlâ televizyoncu ve dünyaca ünlü fırıncı *Şef Mike*'a baktığını teyit ediyorum.

Yıllardır ünlü olan bir adam. Dürüst olmak gerekirse onlarca yıldır. Ve kırk beş yaşında, benden on beş yaş büyük, sadece daha iyi görünüyor.

Erkeksi çene hattı, tuz ve biber özellikleri, dövmeleleri, kötü çocuk tavrı, güçlü, yetenekli elleri...

Onu çıplak, homurdanırken ve ağırlığı beni yatağıma doğru iterken beni kendine doğru çekerken düşündüğümde yanaklarım bambaşka bir nedenle ısınmaya başlıyor.

"Şimdi ne düşünüyorsun?" Derin sesi üzerimde gürlüyor. Ona göz kırpıyorum. "Hiçbir şey."

Elimi tutuşu değişiyor, böylece parmaklarımız birbirine dolanıyor. "Sen korkunç bir yalancısın."

Öfkelendim. "Konuyu değiştirme."

"Peki konu tam olarak neydi?"

"Biliyorsun." Gözlerimi açtım. "Bakmak." "Ah, evet. O."

"Bu konuda ne yapacağız?" Ben soruyorum.

Michael'ın gülümsemesi yumuşak.

"Hiçbir şey." "Ama-"

"Görmezden gelmeyi öğreneceksin" diyor, sanki bu kolay olacakmış gibi. Sanki nüfusun büyük bir kısmının bize bakması önemli bir şey değilmiş gibi. "Hadi, biraz kahvaltı edelim."

"Kahvaltı mı?" Yemeği geri çeviren biri değilimdir ama sinirlerim midemi kemiriyor.

Michael elimi tutarak beni terminalin ana bölümündeki bir pastanenin tabelasına doğru yönlendiriyor. "Uçakta yemek yiyeceğiz ama ben şimdi açım." Bana sırtıyor. "Dün gece beni çok yordun."

Birleştirdiğimiz ellerimizle kalçasına vuruyorum. "Michael," diye uyarıyorum. "Ne?" Masummuş gibi davranıyor.

Göz ucuyla birinin fotoğraf çektiğini görüyorum.

Görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Gerçekten istiyorum.

Ama fotoğrafların büyük bir hayranı değilim. Belki de bunun nedeni samimi fotoğraflarımın her zaman mümkün olan en kötü açılardan çekilmiş gibi görünmesidir. Ya da belki de kendimi her zaman biraz fazla büyük hissettiğim, vücudumun bir fotoğrafta çok fazla yer kapladığını düşündüğüm içindir.

Gerçekten, muhtemelen bir sürü şey yüzünden - toplum, çocukluk zorbaları, doksanların filmleri...

Ama şimdi, bu uzun boylu, yakışıklı adamın yanında, kusurlarımın daha da farkındayım. Ve görünüşüm konusunda her zamankinden daha da stresliyim.

"Alice." Michael'ın ses tonu endişeliydi ve başımı kaldırıp bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm.

"Ben iyiyim." Onu yatıştırmaya çalışıyorum.

"Gerildin. Bu hiç iyi değil." Yürümeyi bırakıp yüzünü bana dönüyor, sırtını yoldan geçen insanlara dayıyor ve onun dışındaki herkesi görüş alanımdan çıkarıyor. "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim." Elimini bırakmıyor ama boşta elini kaldırıp güven verici bir şekilde omzumu kavlıyor. "Hayranlarım öyle değildir, sana bir şey yapmazlar. Ama fotoğraf çekmek isteyeceklerdir. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çekmelerini istiyorum." Biraz daha yaklaşıyor. "Bana gerçeği söyle bebeğim. Sorun ne?"

Fotoğraf çek.

"Fotoğraf çekmelerini mi istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Birlikte olduğumuzu, evet. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle."

"I..." Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için iltifat bekliyor gibi görünmüyorum. "Sadece sana sorun çıkarmak istemiyorum," diyorum sessizce.

Daha da yaklaşıyor. "Bana nasıl sorun çıkarabilirsin ki?"

Omuz silkiyorum, geçiştirmeye çalışıyorum ama söylemem gerektiğini biliyorum. "İmajını... mahvetmek istemiyorum." Ona elimle işaret ediyorum. "Sen sensin. Yakışıklı ve süslüsün, bense..." Omuzlarım biraz çökerken bir nefes çekiyorum. "Ben senin eski sevgililerine benzemiyorum." Ağzımdan dökülmek isteyen kelimeleri yutuyorum ve kuzenimin çok giymediği için bana hediye ettiği gri kepçe yakalı elbiseyi vücudumda gezdiriyorum. "İkinci el bir elbise giyiyorum."

Eski sevgililerinden bahsetmekten nefret ediyorum ama onları gördüm. O bir ünlü; herkes onları gördü.

Michael hiçbir zaman bir oyuncu olarak tasvir edilmedi, ama dün gece üzerimde süründüğünde bakire değildi. Ve birlikte fotoğraflandığı kadınlar büyük beden kızlar değildi. Onlar... büyük beden kızlar *değillerdi*.

Derin bir nefes alırken göğsü genişliyor ve ben de cevabını beklemeye koyuluyorum.

Ama konuşmak yerine, ileri doğru yürüdü. Bana doğru. Beni geriye doğru zorluyor.

Ağzımı açıyorum ama Michael başını sallıyor. "O güzel küçük ağzından tek bir kelime daha çıkmayacak."

Çenem kapandı.

Birkaç adım sonra Michael omuzlarımdan tutup beni çeviriyor.

Ona karşı gelmeye çalışmıyorum, belirlediği tempoya uyuyorum. Ama sonra bizi tuvaletlere doğru götürdüğünü görüyorum.

Düzelتيyorum, bizi erkekler ve kadınlar tuvaletleri arasındaki özel aile tuvaletinin tek kapısına doğru götürüyor.

Kolun yanında yeşil bir ışık yanıyor ve boş olduğunu bize bildiriyor.

"Michael," diye tıslıyorum, yavaşlamaya çalışarak.

Ama avucunu sırtıma koyup beni ileri itiyor.

İri eli yanımdan uzanıp kapıyı açıyor, sonra sırtıma daha fazla baskı uygulayarak beni içeri çağırıyor.

Ona karşı koymaya çalışmak daha fazla olay çıkmasına neden olacağından, küçük odaya giriyorum.

Michael'ın iri cüssesi arkamdan içeri giriyor ve kapı kapanmadan önce bazı kıs kıs gülüşler ve nefes alışlar duyduğuma yemin edebilirim.

Dönüyorum, aklımdan kilitli bir kapının ardında olabilecek tüm kirli şeyler geçiyor. "Michael, havaalanında seks yapamayız!"

Michael'ın kızgın ifadesi hiçbir yere gitmiyor. "Yapabiliriz, Tatlı Yanak, ama seni buraya getirmemin nedeni bu değil."

"O zaman neden-"

Bir adım daha yaklaşıyor. "Size birkaç şey söylemem gerekiyor ve hayranlarımı ne kadar takdir etsem de, hiçbirinin bunu kaydetmesine ihtiyacım yok."

Ellerimi karnımın önünde kavıyorum. "O zaman sesini alçaltsan iyi olur."

Bir kez başını sallıyor ve sesini alçaltarak benim alanıma doğru ilerliyor. "İyi dinle o zaman." Büyük bir avucuyla uzanıp çenemi kavıyor ve gözlerimi ondan ayırmamamı sağlıyor. "Geçmiş *ilişkilerimin* hiçbir anlamı yok. Şimdiye kadar çıktığım ya da birlikte olduğum hiçbir kadın seninle kıyaslanamaz. Sen benim her şeyimsin. Benim dünyamsın. Geleceğimsin. Ve çok çekicisin."

Yutkunuyorum ve o da başparmağını çenemin altına sürterek hareketi hissediyor.

Boğazının yutkunmaya çalışmasını izliyorum. "Sana birlikte olduğum kadınlar hakkında hiçbir şey söylemek istemiyorum çünkü bildiğim kadarıyla onlar hafızamdan silindi. Ve eğer onlarla ilgili tüm kayıtları internetten silebilseydim, bunu yapardım. Ama eğer benden duymak isterseniz, size medyanın her zaman yazmadığı bir gerçeği söyleyeceğim. Her boydan kadından hoşlanırım." Başını sallıyor. "Her boydan kadını *severdim*. Şimdi..." Gözlerini formumda gezdiriyor. "Artık sadece bir bedenden hoşlanıyorum. Alice bedeni. Ve eğer vücudunu ne kadar arzuladığımı hatırlatmamı istersen, sana göstermekten mutluluk duyarım. Hemen şimdi. Ve gerçekten de bir havaalanında seks yapabileceğimizi kanıtlarım."

Yüz yüze tanıştığımız andan beri Michael bana olan sadakatini kanıtlamaktan başka bir şey yapmadı. Güvenceye ihtiyacım olmamasına rağmen, onun sözleri duymak istediğim her şeydi. Ve iç çekerek, getirdikleri güvenliğin bir ağacın üzerindeki ısıltılı, mutlu çelenk gibi beni sarmasına izin veriyorum.

Ağzımda bir gülümseme beliriyor ve uzanıp ellerimi göğsüne koyuyorum. "Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim mi?"

Yoğun bakışları korumadan şefkate kayıyor. "Henüz değil."

Derin bir nefes alıp kokusunun ciğerlerime dolmasına izin veriyorum. "Seni seviyorum, Şef Michael."

MICHAEL

Avucumu Alice'in boynunun arkasına doğru kaydurdum ve yumuşak sarı buklelerini elimin arkasında hissettim.

"Ben de seni seviyorum, Küçük Bayan Noel."

Tam da umduğum gibi, lakabı duyunca ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

O gerçekten benim Noel mucizem. Benim en büyük hediyem. Ve onun herhangi bir şekilde kendisi hakkında kötü düşündüğü düşüncesi vücudumdaki her hücreyi öfkeyle aydınlatıyor.

Alice aradığım her şey. İstedğim her şey.

O benim yalnızlıktan kurtuluşum.

Kayıp malzemem.

Benim iyi yarım.

Yumuşak gri elbisesi, ışıltılı kırmızı küpeleri ve yeşil slip-on ayakkabılarıyla daha mükemmel görünemezdi.

Ama giyimi konusunda kendini beğenmişse, ona yepyeni bir gardırop alırım. Gerekirse iki tane.

"Bana bir öpücük ver," diyorum eğilip dudaklarımı onunkilere bastırırken bile.

Alice iç çekiyor ve nane kokulu nefesi duyularım arasında dans ediyor, ta ki odaklanabildiğim tek şey ağzının benimkinin üzerindeki sıcak hissi olana kadar.

Parmakları göğsüme giriyor, gömleğime yapışıyor.

Ellerini doğrudan tenimde hissedebilmek için düğmeleri koparmak ve kumaşı vücudumdan sıyırmak istiyorum. Ama sonra hatırlıyorum ki

Umumi tuvalet ve seksi bir skandal Alice'i şöhretli bir hayatla tanıştırmak için pek de istediğim bir yol değil. Daha ince bir şey umuyorum, havaalanında el ele yürümemiz gibi.

Aletim zonklamaya başlayınca isteksizce geri çekiliyorum. "Beni tekrar sevdiğini söyle."

Alice bir kahkaha atar. "Seni seviyorum, seni otoriter çocuk."

Kendimi ayarlamak için uzanıyorum. "Güzel. Şimdi gidip tatlı bir şeyler yiyelim."

Bakışlarını tekrar yukarı çevirmeden önce hâlâ aletimin üzerinde duran elime bakıyor.

Yanakları pembeleşiyor, ama *yiyecek tatlı bir şeyler* duymasını seviyorum ve sikime bakıyor.

Kendimi yeniden ayarlamalıyım.

Parmaklarım uzunluğumun etrafında sıkılaşıyor ve inliyorum. "Kahretsin, Vixen." "Ne?" Kıs kıs gülüyor.

"Sabahıma bacaklarının arasında başlamalıydım. Bu uçuş beni öldürecek."

Alice avuçlarıyla gömleğimi düzeltiyor. "Sadece birkaç saat, değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Ve sonra hazırlık süreniz için birkaç günümüz var?"

Tekrar başımı sallayarak üretimin kurulum için biraz zamana ihtiyacı olduğunu onaylıyorum.

"Peki o zaman." Parmaklarını göğsüme vuruyor. "Görünüşe göre bolca vaktin olacak..." Yanaklarındaki pembelik derinleşiyor. "*Bacaklarımın arasına gir.*"

Elim hâlâ aletimin üzerindeyken, onun sözleri üzerine verdiği seğirmeyi hissedebiliyorum.

"Baby Cakes, beni öldürüyorsun." Alnımı onunkine değdiriyorum. "Buraya seni yola getirmek için geldim ama sen beni pantolonumla göndereceksin."

Alice ellerini yanlarıma doğru kaydırarak bana tutunuyor. "Kızlar bu anlamda şanslı."

"Ne anlamda?"

Omuz silkiyor. "Ne kadar tahrik olduğumu göremiyorsun."

Göğsümden çıkan inilti anında duyuluyor. Şu anda benim için ıslandığını resmen itiraf etti. "Lanet olsun, Alice. Hiç yardımcı olmuyorsun."

Aletimden vazgeiyorurur ve kollarımı omuzlarına dolayarak onu kendime ekiyorurur.

"Bunun gerçek olduğuna hâla inanamıyorum" diye fısıldamadan önce vücudu benimkine karşı gevşiyor.

Sarılmamı sıkılaştırıyorum. "Ben de senin gerçek olduğuna inanamıyorum."

Birbirimizi içimize ekiyorurur ama bu an Alice'in karnının guruldamasıyla bölünüyor.

Ve bu ses sonunda kan akışımı kontrol altına almaya yetti. Kızım acıkmış.

Bu yüzden onu beslemeliyim.

"Yemek. Sonra uçak. Sonra da yarın sabaha kadar otel yatağı." Geri çekilip kapının koluna uzanıyorum.

"Um..."

Alice'in tereddütüne bakıyorum. "Sorun nedir?"

Odanın etrafına göz gezdiriyor. "Bence ellerimizi yıkamalıyız."

Sırıtmama engel olamıyorum. "Gerçekten sadece bana dokundun."

Alice gözlerini devirir. "Biliyorum ama tuvaletteyiz." Sevimli burnunu kaşıdı. "Ellerimi yıkamadan banyodan ıkamam."

"ok tatlısın."

Başını sallıyor ve lavaboya doğru dönüyor. Ama bu hareket, aynada sırtıttığını görebileceğim anlamına geliyor.

Yanına yaklaşır avucumu sabunla dolduruyorum. "Benim kirli kızımın bu kadar temiz bir ucube olduğunu kim bilebilirdi?"

ALICE

M Michael elimi tutup kapıyı açmadan önce bana güven verici bir baş selamı veriyor.

Kendimi hazırlamaya çalışıyorum, en azından birkaç kişinin beklemiş olacağından eminim, muhtemelen kapının dışını dinliyorlardı, uygunsuz bir şey duyup duymadıklarını görmek için. Ama ana koridora adım attığımızda yeterince hazırlıklı olmadığımı fark ediyorum.

Bir düzineden fazla insan orada, sadece birkaç adım ötede duruyor ve daha önce olduğu gibi bakıyorlar.

Ama bu sefer onlar da bana bakıyor.

Kadınlardan bazıları bana sırtıyor, bazıları da beni süzüyor gibi görünüyor ama hepsi yanımdaki adama bakmaya devam ediyor.

Birlikte bir adım daha atıyoruz, kapının arkamızdan kapanmasına izin veriyoruz, sonra elimi bırakıyor.

Korkunç bir yarım saniye için benden uzaklaşacağını düşündüm. Ama uzaklaşmadı.

Tabii ki bilmiyor.

Michael yanımda onunkine değene kadar yaklaşıyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. "Üzgünüm, kadınımınla biraz konuşmam gerekiyordu."

Kadınım benim.

Mırıltılar anında duyuluyor ama kulaklarım karla dolu olduğu için tek tek kelimeleri seçemiyorum. Çünkü Michael beni alenen sahiplenmişti.

Yapacağını söyledi.

Yapacağına inanmıştım.

Ama yine de, yarısı telefonlarını kaldırmış -muhtemelen kayıt yapıyorlar- bir grup aylağın önünde bunu söylediğini duymak hayatımda çok önemli bir an gibi geliyor.

"Alice mi o?" diye bağıyor biri neredeyse ve ben sesin yüksekliğinden irkiliyorum. Sonra sorudan irkildim.

Daha yeni fark edildim.

Omzuma dolanan el beni sahiplenircesine kavıyor. "Evet, bu benim Alice'im. Bize izin verirsiniz, uçuşumuzdan önce kahvaltı yapmamız gerekiyor."

Neredeyse kalabalığın şikayet etmesini ya da birinin bizi durdurmaya çalışmasını bekliyorum ama kimse bunu yapmıyor. Birkaçı telefonlarını daha yükseğe kaldırıyor ama çoğu kişi geri çekiliyor.

Sinirlerimi yatıştırmak için elimden geleni yaparak hafif nefesler alıyorum ve Michael'ın beni banyodan uzaklaştırmasına izin veriyorum.

MICHAEL

Alice'i birkaç gün önce Minneapolis'e uçtuğumda gördüğüm fırına doğru yönlendirirken onu tutmaya devam ediyorum.

Bir kaç gün önce.

Hayat ne kadar çabuk değişebiliyor.

Yürümeye devam ederken eğilip Alice'in başının tepesine bir öpücük konduruyorum. Onun bu şöhretli hayatta yeni olduğunu unutmamalıyım.

Ve ona bir seçenek sunmadan onu bu işe sürüklediğimi, bu yüzden buna değmesini sağlamam gerektiğini.

Alice'in onun benim için ne kadar değerli olduğunu anlamasına ihtiyacım var. Her gün.

Alice bana doğru eğiliyor ve parmaklarını pantolonumun cebine soktuğunu hissediyorum, beni kendine yakın tutma şekli.

Saçlarını tekrar öperim.

Alice yüzünü geriye yatırır. "Bu ne için?"

"Bir nedene ihtiyacım yok," diye cevap veriyorum ve dudaklarını birbirine dolayarak gülümsemesini bastırmaya çalışıyor.

ALICE

T Yıllardır hayalini kurduğum adam tüm hayallerimden bile daha iyi ve ben bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

Sanki Sindirella'nın şenlikli versiyonunu yaşıyorum.

Firm Buns Bakery adlı bir yerde sıraya girdiğimizde tam bir aptal gibi sırtıma isteğimi bastırıyorum ve isme kıs kıs gülmemeye çalışıyorum.

Sıra ilerliyor ve kasaların arkasına monte edilmiş menü panosunu okurken başımı Michael'ın bedenine yaslıyorum.

"Ne istediğini biliyor musun?" Michael'ın sesi göğsünden omzuma doğru gürliyor.

İsteksizce daha dik duruyorum, böylece havaalanının genel gürültüsünden beni duyabiliyor.

"Tatlı ve tuzlu arasında kararsızım."

"Hangileri?" Bakışları menüye kayıyor.

"Jambonlu ve peynirli el turtası ya da kızcılık ve krem peynirli Danimarka çöreği." Bunu söylerken ağzım sulanıyor.

"Ve içmek için?"

"Sadece su alabilirim." Gözlerim fiyatlarda geziniyor. "Ya da sadece çeşmede durabilirim."

Michael'ın göğsü ancak bir iç çekişle yükselir. "Baby Cakes, tutumlu olma isteğini takdir ediyorum ama bana ne içmek istediğini söylemen gerekiyor."

Ben de içimi çektim. "Peki, Bay Kesso. Kahvaltıya bir milyon dolar harcamak istiyorsanız, ben bir naneli mocha alayım."

Başını salladı. "Tamam o zaman." Ve adını verdiğim tatların birbiriyle çatışacağını söylemeyecek kadar nazik.

"Mikayla'ya sipariş verin," diye sesleniyor fırın tezgahının ilerisindeki biri ve kafam otomatik olarak o yöne kayıyor.

Onlu yaşlarının sonlarında bir kız beyaz kâğıt torbayı almak için öne atıldı. Sakinleşiyorum.

Bu, *Second Bite* tatilini kazanan Mikayla değil.

Onun hiçbir sorunu yoktu. Bana kötü davranmıyordu. Ama tüm hafta sonu boyunca Michael'la flört etmeye çalışıyordu, bu da sinir bozucuydu. Gerçi Michael onu cesaretlendirmek için hiçbir şey yapmadı.

Sonra, Michael'ın kazandıktan sonra Mikayla'ya sarıldığı istenmeyen görüntü beynimde beliriyor.

Bedenimi Michael'a doğru çeviriyorum ve ona ters ters bakıyorum.

Kolunu omzumda tutarak beni daha da kendine çekiyor. "Bu Cimri bakışı ne için?" Sesinde mizah var.

"Başka kadınlara sarılmandan hoşlanmıyorum." Sadece onun için sesimi alçak tutuyorum.

Michael'ın kaşları kalkıyor, belli ki bunu söylememi beklemiyor. "Ben-"

"Mikayla," diye fısıldıyorum.

Ağzının köşesi seğiriyor. "O iş içindi, bebeğim. Hoşuma gitmedi."

"Umarım hoşuna gitmemiştir," diye homurdandım.

Ağzı daha da bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sadece iş için," diye tekrarlıyor.

"Peki." Elimden geldiğince duruşumu düzeltiyorum. "Ama senin başka bir kadına sarıldığını her gördüğümde, ben... ben de başka bir erkeğe sarılacağım."

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Peki sen tam olarak kime sarılırdın?"

Zihnim onu en çok kızdıracak cevabı bulmak için yarışıyor. "Joey," diye ağzımdan geçiriyorum, *Second Bite*'ın yakışıklı sunucusuna atıfta bulunarak.

Michael gözlerini kısıyor ve elini omzumdan boynumun arkasına doğru kaydırıyor, göz göze gelmemiz için eğilirken beni yerinde tutuyor. "Noel arifesindeyiz, Alice. Şimdi yaramazlar listesine girme."

Nabzım damarlarımda dört nala

atıyor. Avuç içi çok sıcak ve büyük.

Onun varlığı daha da önemli.

Ve vücudumun her santimi büyük şefimin beni cezalandırmak için neler yapabileceği ihtimaliyle aydınlanıyor.

Bakışları ağızıma düşüyor.

Etrafımızdaki tüm insanları unutarak nefesimi tutuyorum. "Çorabıma kömür koyar mısın?"

Michael'ın nefesi serttir. "Bir şey sokacağım-"

"Sıradaki!" diye seslenen kasiyer Michael'ın söyleyeceklerini yarıda kesti.

En iyisi için, eminim.

Dönüp tezgâha doğru adım atarken bacaklarım biraz titriyor.

Kasadaki kız yere bakarak "Firm Buns'a hoş geldiniz, ne alırsınız..." diyor.

Michael'a bakarken ağızı bir karış açık kalır. "Şef... Siz Şef M-"

Yüzünün solduğuna ve ellerinin titremeye başladığına yemin edebilirim. "Günaydın." Michael başıyla onu selamlıyor.

"BEN..."

Zavallı kız kendini toparlayamıyor. Sonra bana baktı.

Gülümsüyorum, onu samimiyetle rahatlatmaya çalışıyorum. Kız ciyaklıyor.

Aslında az önce bir ren geyiği tarafından ısırılmış gibi ciyaklıyor. "Merhaba," diyorum beceriksizce.

"Alice?" Sesi daha önce olduğundan daha tiz.

Bu sabah ikinci kez tanındıktan sonra nasıl davranmam gerektiğinden emin olamadığım için elimi el sallamak gibi bir hareketle kaldırıyorum.

Gözleri yaşlarla dolarken hayretle izliyorum. "Seni seviyorum." Dudaklarım aralandı. Sonra kapanıyor.

Bu kız az önce beni sevdiğini mi söyledi? Dizideki üç bölümüm yüzünden mi?

Elimden gelen tek şekilde cevap veriyorum.

"Ben de seni seviyorum." Sallanıyor.

Michael yanımda boğazını temizliyor ve gülümsememeye çalıştığını görmek için ona bakıyorum.

Nasıl her zaman bu kadar seksi olabiliyor?

Dikkatimi tekrar kıza veriyorum ve önlüğünden adını okuyorum. "Charise, oturmak ister misin?"

Başını sallıyor, sonra başını sallıyor. "Hayır, hayır, ben iyiyim." Charise yanağındaki bir damla gözyaşını siler. "Çok güzelsin."

Bu beklenmedik iltifat karşısında göğsümden küçük bir kahkaha fırlıyor. "Teşekkür ederim. Sen de çok güzelsin."

Yüzü buruşuyor ve bir gözyaşını daha siliyor. "Dizide görüldüğün kadar iyisin." Charise'in sesi çatlar. "Ve şimdi sen..." Michael'a bir bakış fırlattı. "Siz ikiniz programda çok tatlıydınız."

Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu hissederek tezgâhın karşısına uzanıp elimi koluna koyuyorum. "Teşekkür ederim."

Burnunu çekiyor ve iş arkadaşlarından biri tamamlanmış bir başka siparişi bağırarak söylüyor.

"Özür dilerim. Daha önce hiç ünlü biriyle tanışmamıştım." Charise gergin bir kahkaha attı. "Bu kadar ağlayacağımı hiç düşünmemiştim." Tekrar Michael'a bakar. "Siz de gerçekten harikasınız Şef Mike."

Michael sırtıyor. "Merak etme, onun benim iyi yarım olduğunu biliyorum."

Charise yine sallanıyor ve ben onun sağlığı için gerçekten endişelenmeye başlıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Başka bir Firm Buns çalışanı Charise'in yanına geliyor.

Charise el sallayarak onu uzaklaştırır. "Anladım." Nefes alıp verirken bir kez başını sallar. "Sizin için ne yapabilirim?"

Onun soğukkanlılığına gülümsüyorum ama Michael benden önce cevap veriyor.

"Kızılıcıklı çöreklerinizden biri, iki jambonlu ve peynirli el turtası, bir çikolatalı kruvasan, bir naneli mocha, bir sade kahve ve iki şişe su." Başını bana doğru eğdi. "Başka bir şey var mı?"

Başımı sallarken gözlerimi devirmeye direniyorum. "Bu yeterli olmalı."

MICHAEL

A Lice'in eli benimkinde titriyor.
Jetway'de birlikte yürürken sessizce "Baby Cakes," diyorum. Biraz
sıçırıyor ve kaşlarımı çatmama neden oluyor.
Bu ifade içimde bir şeyleri çarpıtıyor. "İyi misin?" Evet sesi tiz ve
hızlı çıkıyor.
O iyi değil.
Şüpheleri mi var?
Çok mu hızlı hareket ediyorum?
Adımlarımı yavaşlatıyorum ve yutkunuyorum. "Eğer seni acele
ettiriyorsam-"
"Saçmalama," diye tersliyor Alice, sanki böyle bir şey düşündüğüm için
bana kızmış gibi.
Tam da ihtiyacım olan tepki.
"Bunu duyduğuma sevindim." Parmaklarını sıkıyorum.
Hâlâ kızgınmış gibi ofluyor ama uçağa doğru ilerlemeye devam ediyor.
Belli ki hâlâ onu rahatsız eden ya da geren bir şeyler var ama yerimize
oturduğumuzda ona baskı yapabiliyorum.
Önümüzdeki insanlara yetişmemiz sadece birkaç saniye alıyor. Ve birlikte
Jetway'in sonuna birkaç metre kala duruyoruz, uçağın içi görüş alanımızda.
Hat ilerliyor. İlerliyoruz.
Tam Alice'e önden gitmesini söylemek için ağzımı açmıştım ki durdu.

Dönüyor ve kocaman gözlerle bana bakıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Daha önce hiç ne yapmadın?"

Alice uçağa binmemizi bekleyen görevliye bakıyor. "Ben hiç uçmadım."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor, sonra uçmanın normal bir deneyim olduğunu varsaydığım için kendime kızarak indiriyorum.

"Ben iyiyim." Aceleyle söylemeye devam ediyor. "Gitmek istiyorum.

Sadece bilmiyorum..." Bu kadına karşı duyduğum yumuşaklık göğsümü dolduruyor. "Önce benim gitmemi ister misin?" Başını sallıyor.

Birleştirdiğimiz ellerimizi arkama götürüyorum. "Kemerimi tut."

Parmakları benimkilerden kayıyor, ama sonra belimdeki kemerin etrafında kıvrıldıklarını hissediyorum.

Uçağa binerken başımı eğdim.

"Gemiye hoş geldiniz, Bay Kesso." Görevli beni geniş bir gülümsemeyle karşıladı.

Başımı sallayarak cevap veriyorum ve koridora dönüyorum.

Alice görevliye ciyak ciyak bir merhaba diyor ama beni tutmaya devam ediyor. İki adım atıyorum, sonra duruyorum.

Omzumun üzerinden Alice'e "Bu biziz," diyorum.

Elini kemerimden çekti. "İlk sıra mı?"

Elimi sırtına koyup ona yol gösterebilmek için yeterince dönüyorum. "Sen pencereyi al."

"Emin misin?"

"Eminim, tatlım."

Dudaklarını büküyor ama itiraz etmiyor ve cam kenarındaki koltuğa oturuyor. Ben de onu takip ederek onun yanındaki koltuğa oturuyorum.

Bu şekilde o manzaraya bakabilir ve ben de kimsenin yaklaşmasını engelleyebilirim.

ALICE

■ Eteğimin içinde bükülmelerini engellemek için avuç içlerimi kalçalarımın bastırdım.

İyi şans getiren gümüş dolarımın cebimde olmasını isterdim ama önümdeki duvarın cebine sıkışmış olan çantamda. Bu büyükannemin bana verdiği ve birkaç gece önce Michael kafasını eteğime soktuğunda otel odasında kaybettiğim paranın aynısı. Neyse ki Michael onu buldu ve bu sabah bana geri verdi. Ama tekrar kaybetme paranoyasına kapıldığım için çantama koymaya karar verdim. Ancak şimdi havada süzülmemize dakikalar kala, mümkün olduğunca çok şansım olması için onu geri almak istiyorum.

Michael elini benimkinin üzerine koydu. "Endişelenecek bir şey yok."

Onunla yüzleşmek için döndüğümde yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Ben iyiyim." O da bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Hâlâ kötü bir yalancısın."

Ağzımdan stresli bir kıkırdama çıkıyor. "Ve senin benim kusurlarımı göstermemen gerekiyor."

Michael parmaklarını benimkilere doluyor. "Bu bir kusur sayılmaz." Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıyor ve dudaklarını bileğime bastırıyor.

Nabzım yükseliyor ama bu sefer uçakla bir ilgisi yok.

Bir boğaz temizleniyor ve gözlerimi kaldırdığımda görevlinin bize sırttığını görüyorum. "Kalkıştan önce size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

Kalkıştan önce mi? Böyle bir şey var mı?

Michael ve benim aramdaki kolağın üzerine bırakılmış mini su şişelerine bakıyorum.

Bunların bizim için olup olmadığını ve ücretsiz olup olmadığını sormak istiyorum, ama aynı zamanda bırakın uçağı, birinci sınıfa bile ait olmayan bir hödük gibi görünmek istemiyorum.

"Belki biraz zencefilli gazoz?" Michael öneriyor ve ona olan sevgim daha da artıyor.

"Zencefilli gazoz iyi olurdu."

Görevli uzaklaştıktan sonra Michael'ın elini sıkıyorum. "Bunun için teşekkür ederim."

Çenesini eğiyor. "Bir daha asla Joey'e dokunmaktan bahsetmeyerek bana teşekkür edebilirsin."

Bir an Michael'a baktım. "Ne?"

Daha yakına eğiliyor. "Az önce Joey'e sarılmakla ilgili küçük tehdidin." Tartışmam için bana meydan okur gibi kaşlarını kaldırıyor. "Ona yaklaşmayacaksın."

Yanıt olarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Kazananlara sarılmayı bırakacak mısın?"

Başını sallamadan önce bir süre bana bakıyor. "Buradan sonsuza kadar sarılacağım tek kişi sen olacaksın."

Bunun benim için saçma bir istek olduğunu biliyorum. Onun işi için olduğunu biliyorum.

Ama yine de başımı sallıyorum. "Anlaştık."

MICHAEL

A Uçak terminalden uzaklaşmaya başladığında Alice yanımda geriliyor. Elimi kucağında iki elinin arasında tutuyor, parmaklarımı yok olacaktım gibi sıkıyor.

Dikkatini dağıtmam gerek.

"Yani." Bacaklarımı uzatıyorum. "Bana ilk ne zaman kafayı taktın?"

Sessiz nefesi çok sevimli.

Parmaklarımı kalçasında gezdiriyorum. "O kutuyu gördüm, hatırladın mı?" Yavaşça başımı ona doğru çeviriyorum.

Yanakları pembenin en tatlı tonuna dönüyor.

"Sana paketletmeliydim," diyorum sesli düşünerek.

Alice'i gördüğüm anda ona sahip olmam gerektiğini anladım. Bu yüzden onun haber kupürleri ve fotoğraflarıyla dolu küçük kutusunu keşfetmek büyük bir rahatlama oldu.

Anlık ihtiyacımın onu korkutup kaçıracağından endişeleniyordum, ama zaten bana takıntılıysa, o zaman bu sadece birlikte olmamız gerektiğinin kanıtı.

"Sana takıntılı değilim." Huffs. "Ben sana aşığım. Arada fark var."

Homurdanıyorum. "Aramızda değil, Şeker Kurabiyem. Aşkımız bir saplantı ve bu sorun değil."

Sonunda bana baktı. "Sanırım bundan hoşlandım."

Uçağın yön değıştirdiğini hissediyorum ama Alice fark etmemiş gibi görünüyor. "Peki neydi o? Dikkatini çekmek için ne yaptım?" Kıvrınma şekli beni sırtıtmaya itiyor. "Eğer sadece düşünmek bile böyle tepki vermene neden oluyorsa, o zaman bana söylemelisin."

Alice nefesini üflüyor. "Birinci sezon, üçüncü bölümdü."

Sırıtişımın bir fındıkkıranınki kadar geniş görüldüğünden eminim ama elimde değıl. Alice yüz ifademi görüyor ve gözlerini deviriyor.

"Peki o bölümde özellikle dikkatinizi çeken şey neydi?" Tanıştığım tüm yarışmacıları hatırlıyorum ama ne zaman ne olduğunu her zaman takip edemiyorum.

Alice nefesini dışarı verir. "Buzlu çörek yiyordun ve ağzının kenarına biraz tereyağı kreması bulaştı."

Ve böylece, neden bahsettiğini tam olarak anladım.

Başparmağımla ağzımın kenarındaki krema parçasını sıyırıp yaladığım o masum an, GIF ve meme şeklinde internette yayıldı. Bu iyi bir dersti ve peçete kullanmayı öğrendim.

"Senin zaten yakışıklı olduğunu düşünmüştüm." Alice devam ediyor. "Ama o an... bana bir şey yaptı."

Sesinin tonu bana da bir şeyler yapıyor. Ve ilk defa yaptığım şeyden memnunum.

Parmak ucunu elimin arkasında gezdiriyor. "Bu konuda bir ucube gibi davranmamaya çalıştım ama diziyi izledikçe seni düşünmeden edemedim. Ve sonra-"

Uçak hızlanıyor. "Sonra ne olacak?" Ben soruyorum.

Alice elimi tutuyor ama odağını benden ayırmıyor. "Sonra bir liseye yaptığınız ziyaretle ilgili bir makale okudum." Şimdi gözleri parlıyor. "Verdiğin tüm o burslar... Bu senin için gerçekten harikaydı."

"Önemli bir şey değildi."

Başını sallıyor. "Hayır, Şef Michael, her şeydi."

Sonra, onun bana odaklanmasıyla uçağın burnu yukarı doğru eğildi ve Kapalı.

ALICE

M Vücudum sarsılıyor ve gözlerim açılıyor.
Bir uçakta olduğumu ve görünüşe göre ilk uçuşumda uyuduğumu hatırlamam bir saniye sürüyor.

Yanımdaki pencereden içeri giren gri ışığa göz kırpıyorum. Kanada'nın çok fazla vahşi doğası olduğunu biliyorum ama bu çok fazla gibi görünüyor.

Pencereye yaklaşıyorum.

Vancouver havaalanının neye benzediğini gerçekten bilmiyorum. Ama Kanada'nın bir metropol olduğunu bilecek kadar çok ev yenileme programı izledim. Ve bu...

Pencereden dışarı, göz alabildiğine uzanan tek katlı uçak hangarlarına ve yaprak dökmeyen ağaçlara bakıyorum.

Burası ıssız bir yere benziyor.

"Michael." Dışarıya bakmaya devam ediyorum.

"Seni uyandırmak ve alarma geçirmek istemedim."

"Alarm mı?" Michael'a bakmak için pencereden başımı çeviriyorum.

"Biz-"

Tepedeki hoparlörler çatırdayarak açılır. "Bu sapma boyunca bize katlandığınız için teşekkür ederiz. Bear Cove'a güvenli bir şekilde indik ve civardaki birkaç otelin önümüzdeki birkaç gece için herkesi barındırabileceği söylendi. Uçuş görevlileri kemerlerinizi çözmeniz ve uçaktan inmeniz için size izin verdiğinde, lütfen bagaj alımına giden işaretleri takip edin; havaalanı personeli rezervasyonlarınız konusunda size yardımcı olmaya hazır olacaktır. Kanada'ya hoş geldiniz ve mutlu Noeller."

Her şeyi anlamlandırmaya çalışırken pilotun sözleri yarı uykulu kafamın içinde dönüp duruyor.

"Neden yönlendirildik?"

Fısıldıyorum. "Kar fırtınası," diye

cevaplıyor Michael.

Pencereden dışarı bakıyorum.

Yağış yok ama gökyüzü koyu gri. Karın kesin bir işareti.

"Birkaç gece mi?" Pilotun dediğini tekrarlıyorum.

Bir Minnesotalı olarak, büyük kar fırtınalarına alışkınım. Ama hiç biri sırasında evden uzakta mahsur kalmamıştım.

Michael cebinden telefonunu çıkarır ve ekranı kontrol eder. "Radara göre kar yağışı başlamadan önce yaklaşık bir saatimiz var. Ve menajerim az önce bana geri döndü. Bizim için bir yeri varmış."

ALICE

■ Michael ağaçlarla çevrili araba yolunda ilerlerken öne doğru eğilmekten kendimi alamıyorum.

Michael'ın daha önce menajeriyle telefonda konuşurkenki ses tonundan, adamı pek umursamadığı izlenimini edindim. Ama şu anda önümdeki sevimli Noel kulübesi, *başkalarına sarılmak yok* kuralımızı çiğnemem için neredeyse yeterli.

"Hoppin' holidays, burası mükemmel."

Michael boğazından bir ses çıkarır. "Herkesle birlikte o motellerden birine tıklılmaktan iyidir."

"Bu da doğru, ama cidden, burası neresi?"

Michael, küçük havaalanında bir şekilde bizi bekleyen cipi kulübenin önünde durduruyor.

Tek katlı, ön bahçeyi kaplayan karların arasından çıkan gerçek bir çit var. Tüm çatı hattı çok renkli Noel ışıklarıyla süslenmiş ve büyük resim penceresinden yanan bir ağaç görülebiliyor.

"Müdürümün izini sürdüğü bir kiralık." Michael motoru kapatıyor. "Görünüşe göre insanlar tatili burada geçirmek için bu gece giriş yapacaklardı ama uçakları hiç kalkmamış, biz de rezervasyonlarını devralabildik."

"Çok güzel." Gökyüzünden büyük, kabarık kar taneleri düşmeye başladığında gözlerimin küçük kalplere dönüştüğünü hissediyorum.

Havaalanından ayrılmadan önce Michael akıllıca davranarak kışlık ceketimi valizimden çıkarttırdı. Araçtan inip Michael'ı takip ederken

Soğuktan korunmak için.

Michael'la cipin arkasında buluşup bavuluma uzanıyorum ama o elimi nazikçe aşağı itip kendisi çıkarıyor.

Michael ancak ben ısrar ettikten sonra poşetlerin taşınmasına yardım etmeme izin verdi. Havaalanının karşısındaki caddede yerel Bear Cove mini marketi vardı.

Michael arabada kalmamı teklif etti ama *üzerinde "Geyikten Hindiye Jerky'miz Var"* yazan tabelayı görünce içeri girip kendim deneyimlemek zorunda kaldım.

Seçim şaşırtıcı derecede iyiydi ve eminim çok fazla şey satın aldık, ancak Noel'i içeride geçirmek üzere olduğumuzu düşünürsek, muhtemelen üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir.

MICHAEL

■ kulübeye girdiğimizde gözlerimi Alice'ten alamıyorum.
Her şeyi işaret ediyor - ağacı, çelenklerle süslenmiş pencereyi, kırmızı ve yeşil battaniyeleri ve dekoratif bir şekilde serilmiş yastıkları oturma odası mobilyaları arasında.

Bavulları yatak odasına çıkması gereken küçük koridorun sonuna bıraktım ve market poşetlerini ondan aldım.

Mutfağa girdiğimizde Alice heyecanlı bir ses çıkarıyor.

Evin kendisi küçük, sadece bir yatak odası ve banyosu var, ancak evin ön tarafındaki oturma odası geniş ve arka bahçeye bakan mutfak da bir o kadar büyük.

Uzak tarafında tabureler bulunan mermer kaplı bir ada ve pencerelerin önünde küçük bir kahvaltı köşesi var.

"Oh, bak!" Alice avlu kapısına doğru koşuyor, ellerini cama koyacakmış gibi kaldırıyor ama temas etmeden indiriyor. "Bir jakuzi var."

Çantaları adanın üzerine koyuyorum ve onun yanında durmak için hareket ediyorum. "Evin arka tarafında olması iyi bir şey."

Başını arkaya doğru eğiyor. "Neden?"

Elimi onun mükemmel poposuna koyuyorum. "Çünkü yanımıza mayo almamıştık."

ALICE

■ Şaşırtıcı derecede modern banyoya çıplak ayakla girdiğimde duraksıyorum.

Bu zeminler ısıtmalı mı?

Ayak parmaklarımı oynatıyorum.

Tanrım, yerler ısıtmalı.

İç çekerek, geniş duşakabine açılan cam kapıyı açıyorum ve suyu başlatmak için içeri uzanıyorum.

İnsanların uçtuktan sonra nasıl iğrenç hissettiklerinden bahsettiklerini duydum ve şimdi nihayet bunu yaptığım için ne demek istediklerini anlıyorum.

Yüzümü yıkamak istediğimi söylediğimde, Michael bana sadece duş almamı ve pijamalarımı giymemi söyledi, o da yiyecekleri kaldırıp bize atıştırmalık bir şeyler hazırladı.

Yatmak için yeterince geç sayılmaz ama bir yere gittiğimiz de yok, neden Michael ile pijama partime şimdi başlamayayım?

Atılmış elbisem yerde, pijamalarım tezgahın üzerindeyken suyun sıcaklığını test ediyorum ve ardından spreyin içine giriyorum.

Yemyeşil derenin altında dururken gözlerimi kapatıyorum ve birkaç gün içinde hayatımın ne kadar değiştiğini takdir ediyorum.

Geçen hafta bu zamanlar yeni işsizdim ve küçük dairemden çıkıp kuzenlerimin bitmemiş bodrumuna taşınıyordum.

Hâlâ hayatımdan memnundum. Ve o noktada, *Second Bite*'ta yarışmacı olacağımı bilmek - Şef Mike Kesso ile şahsen tanışacaktım - bu küçük mutluluk bana bir otuz yıl daha yetebilirdi.

Ama sonra gözlerimiz buluştu. Ve ilgisi elektrikliydi. Ve ona karşı hissettiğim çekim, hayalden gerçeğe dönüştü.

Küçük bir adım geri atıyorum, başımı eğiyorum ki akıntı göğüslerime vurabilsin.

Michael otel odama geldiğinde ve dudaklarımız ilk kez buluştuğunda, sonunda şehvetin ne olduğunu anladım.

Sonunda anladım.

Hatırladıkça nabzım hızlanmaya başlıyor.

Ve sonra hafızam beni dün geceye götürdü, Michael merdivenlerden inip derme çatma yatak odama girdiğinde... o şehvet bir cehenneme dönüştü.

Avuçlarımı yanlarıma koyuyorum, koridorun hemen aşağısında Michael'ı düşünürken kendime dokunmamın yanlış olup olmadığını merak ediyorum.

Ellerim biraz daha yukarı kayıyor.

Yapmamalıyım.

Onları bırakamadan, büyük eller benimkilerin üzerine kenetlendi.

"Yap şunu, tatlım." Michael'ın sesi vücudumda titreşiyor ve doğrudan bacaklarımın arasına ulaşıyor. "O koca memeleri benim için sık. Bana nasıl sevdiğini göster."

İri çıplak vücudu sırtıma baskı yapıyor ve sert aletini sıcak ve katı bir şekilde kıkımın tepesinde hissediyorum.

Dediğini yaparak ellerimi göğüslerimi kavrayana kadar yukarı kaydırıyorum.

Daha önce hiç bir erkekle duş almamıştım. Daha önce hiç bir erkekle bu kadar ışık altında çıplak durmamıştım. Ama utangaçlığın bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Vücudu benimkine tepki verirken olmaz.

Göğüslerimi sıkıp yukarı doğru iterek suyun göğüs dekoltemden aşağı akmasına neden oluyorum.

Michael inliyor ve meme uçlarımı koparmak için parmaklarını benimkilerin yanından geçiriyor.

Bu his beni sırt üstü yatırıyor ve kıkımı onun aletine doğru ittiriyor.

"Michael," diye nefes alıyorum.

Meme uçlarıma daha fazla baskı uyguluyor. "Hoşuna gitti mi bebeğim?" Başımı salladım.

"Ne kadar hoşuna gitti?" Michael meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlıyor.

"Çok fazla," diye nefes alıyorum.

"O tatlı amcığı benim için ıslatmaya yetecek kadar mı?"

İnleme sırası bende, kirli ağız da en az parmakları kadar etkiliyor beni.

Meme uçlarımı daha sert çimdikliyor. "Cevap ver bana, Alice." Kalçalarını içime doğru sallıyor. "Yoksa kendim mi kontrol etmeliyim?"

"Ben... Ne?" Uyarılma çok fazla ve bana sorduğu sorulara odaklanamıyorum.

Michael kulağımın dibinde kıkırdıyor. "Benim mükemmel küçük Noel meleğim, o kadar sarhoş ki doğru düzgün düşünemiyor bile."

Ellerinden biri düşüyor, ben de yakalamak için diğer elimi indiriyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ama bileğini yakaladığımda, bu onu durdurmuyor.

Michael elini göbeğime koyuyor ama aşağı doğru kaydırırken duraksamıyor.

"Çok yumuşak." Göbek deliğimi geçti. "Çok güzel." Aşağıdaki yuvarlak kısımda. "Çok kadınsı." Sarı buklelerin içine, dokunmasını en çok istediğim yerin tam üstüne.

"Lütfen." Parmaklarımı bileğine geçiriyorum, bana dokunduğunda derisinin altındaki kasların kaydığını hissetmek istiyorum.

"Lütfen, ne?"

Dokunuşu neredeyse orada. "Lütfen, sana ihtiyacım var."

Dudakları kulak mememe yaklaşıyor, aynı anda eli kayıyor ve parmakları içime kayıyor.

MICHAEL

H Islak sıcaklık beni içine çekiyor.
Dişlerimi Alice'in kulağının dibine sıkıştırarak titremesine neden oluyorum.

"Kutsal..." Alice bileğimi bırakıyor ve ellerini önündeki duş duvarına vuruyor.

Kıkırdamam gergin çünkü onun dağıldığını görmeyi ne kadar sevsem de ben de onunla birlikteyim.

Meme ucunu bırakıyorum ve orta parmağımı yarığının derinliklerine doğru kaydırırken kolumu beline dolayarak onu sabitliyorum.

Su etrafımızdan akarken bile kayganlığı elimi kaplıyor.

Parmağımı içine sokuyorum. "Seni döndürmek ve öpmek istiyorum." İkinci bir parmak ekliyorum. "Ama aynı zamanda seni böyle becermek istiyorum. Kalçalarım kışına çarparken."

İnliyor ve parmaklarıma karşı kıpırdanıyor.

Açık ağzımı omzuna bastırıyorum ve onu içime çekiyorum.

"Ya da belki." Parmaklarımı dışarı kaydırıyorum, üçüncüyü ekliyorum, girişiyle alay ediyorum ama içeri itmiyorum. "Belki de ne kadar derine ineceğimi senin kontrol etmene izin vermeliyim."

Parmaklarımın ucuyla göbeğini germeye devam ederken, diğer kolumla onu kendime çekiyorum.

Köşede muhtemelen işlevinden çok dekorasyon için konulmuş bir tabure var ama benim ihtiyaçlarım için yeterince sağlam görünüyor.

Alice'in elleri duvardan uzaklaşıyor ve geri geri giderken iç kasları geriliyor, beni içine çekmeye çalışıyor.

Dizlerimin arkası tabureye çarpıyor ve dizlerimi açarak kenarda oturana kadar kendimi alaltıyorum.

Ellerimi onun kalçalarını kavrayacak şekilde hareket ettirirken Alice'e "Bir adım daha geri," diyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Arkamı dönmem gerekmez mi?"

"Hayır, Baby Cakes." Başıımı sallıyorum ve bir elimle sikimin tabanını kavraması için onu bırakıyorum. "Bu tarafa dönük kalacaksın, böylece sikimin üzerine oturabilirsin."

Duşıun sesinden nefesinin kesildiğini duyuyorum.

Sert bir vuruşı yaptığımda aletim zonkluyor.

"Ben hiç..."

"ok doğru, hiç yapmadın." Parmaklarımı kalçasının yumuşıak etinde gezdiriyorum. "Şimdi uslu bir kız ol ve kuağıma otur. Bana Noel için en çok ne istediğini söyle."

"M-Michael."

Onu aşıağı çekiyor. "Oh, beni yakalayacaksın, Alice. Yılın her günü." Kalçalarını indirirken, uyluklarımı tutmak için aşıağı uzanıyor.

Aletimi tutmaya devam ediyorum, gitmesi gereken yere hizalıyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Sadece otur." Israr ediyorum.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye inliyor.

"Her şeyi yapabilirsin." Onu

cesaretlendiriyorum. Buna ihtiyacım var.

Bana yapışacak kişinin o olmasını istiyorum.

Onun da bunu benim kadar çok istediğini bilmem gerekiyor, gerçekten bilmem gerekiyor. Alice bir santim daha alçalıyor ve sikimin ucu yarığına çarpıyor. O kadar kaygan, o kadar ıslak ve sıcak ki, bir inilti çıkartıyorum.

"Oh, oh tanrım." Alice kalçalarımı daha sıkı kavlıyor.

"İşte bu kadar." Ucu amına saplanmış sikimi bıraktım ve elimi tekrar kalçasına götürdüm. "Sadece istediğini al. Kontrol sende."

İ kasları etrafımda esniyor ve ben tıslıyorum.

"Michael." Başını çevirip bana baktı. "Hepsini istiyorum."

Cevap vermek için ağızımı açıyorum, ama sonra Alice kalçalarını kuağıma yerleşene kadar aşıağı indiriyor ve tüm uzunluğumu içine batırıyor.

ALICE

M Başım öne düşüyor ve nefes almak için mücadele ediyorum.
Michael'ın aleti o kadar büyük ki ona sığmak neredeyse bir mücadele.

Onu dün gece aldım, ama böyle ayakta dururken, kaslarım dik durmak için sıkılıyken, farklı hissettiriyor. Daha büyük. Daha sıkı.

Michael'ın iniltisi o kadar yüksek ki duş kabininin etrafında yankılanıyor. Gururla doluyorum.

Bunu yapıyorum.

Michael'ın o sesleri çıkarmasına neden olan benim.

Kalçalarımı birkaç santim kaldırıyorum, Michael'ın bacaklarını tutabilmek için sırtımı kamburlaştırıyorum.

Çok kaygı, hareket pürüzsüz.

"Alice." Michael kalçalarındaki tutuşunu gevşetmiyor. Tekrar aşağı indiriyorum ve ikimiz de inliyoruz.

Tekrar yukarı ve

aşağı. Aşırı

uyarıldım. Yukarı

ve aşağı.

Her santimim muhtaç. Hazır.

Yukarı ve aşağı.

Bacaklarım titremeye

başladı. Yukarı ve aşağı.

Bu kadar dolu olma hissi dengemi korumamı zorlaştırıyor. Yukarı ve aşağı.

"Sonuna kadar dayanamayacağım," diye haykırıyorum tekrar aşağıya doğru kıpırdanırken.

"Ben de." Michael'ın sesi hırçın.

Bacaklarıma atıfta bulunuyordum ama Michael'ın sesinin sınırı bu kadar yakın olduğunu duymak beni de onunla birlikte oraya götürdü.

Kalçamdaki parmaklar hareket ediyor, önüme doğru kayıyor. Dikkat çekmek için zorlanan noktaya doğru kayıyor.

Michael klitorisimi okşarken, "Ben boşalana kadar sakın boşalma," diyor. "O kalçaları tekrar kaldır." Bağlandığımız yere dokunuyor, daha fazla ıslaklık topluyor. "Sadece birkaç kez daha."

Dediğini yapıyorum, bacaklarımı düzleştiriyorum, kaslarımı esnetiyorum, onu kaldırıyorum.

Yukarı ve aşağı.

Her seferinde bir öncekinden daha

yoğun. Yukarı ve aşağı.

Her seferinde yeni gibi

hissettiriyor. Yukarı ve aşağı.

Aleti içimdeki bir şeye sürtünürken parmakları daireler çizmeye başlıyor.

Çekirdeğim sıkıştı.

"Bir kez daha." Kelimeleri düzensiz ve yemin ederim aletin kalınlaştığını hissedebiliyorum. "Bir kez daha, bebeğim."

Yukarı.

Neredeyse tamamen çıkmış gibi hissedene kadar

yükseliyorum. Kalçalarım titriyor.

Ciğerlerim hava almakta zorlanıyor.

Ve bu sefer Michael klitorisime dokunduğunda patlıyorum.

MICHAEL

A Alice bir anda uğurumdan aŗaęı uğar.
Vücuğu geriliyor.
Kukusu ucumun etrafında titreŗiyor.
Ve yüksek sesli bir iniltiyle baŗı geriye doğru uğuyor.
Kolumu ona doluyorum, diğer elim hala küçük klitorisiyle oynuyor ve onu
tekrar aŗaęı çekmeden önce dizlerimi birbirine yaklaŗtırıyorum.
Kucağıma sıkıca otururken haykırıyor, kendimi kabzasına kadar
gömdüğümde vücudu uzunluğumun etrafında spazm geçiriyor.
Ve hepsi bu kadar.
Bedenim, zamanın sonuna kadar yapacağı gibi onunkini takip ediyor ve
kendimi onun içine boşaltıyorum.

ALICE

■ Karnımı doydurduktan sonra oturduğum pozisyonundan vazgeçtim ve şilteden aşağı kaydım. "Bu mükemmel bir miktardı."

Michael homurdanıyor, servis tepsisini komodinin üzerine koyuyor. "Eğer daha sonra acıkırsan, Noel Baba'nın payından yiyebilirsin."

Başımı kaldırıp tabakta kalan dört çikolata kaplı krakeri, üç yeşil üzümü, iki kırık krakeri ve bir çileği görüyorum.

"Ne ödül ama." Kıs kıs gülüyorum ve başımı tekrar aşağı indiriyorum.

Duştan sonra, bacaklarımı yeniden kullanmaya başladığımda, orijinal pijama ve atıştırma planına sadık kaldık - sadece atıştırma yataktaydı.

"Bütün kurabiyeler ve süt, eminim bu değişiklik hoşuna gidecektir."

"Hı-hı, tabii." Yüzüm Michael'a dönük olacak şekilde yan dönüyorum. "Eğer ayakta kalmak istiyorsan..." Teklifimin sürüncemede kalmasına izin verdim, umarım beni kabul etmez.

Başını iki yana sallıyor ve yüzünü bana dönerek uzanıyor. "İkimiz için de yoğun birkaç gün oldu, o yüzden fırsatımız varken biraz uyuyabiliriz."

Elimi çıplak göğsüne koyuyorum ve pijamasının sadece boxer külottan oluşmasının tadını çıkarıyorum. "Beni bu yolculuğa çıkardığın için teşekkür ederim."

Michael başını hafifçe sallıyor. "Hayır demek gibi bir seçeneğin olmadığı için bana teşekkür etmene gerek yok."

Gülümsüyorum. "Bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum. Birçok gece yatağıma uzanıp seni düşündüm. Nasıl biri olacağını hayal ettim."

Yıllardır başucumda fotoğrafı duran adamın kendisine bunu itiraf etmek garip geliyor. Ama onun kendini beğenmiş hayranlık dolu bakışı, bunu ona söylemenin doğru bir şey olduğunu anlamamı sağladı.

"Ben de inanmakta güçlük çekiyorum, gelecekteki Bayan Kesso. Ama bu gerçek. Hem de çok gerçek."

Ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırarak sözlerini kanıtlıyor.

MICHAEL

W Nefesi düzeldikten sonra arkama uzanıp komodinin üzerindeki ışığı kapatıyorum.

Odaya karanlık çöktü ama perdeleri açık bıraktık, böylece dışarıdaki Noel ışıklarının parıltısı ve ayın yağan kardan yansıması içeri girebildi.

Bardağın diğer tarafına düşen kabarık pulları izliyorum ve bunun yeni favori tatilim olduğuna karar veriyorum.

Dikkatlice Alice'i göğsüme doğru çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum.

Hayat bana en değerli hediyeği verdi ve bu gece burada, ona elimden gelen her şekilde bakacağıma yemin ediyorum.

ALICE

S ıslak kokular beni uykumdan uyandırıyor ve bu şimdiye kadar uyandığım en keyifli yol.

Uzanıyorum, Michael'ın yattığı tarafı sıcak ama boş buluyorum.

Michael.

Gözlerimi kırpıştırarak açarken gülümsüyorum.

Bugün Noel sabahı, büyük ihtimalle yılın en sevdiğim günü ve ben bu günü Michael Kesso ile geçireceğim.

Sonra tekrar gözlerimi kırpıştırıyorum.

Açık perdelerin ardındaki manzara nefes kesici. Doğrulup manzaraya doğru dönüyorum.

Arka bahçe küçük, yüksek yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili ve her santimi karla kaplı.

Çok kar var.

Ve hala düşüyor.

Pencereye doğru ilerlerken zemin sessizce gıcırıyor ve her santimin kaplanmadığını gördüğümde gülümsemem sırtmaya dönüşüyor.

Jakuziye giden yolun kürekle kazılmış olması, Michael'ın bu sabah çok meşgul olduğunu kanıtlıyor.

Mayo yok ve karda sıcak kiiyet. Mutlu Noeller bana.

Bugünün bir anını bile kaçırmak istemediğimden, banyodaki rutinimi aceleyle tamamliyorum, yeni fırçalanmış dişlerim ve kıvrıcık topuz yapılmış saçlarımla çıkıyorum. Üzerimde hala pijamalarım var, ince askılı, çok kısa bir uyku elbisesi.

ve önü dekolteliydi; kuzenlerim sağ olsun, bavuluma "*beni giy*" yazılı bir post-it yapıştırmışlardı.

Bana hediye olarak mı almışlardı yoksa zaten onlardan birine mi aitti bilmiyorum ama eğer kışkırtıcı bir şey giymek için bir gün varsa...

Ve eğer bu dar kıyafetle üşürsem, Michael'ı beni ısıtması için ikna edebileceğime eminim.

Burnumu takip ederek kısa koridordan mutfağa doğru ilerliyorum. Ve sonra duruyorum.

Benden önce, bedende, Michael var, *bedende*.

Kelimesi kelimesine.

Sırtı bana dönüktü ve ben onun kışına bakmaktan kendimi alamıyordum. *Sadece parlak kırmızı boxer külotu giymişti.*

Zaten benim olmasaydı, Noel Baba'ya yazacağım bir kış.

Her santimetrekaremi dolduran kendini beğenmiş bir memnuniyetle yaklaşıyorum.

"Lezzetli görünüyor," diyorum selamlarken.

Michael omzunun üzerinden bana bakıyor, sırtımaya başlamış bile. "Mutlu Noeller." Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Benim küçük kar elfim."

Sonra yolun geri kalanını dönüp bana bakıyor ve zillerimi şingirdatıyor, yutkunmak zorunda kalıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar seksi bir görüntü görmemiştim.

Michael, boxer külotunu örten ve onu çıplak gösteren yeşil bir önlük giymiştir. Bir önlüğün içinde. Cennet gibi kokan bir mutfakta.

"Her şey yolunda mı?" Göğsüme bakarken bile ses tonu bilgili.

Bir adım öne çıkıyorum ve parmaklarımı tezgahın üzerindeki açık un torbasına daldırıyorum.

"Özür dilerim," dedikten sonra elimi hafifçe çıplak omzuna vuruyorum.

Michael bakışlarını tenindeki tozlu izlere indiriyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Pek üzgün görünmüyorsun."

Sırıyorum. "Sırtmıyorum. Sadece çok mükemmel görünüyordun." "Peki ya şimdi?"

Kaşlarını kaldırıyor.

Düşünürken dudaklarımı büzüyorum, sonra parmaklarımı tekrar una batırıyorum. "Hâlâ çok mükemmel."

Elimin diğer omzuyla birleşmesine izin veriyor, sonra bileğimden tutup beni kendine çekiyor. "Yaramaz kız."

Dudaklarımız birleştğinde gülüyorum ama Michael bu kahkahayı hemen yutuyor.

Michael öpücüğü derinleştirirken çikolata ve baharatlar etrafımızda dönüyor. Ellerini yanlarımdan sırtıma doğru kaydırıyor ve beni kendine yakın tutuyor.

Ona doğru eğiliyor ve ellerimi sırtında gezdiriyorum, dokunuşumla esneyen kaslarının verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Dudakları ayrılıyor ve dilimi onunkinin üzerinde kaydırarak boğazının derinliklerinden bir inilti çıkarıyorum.

Michael uzaklaşmadan önce bir kalp atışı kadar daha onu tatmama izin veriyor. "Bu kadar yeter, tatlım." Bir adım geri çekilir. "Söz verdim. "Seni tekrar becermeden önce beslerdim."

Kollarımı kavuşturdum. "Ne cimri ama."

"Git otur." Tezgâhın üzerinde duran çırpma teline uzanıyor ve bana onunla vuruyormuş gibi yapamadan yolundan çekiliyorum.

Adanın etrafında bir tur attıktan sonra taburelerden birini çekip oturuyorum ve onu çalışırken izliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Ocağa geri dönüyor. "Ahududulu krep." "Ooo."

"Beyaz çikolata soslu."

"Çoraplarımı doldur, kulağa harika geliyor." Michael kıkırdar.

"Bu her zamanki Noel sabahı yemeğin mi?" Ağzım sulanmaya başladığında soruyorum.

Michael başını sallar. "Her zamanki gibi olduğunu söyleyemem. Normalde tatillerde film çekmek için yollardayım."

Parmaklarımı tezgâha vuruyorum. "Teknik olarak bu yıl da öylesin."

Dönüyor ve önüme dumanı tüten bir kupa koyuyor. "Bu yıl farklı."

Sütlü içeceği kaldırıyorum ve zengin kahve buharını içime çekiyorum. "Farklı güzel, değil mi?"

"Farklı mükemmel. Gerçi sormanıza bile gerek yok."

Michael ocağa dönüyor, elini brülörlerin üstündeki büyük düz ızgaranın üzerinde gezdiriyor, hamur için hazır olup olmadığını kontrol ediyor, ben de onun kışına bakmaya devam ediyorum.

Sağındaki hamur kabına uzanıyor. "Şimdi bana büyükannenle yaptığın yemeklerden bahset."

Göz kırpiyorum.

Ölen akrabanızdan bahsederken birinin popo yanaklarına hayran olmak biraz tuhaf hissettiriyor.

Boğazımı temizliyorum. "Um..."

"Bana onu uçakta anlatman gerekiyordu." Bana dönüp baktı. "Ama onun yerine uyumaya karar verdin."

Homurdanıyorum. "Bunu yaptığımı hâlâ inanamıyorum." Kahvemden bir yudum aldıktan sonra ona söyledim.

Michael'a büyükannemden bahsettim. Dondurucusunda her zaman bu küçük *gümüş dolar çikolatalı kurabiyelerden* bulundurduğunu. Bana şans getirmesi ve onu hatırlatması için gerçek gümüş doları nasıl verdiğini. Pişirme sevgisini bana nasıl geçirdiğini.

Ona hep onun evinde geçirdiğimiz Noelleri anlattım. Artık yiyemeyecek hale gelene kadar nasıl yediğimizi. Her zaman ziyafete odaklandığımızı ve hediyelerin önemseddiğimiz son şey olduğunu.

"Küçük mum çanı her zaman masa düzeninin en sevdiğim parçası olmuştur." İç çekiyorum. "Ona ne oldu bilmiyorum."

Michael sıcak fırına bir üçlü krep daha atıyor. "Ne?"

"Bu bir... Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum." Etrafıma bakındım ve tezgâhlardan birinin üzerinde bir not defteri gördüm. Tabureden kayarak onu alıyorum ve yerime geri dönüyorum. "Çizim konusunda pek iyi değilim." Çizim yapmaya başlarken bariz olanı belirtiyorum. "Sanırım pirinçten yapılmıştı ama parlak altın rengindeydi ve sıska bir atlıkarıncaya benziyordu. Alt kısmında mumlar, üst kısmında da üçlü bir melek vardı. Mumları yaktığınızda, ısı meleklerin bir daire çizerek dönmesini ve her dönüşte çan çalmalarını sağlıyordu." Çizimime kaşlarımı çatarken dudagımı ısıriyorum. "Bunu anlatmakta berbat bir iş çıkarıyorum."

Michael'ın ısısı sırtıma baskı yapınca irkiliyorum.

Defteri görebileceği şekilde yana çekmek için yanımdan uzanıyor. "Kendine verdiği değerden daha iyi bir sanatçısın."

İç çekiyorum. "Ve nazik davranıyorsun."

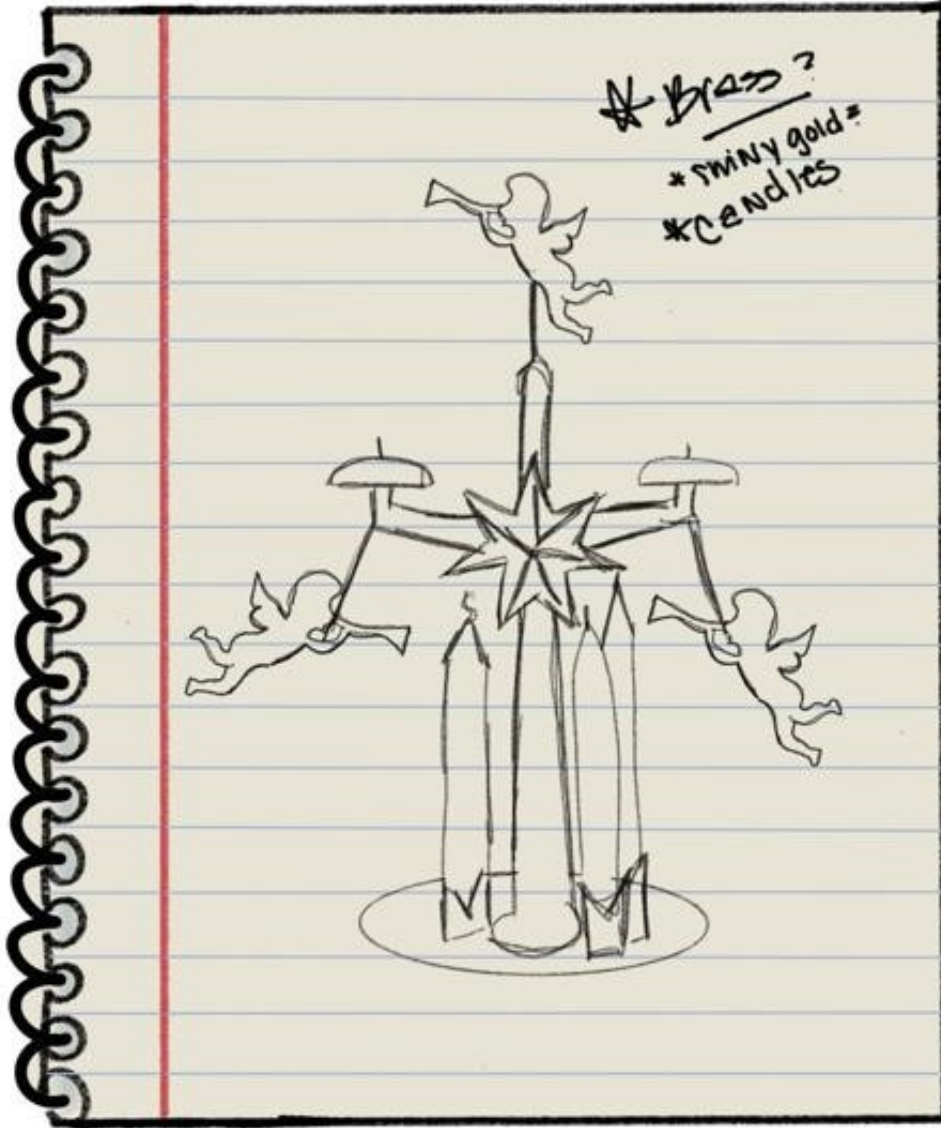
Michael başımın üstünü öpüyor. "Gelecek Noel'den önce bu çan şeylerinden birini bulacağız."

Gelecek Noel.

Bu sefer çıkardığım iç çekiş farklıydı.

Memnun.

Ve Michael adanın etrafında geri yürürken, kalçaları o boxer külotun içinde tatil jambonları gibi görünüyor, nasıl bu kadar şanslı olduğumu bir kez daha merak ediyorum.

MICHAEL

A Bitler bir lokma daha krepın etrafında inlerken başını arkaya eğiyor ve ben artık dayanamıyorum.

O küçük sürtük elbisesiyle mutfığa girdiğinden beri sikim yarı sert. Ve ilk ısırığını aldığından beri tamamen sertleşti.

"Bu çok iyi," diye nefes alıyor.

Ve cidden, daha fazla bekleyemem.

Hiçbir zaman geciktirilmiş hazları seven biri olmadım.

Arkama uzanarak önlüğümün bağını çözüyorum, sonra kumaşı başımın üzerine çekiyorum.

Alice sonunda bakışlarını tabağından kaldırıp bana bakıyor. "Ne-"

Ayaklarımı yere koyup sandalyemi masadan geriye iterken ince pamuk tabakasının arasından sikimi kavırıyorum. "Buraya gel."

Ağzı kısmen açık kalıyor. Kumaşın üzerinden kendimi okşarken gözleri elimde. Ve değişimi görebiliyorum, nefes alışındaki aksamayı, göz kapaklarının inişini.

Göz açıp kapayıncaya kadar, yemeğe odaklanmaktan azgın küçük bir cadaloza dönüşüyor.

"Ne kadar duyarlı bir kız." Boxer külotumun üst bandını aşağı çekerek aletimin sadece başının dışarı çıkmasına izin veriyorum.

"Michael," diye fısıldıyor, koltuğunda kayarak.

Gözlerim göğüslerine iniyor ve göğüs uçları bir an önce olmadığı şekilde kumaşa doğru geriliyor. "İki saniye izledim ve vücudun şimdiden kendini benim için hazırlıyor."

Dudakları kıpırdıyor ama bu sefer ses çıkmıyor.

"Şimdi buraya gel, Baby Cakes." Kalçalarını kaldırıyorum ve boxer külotumu tüm uzunluğum ortaya çıkana kadar aşağı itiyorum. "Ve Noel Baba'nın sikinin üstüne otur."

Alice'in çatalı ayağa kalkarken tabağına çarpıyor.

Onu durdurmak için boştaki elimi kaldırıyorum.

"Sosu getir." Gözleri kocaman ama itiraz etmiyor.

Alice yarısı çikolata sosuyla dolu mini sürahiyi tabağımın yanına koymak için masanın diğer tarafına kaydırıyor.

"Aferin kızıma." Onu övüyorum, sonra

kucağımı sıvazlıyorum. Bana doğru iki adım

atıyor, sonra duraksıyor.

Gözlerimi kısıyorum ama ben daha onu sorgulayamadan Alice eteğinin altına uzanıyor.

Gözlerini benden ayırmadan külotunu bacaklarından aşağı kaydırıyor ve ayak bileklerinin etrafında göllenmesine izin veriyor.

Onlardan dışarı adım atıyor ve kalbim cevap olarak sıcıyor.

Mükemmellik.

Bir adım daha atarsam ona ulaşabilirim.

Kalçalarını kavriyorum ve sandalyemin yanında durana kadar onu içeri çekiyorum, yeşil gözleri benimkilere bakarken parlıyor.

"Burada oturma sırası bende mi Bay Noel Baba?" Alice

kirpiklerini kırıştırıyor. Aletim cevap olarak sallanıyor.

Daha önce hiç rol yapmadım. Bir

kez bile düşünmedim.

Ama siktir et, ben varım.

Parmaklarımı kalçalarında sıkıyorum. "Tırman tatlım ve bana iyi olup olmadığını söyle."

Alice uzandı ve sikimi kavradı.

Gözlerim onun dokunuşuyla kapanmaya başlıyor ama onları

tekrar açmaya zorluyorum. Bunun bir saniyesini bile

kaçırmayacağım.

"Sorun da bu," diye fısıldıyor Alice bacağına kucağımın üzerinden kaldırırken, "pek iyi olduğumu sanmıyorum." Aletimi girişine doğru tutuyor ve diğer elini omzuma koyarak kendini dengeliyor.

Çiğerlerim dolmakta zorlanıyor. "Ne yaptın, Küçük Alice?"

Ağzı sinsi bir gülümsemeyle bir tarafa doğru çekiliyor. "Kötü davrandım. Çok kötüydüm."

Sonra aşağı düştü ve sikim onun sıcaklığı tarafından yutuldu.

"Siktir." Çıplak kıcı kalçalarımla birleşirken yarı inliyor, yarı bağıyorum, amcığ! sikimin her santimini çevreliyor.

Yüzündeki sinsi ifade yerini şok olmuş bir coşkuya bıraktı.

O Kazığa oturtulmuş kendisi üzerinde benim Dick, ve

Şimdi O biçmek sonuçları.

Kasları etrafımda çırpınırken parmaklarımı yanlarına sokup onu olduğu yerde tutuyorum, kucağımda rahatça oturmasını sağlıyorum.

"Çok kötü," diye inliyorum.

Başını sallıyor. "Çok, çok kötü."

Sabah güneşi a r k a m d a k i pencereden içeri giriyor ve onu bir tür büyülü kış perisi gibi aydınlatıyor.

Altın sarısı saçları neredeyse parlıyordu ve k a l ç a s ı n ı bırakıp saçlarını bağladığı topuzdan kurtarıyorum.

Dağınık bukleler omuzlarının etrafına düşüyor ve kalçalarımı esneterek sikimi biraz daha derine zorluyorum.

"Kötü kızlara ne olur biliyor musun?" Homurdanıyorum.

Alice başını sallıyor, bukleleri hareketle birlikte zıplıyor.

"Kendilerine söyleneni yapmak zorundalar." Kolumu uzatıyorum ve sosun sapını tutturuyorum. "Ve sana kıpırdamadan oturmanı söylüyorum."

Sesim normalden daha cızırtılı. Sert. Ve bunun onun için olduğu kadar benim için de işkence olacağını biliyorum.

Alice omuzlarımı kavradı. "Elimden geleni yapacağım."

Ama bunu söylerken bile amı etrafımda kasılıyor.

Dilimi şaklatıyorum. "Çok yaramaz." Sonra elbisesinin önünü çekiyorum.

ALICE

M Göğüslerim serbest kalıyor, zaten sert olan meme uçlarım serin havaya maruz kaldıkça daha da dikleşiyor.

"Çok lezzetli," diyor Michael.

Sonra göğsümden aşağı sıcak bir şey akıyor ve artık yerimde duramıyorum.

MICHAEL

T beyaz çikolata sosu Alice'in gsnden aşağı akıyor ve büyük, görkemli göğüslerinden birine doğru bir çizgi izliyor.

Bu grafik.

Kaba.

Ve aletimden sızan bir serbest bırakma nabzı göndermeye yetecek kadar. Sonra kıvranmaya başladı.

Yaptığı her hareket zaten zorlanan sikimin etrafını sıkıyor.

Göğüsleri zıplıyor ve ben mükemmel ana kadar bekliyorum, ona bir sonraki adımda ne yapacağını söylemeden önce sosun istediğim yere ulaşmasını bekliyorum.

ALICE

"F bana ver," Michael talep ediyor.

Kremalı sos göğüs uçlarıma kadar damladı ve bu dünyada hiçbir şey beni Michael'ın dediklerini yapmaktan alıkoyamaz.

Omzunu bırakıyorum ve göğsümü kavıyorum, kaldırıyorum, yukarıda tutuyorum, böylece-

Michael dilini meme ucuma dayıyor ve yalıyor. Yalıyor ve yalıyor.

Daha yakına eğilip göğsümü yalıyor, çikolata çizgisini yalıyor.

İnliyor, homurdanıyor ve tekrar aşağı indiğinde meme ucumu ağzına alıyor.

Daha fazla dayanamayacağım.

İstedikini yapmaya devam ediyorum, onu beslemeye devam ediyorum, mememi tutmaya devam ediyorum. Ama diğer elimi de aşağıya doğru hareket ettirip elbisemin eteğinin altına uzanıyorum.

MICHAEL

■ parmaklarını aramızda hissetmek. Hareket ettiklerini hissediyorum. Klitorisine sürtünmelerini.

Dişlerimi onun hassas teninde gezdiriyorum. "Çok kötü bir kız.

Kendine izinsiz dokunuyor."

"Özür dilerim," diye ağlıyor Alice, ama durmuyor. "Özür dilerim.

Yapmak zorundayım." Sosu dökmek yerine bu kez iki parmağımı tabağa daldırıyorum. Çikolatayı diğer meme ucuna sürüyorum.

"Ne yapmak zorundasın?" Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak soruyorum ve bununla onu cezalandırdığımdan daha çok kendimi cezalandırdığımı kabul ediyorum.

"Gelmem gerek." Hareketleri daha da çılgınlaşıyor. "Lütfen, Noel Baba. Lütfen gelmeme izin ver."

Sikim zonkluyor.

"Parmaklarımı emerek temizle." Çikolata bulaşmış parmaklarımı ağzına götürüyorum. "Onları em ve boşal, Küçük Alice."

Dudaklarımı meme ucunun etrafına kapatıyorum ve parmaklarımı ağzına sokuyorum.

Onları şekerden yapılmış gibi emiyor, dili etrafında dönüyor, her bir tatlılık zerresini çıkarıyor.

Titriyor.

İnleme.

Emiyor ve sallanıyor. Ve sonra patlıyor.

Ağzı açılıyor ve parmaklarım diline baskı yapıyor, o da arkasını dönüp sikimin üzerine boşalıyor.

Artık yerimde duramıyorum.

Kollarımı ona dolayarak ayağa kalkıyorum.

ALICE

My dünya ipuçları.
Gözlerimin arkasında yıldızlar patlamaya devam ediyor ve masanın üzerinden bir şeyin sıyrıldığını duyuyorum, sonra onun üzerindeyim.

Sırtım kahvaltı masasının sert tahtasına çarpıyor ve bacaklarım yukarı kalkıyor, topuklarım Michael'ın sırtına gömülüyor.

Sanırım bir şeyler söylüyor olabilirim. Belki onun adını.

Belki bir dua.

Vücudum hala titriyor.

Ve sonra Michael beni sikmeye başladı.

MICHAEL

Kalçalarımı ileri doğru savurarak Alice'in tatlı amcığının derinliklerine tüm uzunluğumu soktum.

Tekrar ve tekrar ittim.

Tabaklar takırdıyor. Kahve fincanlardan masaya dökülüyor. Ve ben devam ediyorum.

Duramıyorum.

Bu benim kadınıam.

Kadınıam, az önce kucağıma tırmandı.

Göğüslerinden çikolata yalamama izin veren kadınıam.

Parmaklarımı sanki sikimmiş gibi emen kadınıam. Kadınıam, az önce kucağıma boşaldı.

Ve ona sahip

çıkmalıyım. Onu

işaretlemeliyim.

Benim olduğunu anlaması için her santimine ihtiyacım var.

Alice bana uzanıyor, ben de kendimi onun üzerine bırakıyorum.

Hareket etmeyi bırakmıyorum.

Onun sıcaklığına girip çıkmayı bırakma.

Kollarını boynuma doluyor ve kulağıamı ağzına götürüyor. "Çok kötüydüm," diye inliyor.

Taşaklarım gerildi.

"Bana bir ders ver ve beni doyur," diye yalvarıyor.

Kalçalarımı son bir kez daha öne doğru çarpıyorum, sonra tam olarak söylediğı gibi yapıyorum ve onu Noel kremimle ağzına kadar dolduruyorum.

ALICE

M Michael telefonu kapattı. "Kötü haberlerim var."
Başımı kucağından kaldırıp ona bakıyorum. "Ne oldu?" O
vuruşlar a el aşağı benim Saç. "Bizim uçuş
dışarı o

yarın."

Gülümsememi bastırıyorum. "Bu kötü haber mi?"

Michael başını sallar. "Burada bir ya da iki hafta daha kalmayı
umuyordum."

Sırtışım ortaya çıkıyor. "Belki tekrar kiraya verebiliriz." Sonra ne kadar
meteliksiz olduğumu hatırlayınca sırtışım kesiliyor.

Michael omzumdan çekerek beni sırtüstü yatırıyor ve başparmağını alt
dudağımda gezdiriyor. "Bu ani kaç çatma ne için?"

Bir nefes verip doğrulmaya çalışıyorum ama Michael elini göğsüme
koyarak beni yerimde tutuyor.

"Yardım etmek istiyorum..." Bunu konuşmanın hassas bir yolu olup
olmadığını merak ediyorum. Başını eğiyor. "Ne konuda yardım?"

Ellerimi kaldırıyorum ve karnımın üzerine bırakıyorum. "B u r a y ı
kiralamakla. Ya da market alışverişi. Ya da uçak bileti..."

Michael başını sallar. "Bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin." "I-"
Bunu yalan söyleyemem.

Parmaklarımı Michael'inkilerle birleştirerek elini yana çekiyorum, böylece
doğrulabiliyorum.

Bu sefer bana izin veriyor, ama yüzümü ona döndüğümde boştaki elimi
kendi eliyle tutuyor, böylece mümkün olduğunca sarmaş dolaş oluyoruz.

"Kuzenlerimin yanına taşındım çünkü çalıştığım şirket... kapandı." Nefes verirken yanaklarımın şişmesine izin verdim. "İflas mı etti, ne oldu bilmiyorum ama son maaş çeklerim karşılıksız çıktı ve o parayı asla alamayacağımı kabul ettim."

"Bebegim-" diye başlıyor Michael ama ben ellerini sıkıyorum.

"Size acıklı bir hikâye anlatmak için söylemiyorum. Sadece bilmeni istiyorum. Ve senin paranla ilgilenmediğimi bilmeni istiyorum." Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Ben sadece seni istiyorum, Michael. Ve hayatımın bedelini ödemeye başlamanı beklemiyorum. Tamam mı?"

Çenesini eğiyor. "Başka bir şey var mı?"

Omuz silkiyorum. "Biraz kredi kartı borcum var, ama düşük gelirli burslarla bile üniversiteye gidemezdim, bu yüzden en azından öğrenci kredim yok." Michael kaşlarını çatmaya başlayınca parmaklarımı tekrar onunkilere geçiriyorum. "Bu iyi bir şey. Ve senden bir şeyler öğrenmek herhangi bir üniversite dersinden daha iyi olacak."

İç geçirdi. "Öncelikle, sana bilmek istediğin her şeyi öğreteceğim, ama sen zaten başarılı bir fırıncı olduğunu kanıtladın." Bir gözünü kapatıyor. "Sadece jöle konusunda o kadar yetenekli değilsin."

Ağzım açık kaldı. "Çok erken."

Michael'ın dudakları seğiriyor.

Bu konuyu açtığına inanamıyorum, ama yüzündeki hüznün ifadesini yok etti, o yüzden sanırım sorun yok.

"İkincisi." Devam ediyor. "Eğer ders almak istiyorsan, bunu gerçekleştireceğiz." Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama parmaklarımı sıkma sırası ona geliyor. "Üçüncüsü, sen benimsin. Ve ben benim olanla ilgilenirim. Paramın peşinde olmadığını biliyorum. Bunu takdir ediyorum. Ama sen benim hayatımın aşkısın Alice ve hatırı sayılır servetimi ölene kadar seni şımartmak için kullanacağım. Paran olsa bile, onu harcamana izin vermem."

"Michael-"

"Dördüncü, beşinci, hangi numarada olursak olalım." Benim üzerimden konuşuyor. "Eğer çalışmak istiyorsan, sana yapacak bir şeyler buluruz. Ama sadece gerçekten istiyorsan."

Yanağımı çiğniyorum. "Ne gibi?"

"Herhangi bir şey." Bir saniye düşünüyor. "Belki burslu bir şey."

Göğsüme bir hafiflik doluyor. "Gerçekten mi?"

Michael başını sallar. "Evet, pek çok amacı destekledim ama hiç kendi başıma bir şey başlatmadım. Aşçılık öğrencilerine sponsor olan kendi vakfımız olabilir. Bağış kampanyaları falan yaparız."

Zavallı kalbim kaburgalarımın içinde güm güm atıyor. "Ciddisin, değil mi? Bunu gerçekten yapar mısın?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne? Zor bir şeymiş gibi mi?"

Karşımdaki yaşlı adama gözlerimi kısarak bakıyorum. "Gerçekten de az önce düşündüğüm filmde alıntı mı yaptın?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Baby Cakes."

Gözlerimi bir an daha kısık tutuyorum, sonra ellerimi tutarak kendimi öne doğru çekiyorum, ta ki ağırlığım dizlerime kayana ve kollarımı boynuna dolayana kadar. "Teşekkür ederim, Şefim. Seni seviyorum."

Sıcak dudaklar boynumun kenarına bastırıyor. "Ben de seni seviyorum." Mutfaktan bir bip sesi geliyor. "Şimdi yemeğimiz yanmadan önce bana bir öpücük ver."

MICHAEL

"A ha!" Alice koridorun aşağısından zaferle bağılıyor.
Elimdeki t e n c e r e y i kurulamayı bitirip tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Orada neler oluyor?"
"Bir saniye!" Sözlerinin ardından ne dediğini anlayamadığım mırıltılar geliyor.
Sabırlı olmaya çalışarak, dikkatimi marketten aldığım yerel Bear Cove şarabı şişesini açmaya veriyorum.
Alice'in yanında sabırlı olmak zor çünkü her saniye ellerimi onun üzerinde tutmak istiyorum.
Sadece birkaç gündür birlikte olduğumuzu biliyorum ama bu duygunun asla kaybolacağını sanmıyorum. Sahip olduğum bu yakınlık ihtiyacı.
Ama kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.
Örneğin, bütün akşam yemeğimiz boyunca aletimi sokmadan oturdum.
On
u. Bravo bana.
Koyu kırmızı sıvıdan iki bardak doldurup birini burnuma götürüyorum.
Kokudan etkilenmiş, bir yudum alıyordum ki Alice içeri giriyor.
mutfağa girmiş, kabarık beyaz bir bornozu vücuduna sarmıştı.
"Sıksa insanlar için yapılmışlar." Bir bacağına öne uzatarak cübbenin üst baldırının etrafından ayrılmasına neden oluyor ve cübbenin karşılıklı kenarlarının neredeyse birbirine değmediğini gösteriyor. "Ama iş görürler."
Şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Onun altında ne giyiyorsun?"
Alice dudağını ısıyor, sonra bornozu hızla açıyor, sonra kapatıyor ve bana bornozun altında tam olarak ne giydiğini gösteriyor.

Ki bu hiçbir şey.

Kanım ısınıyor ve şarap bardağını geri devirip kalanını iki yudumda yutuyorum.

Alice gülüyor. "Ne yapıyorsun?" "Sabrımı güçlendiriyorum."

Bir kolunu kendi etrafına sararak bornozu yerinde tutuyor ve tezgahdaki ikinci bardağa uzanıyor. "İşe yarıyor mu?"

Başımı sallıyorum ve ona doğru bir adım atıyorum.

Bir adım geri çekilip mutfaktan verandaya açılan sürgülü cam kapıya yöneliyor. "Bornozun yatağın üzerinde."

"Öyle mi?" Bir adım daha atıyorum. O da geri çekilerek bana eşlik ediyor.

Kapıya doğru hızlı bir adım daha atıyor. "Çıkarken şişeyi de getir."

ALICE

S takım küvetin yüzeyinden yukarı doğru dans ediyor ve ben de su çeneme değene kadar daha da dibe batıyorum.

Michael, sıcaklığın mükemmel olacağından emin olmak için akşam yemeğinden önce dışarı çıktı ve ayın parıltısı ve Noel ışıklarının pırıltısı ile... mükemmeldi.

Kar yağışı öğleden sonra durdu ve akşam saatlerinde yollar - ve bizim küçük araba yolumuz - sürülmüştü.

Vancouver için heyecanlıyım. Daha fazla seyahat edeceğim için heyecanlıyım. Michael'ın kaydedeceği yeni yıl özel programının setini görmek için. Ama bu akşamın geri kalanını Michael'la baş başa geçireceğim için de aynı derecede heyecanlıyım. Burada, karla kaplı yüksek ağaçlarla çevrili bir yerde.

Avlu kapısının açılma sesi beni ayağa kaldırdı.

Michael bir eliyle cüppesini kapatırken, diğer eliyle de kadehini ve şarap şişesini tutmaktadır.

"Merhaba." Onu utangaçça selamlıyorum.

Jakuzinin kenarında durur ve kadehi ve şarabı düz kenara bırakır.

"Selam, bebeğim." Cüppesinin üzerindeki tutamağı bırakıp sertleşmiş sikini ortaya çıkarırken sesi rahattı.

Boğuluyorum. Kış havası ciğerlerimde kristalleşiyor.

Michael bornozundan sıyrılıyor ve benimkinin yanındaki güverte korkuluğuna asıyor.

Çıplaklığı sürpriz olmamalı. O da en az benim kadar giyinmişti. Ama nedense sertleşmiş bir şekilde çıkmasını beklemiyordum. Parmaklarını aletinin tabanına doluyor. "Şarabına dikkat et,

Tatlılık."

"Ha?" Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum, sonra ne dediğini anlıyorum ve elimdeki bardağa bakıyorum.

Birkaç damla şarap eğik bardağımın kenarından damlayarak aşağıda çalkalanan suyun içinde kayboluyor.

"Oops." Bakışlarımı Michael'ın sikine çevirirken bardağı düzeltiyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Boylu boyunca uzanan kalın damara bakmadan duramıyorum. Gördüğümde ağzımın sulanmasına engel olamıyorum.

Sonra suyun altında kayboluyor.

Bana gelmesini bekliyorum.

Vücudumu onunkiyle kaplamasını bekle.

Ama o küvetin karşı tarafına geçip kendini koltuğa bırakıyor.

Sessizce birbirimizi izliyoruz.

Ben şarabımdan büyük bir yudum alıyorum, o da kendine bir bardak daha dolduruyor. O şişeyi uzattığında, ben de bardağımı uzatıyorum ve doldurmasına izin veriyorum.

Kapalı.

Uyarıları duydum. İçki ve jakuziyi karıştırmak

Tehlikeli.

Onları duydum ve görmezden geldim.

Ama şimdi buradayım, ekstra dolu bardağımı b i t i r i y o r u m , sanırım anlıyorum.

Gerçi bunu tekrar yapmaktan pek de vazgeçmiş değilim çünkü daha yeni yemek yemiş olmamıza rağmen kendimi... aç hissediyorum.

MICHAEL

Alice boş bardağını yere bırakır ve yavaşça koltuğunda öne doğru kayar. Jakuziye girdiğimden beri aletim hiç yumuşamadı ve şimdi o yaklaştıkça inanılmaz derecede sertleşiyor. Parmak uçları dizlerime değiyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?" Sesi boğuk ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Ne istersen." Parmaklarını kalçalarımda gezdiriyor, yarı yolda duruyor. "Kenara oturur musun?" Karın kaslarım sıkıştı. "Neden?" Uyarılmışlığım suyun içinde saklı olsa da bakışlarını kucağıma indiriyor. "Çünkü senin sikini yalamak istiyorum." Gözlerini tekrar benimkilere kaldırdı. "Lütfen."

ALICE

M Michael öne atılıp yüzümü ellerinin arasına aldı.
"Bunun için lütfen demenize gerek yok Noel Anne. İstediğin zaman sikimi ağzına alabilirsin."

Bayan Claus kulağa o kadar seksi gelmemeli, ama daha önce ona Noel Baba diye seslenerek rol yaptıktan sonra, bu lakap tam göğsüme çarptı.

Michael ağzını benimkinin üzerine kapatıyor.

İkimiz de açtık. Dillerimizin tadı aynıydı. Şarap, şehvet ve aşk gibi.

Ona

uzanıyorum.

Ona sarılın.

Kollarını bana doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Bacaklarım kalçalarının iki yanına gidiyor.

Bu sabah bulunduğumuz pozisyonun aynısı, ama suyun içinde olmanın verdiği ağırlıksızlıkla onun kucağının üzerinde yüzüyorum.

Michael bunu değerlendiriyor ve elini aramızdaki boşluğa doğru hareket ettiriyor. Kör parmakları kıvrımlarımın arasından kayıyor.

Michael inliyor, beni ıslak buluyor.

Sonra parmaklarından birini içime sokuyor ve benim inlemem de onunla eşleşiyor. Başım dönüyor.

Sıcaklık içimde dönüyor.

Kalçalarımı sallıyorum, kendimi onun eline karşı beceriyorum. Seslerimi yutarken dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmıyor. Sonra klitorisime bir şey bastırıyor.

Önce başparmağı sandım, sonra daha büyük olduğunu fark ettim. Çok daha büyük.

Başımı geriye çekip nefes alıyorum.

Michael'ın iki eli de aramızda. Birinin parmakları içime gömülü.

Diğeri sikini kavırıyor ve başını klitorisime sürüyor. "İyi hissediyor musun?" diye soruyor boynuma karşı.

İnliyorum ve başımı sallıyorum. "Çok, çok iyi, Bay Claus." Dişler derimi sıyrıyor. "Tekrar söyle."

"Çok iyi hissediyorsunuz, Bay Claus." Parmaklarımı omuzlarına gömüp kendimi ona yakın tutuyorum ve siki klitorisime değdiği hissine doğru eğiliyorum.

"Benim Bayan'ım." **İ ç i m e** girip çıkan parmaklarının hızını artırıyor. "Benim güzel küçük Bayan Claus'um büyük adamın kucağında kendini tatmin ediyor."

Parmakları içimde dönüyor ve siki klitorisime doğru bastırıyor. Ve orgazmım yüzüme bir kartopu gibi çarpıyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, çığlığım etrafımızdaki ağaçları süslüyor. Vücudum sıkıştı.

Amım parmaklarını sıkıyor. Ve kalbim üç katına çıkıyor.

"Bay Claus," diye inledim. "Sizi çok seviyorum." "Göster bana," diye homurdanıyor Michael.

Ellerini vücudumdan çekip ayağa kalkıyor, ayaklıklara basıyor, böylece siki suyun yüzeyinin hemen üzerinde kalıyor.

Elleri saçlarımda dolaşiyor. "Beni ne kadar sevdiğini göster."

MICHAEL

A Bit ağzını kocaman açarken gözlerini benimkilerden ayırmıyor.
Ve pembe dili dışarı çıktığında, kontrolümün son parçasını da kaybediyorum ve kalçalarımı ileri doğru fırlatıyorum.

ALICE

M Michael sikini boğazıma soktu.
Zor bir
durum.
Çılgınca.

Ve mükemmel.

Gözlerim

yaşardı.

Boğaz kaslarımın tutulmaması için mücadele
ediyorum. Ve denge için kalçalarını kavriyorum.

"İşte bu kadar." Çeker ve tekrar s o k a r . "Burnundan nefes al, Baby Cakes.

Nefes al ve bırak boğazını sikeyim."

Benim var.

Nefes alıyorum ve bacaklarını
daha sıkı kavriyorum. Ona göz

kırpiyorum.

Gözlerindeki ilkel bakışı alıyorum.

Ve çekirdeğim zonkluyor.

"İşte benim kızım." Aleti neredeyse dudaklarımdan
kurtuluyordu. Tekrar içeri itiyor, ucu bu sefer daha da
derine kayıyor.

"İşte benim iyi kızım, güzeller listesine geri dönmeyi hak ediyor."

Gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, zevk ve mutluluk içimde
kabarıyor.

Michael'ın elleri saçlarımda esniyor ve beni tekrar uçurumun kenarına
getiriyor.

Bir elimle onu bırakıyorum ve k a l ç a l a r ı m ı n arasındaki o noktaya
uzanıyorum.

Su kayganlığımı gidermek için hiçbir Şey yapmadı ve parmaklarım klitorisimin üzerinde kayıyor.

Boyunun etrafında inliyorum ve Michael beni aletinden çekmek için saçlarımı tutuyor.

"Kendine mi dokunuyorsun, Küçük Alice?"

Başımı sallıyorum, nefes nefese kalıyorum.

Yüzümü öne doğru sürüklüyor ve ben de ucundaki yarığı yalıyorum.

Michael inliyor. "O klitorisi benim için ovala. Beni yutarken boşalmanı istiyorum."

Dudaklarımı aletin başına doluyorum, o da kalçalarını öne doğru itiyor.

Çıkardığı sesler.

Onun boğazımı doldurma hissi.

Ve parmaklarım zaten hassas olan merkezimde.

Boşalmaya başlıyorum, kalçalarımı birbirine kenetliyorum, klitorisimi ovmaya devam ederken bile elimi yerinde hapsediyorum.

"Siktir. İşte bu kadar. Evet, işte bu, bebeğim. Hadi Şu parmaklara." Michael kalçalarını ileri doğru sallıyor.

Elleri beni sabit tutuyor.

Kendini boğazımın derinliklerinde

tutuyor. "Şimdi yut."

Aldığım tek uyarı bu.

Aleti ağzımda titriyor ve boşalmaya başlıyor.

Yutkunuyorum.

Hepsini almaya çalışıyorum.

Ama bu işte iyi değilim.

Bu çok fazla.

Geri çekilmek zorunda kalıyorum ve ben nefesimi emerken siki ağzımdan kurtuluyor.

Eli aniden boyunun etrafına dolanıyor, mastürbasyon yapıyor ve son iki f ı s k i y e dudaklarıma ve çeneme iniyor.

İkimiz de nefes nefese

kaldık. İkimiz de nefes

nefese kaldık.

Elimi kalçalarımın arasından çekip tekrar bacağını kavırıyorum.

"Özür dilerim," diye bağırıyorum.

Michael yavaşça başını sallar. "Ne diye özür diliyorsun?"

Elimi uzatıp parmaklarımı yüzümdeki dağınıklıkta gezdiriyorum. "Hepsini kaldıramadım."

Michael inliyor ve ben de sikinden daha fazla salgının çıkışını izliyorum. "Çok fazla aldın."

Parmaklarımı ağzımın içine sokuyorum ve Michael daha da yüksek sesle inleyerek kendini suya bırakıyor.

"Daha fazla alırsan beni öldüreceksin."

ALICE

S Koltuğuma gömüldüğümde, uçak moduna almak için telefonumu çantamdan çıkarıyorum ve kuzenlerimden birer cevapsız arama olduğunu görüyorum.

Uçuş görevlisi çoktan koridorda yürümeye başlamıştı, bu yüzden onları geri aramak yerine grup sohbetimizi açtım ve onlara bir mesaj göndererek kalkmak üzere olduğumuzu ve otelimize vardığımızda arayacağımı bildirdim.

Michael başını arkaya yaslarken elini bacağıma koyuyor. "İyi misin?"

Telefonumu bir kenara bırakıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Ben çok iyiyim." Ağzının kenarı yukarı kalkıyor. "İyi."

Ben de başımı arkaya yaslıyorum. "Gelmiş geçmiş en iyi Noel için teşekkür ederim."

Parmakları uyluğumun etrafında esniyor. "Bana teşekkür etmen gereken bir şey değil, tatlım."

"Her şey aynı." Gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Havaalanına kısa bir yolculuk yaptığımız için erken kalkmak zorunda kalmadık. Ancak jakuzide muhtemelen kalmamız gerekenden daha uzun süre kaldık ve sonrasında duş almak için zaman ayırdık. Yani ikimiz de çok yorulduk ve ben Vancouver'a giderken uyukladığım için mutluyum.

Muhtemelen akıllıca bir karar çünkü oraya vardığımızda işlerin bir çentik atacağına dair bir his var içimde.

MICHAEL

İnsanların bakmasına alışkınım. Gittiğim her yerde oluyor. Ama bu... Vancouver havaalanında yürürken etrafıma bakıyorum. Bu normalde gördüğüm ilgiden biraz daha fazla.

Alice'in elini sıkıca tutuyorum.

Gülümseyerek bana bakıyor. "Bu havaalanı gerçekten çok güzel."

Başımı sallayarak onaylıyorum, tüm gözlerin üzerimizde olmasından dolayı stresli görünmemesine seviniyorum.

Alice'i benim yaptığımı duymuşlardır.

Minneapolis havaalanında çekilen fotoğrafların yayılacağını biliyordum.

Ve ses getireceğini de biliyordum.

Ama Kanada'nın iyi insanların bu kadar umursayacağını düşünmemiştim.

Sağımda bir flaş patlıyor ve kolumu omuzlarına atmak için Alice'in elini bırakıyorum.

Korumacı iç güdülerim alevleniyor ve birine saldırıp daha da büyük bir gösteri yapmadan önce sakinleşmem gerekiyor.

İleride küçük bir market görüyorum ve Alice'i oraya doğru yönlendiriyorum.

"Bize biraz su getireceğim." Alice'in beni duyabilmesi için biraz eğildim.

"Yolculuktan sonra susuz kalmamalısınız."

"Muhtemelen akıllıca." Başını sallıyor. "Ve eğer sorun olmazsa bir meyve suyu alabilirim."

Ona sarıldım. "Tabii ki sorun değil. Sen nasıl istersen, bebeğim."

İçecek soğutucularının önünde durana kadar kolumu bırakmıyorum, sonra iki elimle iki büyük su şişesini tutuyorum. "Yakala

başka ne istersen. Otele vardığımızda oda servisine sipariş veririz ama acıktıysanız şimdi bir şeyler atıştırın."

Alice bir şişe kıvılcık suyu alır. "Belki küçük bir şey."

Arkamızdaki granola barların, naneli şekerlerin ve dergilerin bulunduğu raflara dönüyor.

Meyve suyu fikri aslında kulağa oldukça hoş geliyor, bu yüzden kendi suyumı alabilmek için iki suyu da tek elime alıyorum.

Alice boğuk bir çığlık attığında parmaklarım plastiği sıyırmak üzereydi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve kadınıma saldıran birini görmeyi umarak arkamı döndüm.

Ama o yalnız.

Benden sadece birkaç adım ötede duruyordu.

Magazin dergilerinden birini tutuyordu.

"Nedir o?" Arkasından yaklaştım.

"Bu..." Gazeteyi kaldırıyor, kağıt ellerinde titriyor. "Bu biziz."

ALICE

M Ağzım açılıyor ama gülmek mi, ağlamak mı yoksa çığlık atmak mı istediğimi bilemiyorum.

Çünkü...

Ağzımı kapatıyorum ve ciğerlerimden çıkmaya çalışan dengesiz sesi yutuyorum.

Fotoğrafın altındaki yazıyı okudum.

Bear Cove'da kar yağarken, Şef Mike İkinci Bir Isırıkta Daha Fazlasını Aldı

Yarışmacı Alice Hatter'ın. Daha fazla fotoğraf sekizinci sayfada.

Daha fazla fotoğraf.

Yani ucuz tabloid gazetenin ön sayfasına basılan büyük fotoğraftan daha fazla fotoğrafa sahipler.

Gözlerimi tekrar fotoğrafın üzerinde gezdiriyorum, güneş gevşek saçlarımı parlatırken yüzümdeki mutluluk ifadesine bakıyorum. Başım arkaya eğik. Ellerim Michael'ın çıplak omuzlarını kazıyor. Parmakları... ağzımda.

"Nasıl?" Fısıldıyorum.

Mutfak sandalyesinde sevişirken çekilmiş bir fotoğrafımız nasıl olur?

Bu grafik.

Müstehcen.

Ama gerçekten görmemen gereken hiçbir şeyi göremiyorsun. Michael'ın çıplak sırtı dışında, vücudu benimkinin önünü kapatıyor.

Ve muhtemelen meme ucumu ağzına aldığını tahmin edebilirsiniz, ama göremezsiniz.

Merkezimde sıcak bir şey kıpırdıyor.

Birlikte çok seksi görünüyoruz.

Michael göğsünü sırtıma dayayıp omzumun üzerinden bakarak, "Diğer fotoğraflara dön," diyor.

Sekizinci sayfaya geçiyorum.

Ve bu sefer bir ses çıkarıyorum.

Çünkü ağızımdaki Michael'ın aleti.

MICHAEL

■ şu anda sertleşmemeli.

Şu anda sertleşmemeliyim.

Ama ellerimin Alice'in saçlarına dolandığı, yüzünün küvetin yüzeyinin hemen üzerinde olduğu bir fotoğrafa bakınca... Vücudumla dudakları arasında görünen birkaç santimlik siki bulanıklaştırmış olmaları önemli değil, ne yaptığımız çok açık.

Çok net.

Sayfadaki yazıları görmezden gelip diğer fotoğraflara bakıyorum. Jakuzideki bir başka fotoğrafımız, yüzümüzün sikildiği andan önce çekilmiş,

Alice kucağımda, ağzım boynunda ve öpüşmekten fazlasını yaptığımızı anlamaya yetecek kadar vücut teması var.

Son fotoğraf mutfakta. Ve benim çıplak kığım.

Bunu duyunca inledim.

Son birkaç on yıldır kendim için oluşturduğum imaj tam olarak bu değildi. Ama Alice'in küçük ayaklarının sırtıma gömülüp beni kendine doğru çekmesi hâlâ sikimin kalınlaşmasına neden oluyor.

Hepsi pornografik, ama Alice'in yaramaz yerleri her resimde yer alıyor. Çıplak yerlerin hepsi benim.

Bu iyi bir şey çünkü onları bulduğumda fotoğrafçıyı mahvedeceğim. Ama Alice'i daha fazla paylaşmış olsalardı, sadece kariyerlerini değil, hayatlarını da bitirmiş olurum.

"Ne... Ben..." Alice mırıldanıyor ve ağlayacakmış gibi ses çıkardığında kemerimin altındaki tüm kıpırdanmalar duruyor.

Etrafından dolaşıp çömelıyorum ve yüzümü onunkinin önüne koyuyorum. Gülümsemeyi ısıran bir yüz.

Tam bir kahkaha patlarken elini ağzına kapatıyor. "Sen iyi misin?"

Aptalca bir soru ama yine de sordum.

Alice bir omzunu kaldırdı. "Muhtemelen olduğumdan daha fazla dehşete düşmeliyim." "Ama?"

Bir kahkaha sesi duyulur. "Yardım edemem ama ne kadar iyi göründüğümüzü fark ettim."

Sırıttıyorum. "Oldukça seksi fotoğraflar."

Başını sallıyor, eli hâlâ ağzının üzerinde. "Öyleler."

Alice'e sarılıyorum. "Seni seviyorum bebeğim. Ve söz veriyorum bununla ilgileneceğim."

ALICE

A Renkli camlı büyük siyah bir SUV önümüze yanaştı. Bagajlarımızı almak için havaalanından geçerken birkaç kişi daha fotoğrafımızı çekiyordu ama ben bakışlarımı aşağıda tuttum ve Kolumun altına sıkıştırdığım gazeteyi.

Michael elini omurgama bastırarak beni cipin arka koltuğuna itiyor.

Bizi program yapımcılarından birinin alacağını bildiğim için itiraz etmeden gidiyorum.

Yapımcı, nam-ı diğer şoför, Michael'ın çantalarımızı arkaya koymasına yardım etti, sonra ikisi de bindiler, Michael arkada benim yanımda.

"Ee," diye başlıyor yapımcı kaldırımdan uzaklaşırken, "siz ikiniz nasıl giriş yapılacağını iyi biliyorsunuz."

Michael sadece homurdanıyor, ama benim endişelerim başlıyor.

"Bu durum *Second Bite* için bir şeyleri mahvedecek mi?" Sormak zorundayım.

Yapımcı gülüyor. "Kesinlikle hayır. Öngörülen izleyici sayımız tavan yaptı."

Gözlerim açıldı. "Ciddi misin? Neden?"

"Çünkü." Yapımcı omzunun üzerinden bana baktı. "Pamela hastalandı ve kayda gelemeyecek."

"Pamela," diye fısıldıyorum, her zaman Michael'ın yanında hüküm veren kadının adını.

Adam başını sallar. "Evet. Ve az önce seni onun yerine geçecek kişi olarak ilan ettik."

NEW YEAR'S BITE – PART 3

S.J. Tilly

Yeni Yıl Isırığı İkinci
Isırık Serisi Üçüncü Kitap
Telif Hakkı © S.J. Tilly LLC 2024
Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2024 yılında yayınlandı

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: James Adkinson
Editörler: Jeanine Harrell, Indie Edits with Jeanine
& Beth Lawton, VB Edits

*Bu kitap, yemek pişirmeyi seven okuyucularıma adanmıştır.
Yemek yemeyi severim.
Biz kurguda yaratılmış bir eşiz.*

ALICE

"H Kuzenim Suzy telefon bağlanır bağlanmaz " Sikin kocaman
görünüyor" diye haykırıyor.
Sam, kardeş için Suzy ve benim diğer Kuzen,
hums onu

anlaşma.

"Sus," diye tıslıyorum, onları duyup duymadığını görmek için Michael'a bakıyorum.

Ama şu anda kulağında telefonuyla otel süitinde adımlarken sırtı bana dönük, bu yüzden güvende olduğumuzdan oldukça eminim.

"Kahretsin, Bay Büyük Sik seninle mi?" Suzy sesini zar zor kısıyor.

"Hoparlörden konuşmuyoruz, değil mi?"

"Suzy." Sesimi alçaltarak onu azarlamaya çalışıyorum. "Ne?"

Bu bir iltifat," diye karşı çıkıyor.

Sam kıs kıs gülüyor ve dürüst olmak gerekirse, onlardan neden farklı bir şey beklediğimi bilmiyorum.

Ama onları hoparlöre almayacak kadar akıllıyım. Ve aynı nedenle görüntülü arama yapmadım. Bu iyi oldu çünkü yanaklarımın kızarıklığı düşüncelerimi ele verirdi. Çünkü gerçekten, birinin Michael'ın siki hakkında konuştuğunu duyup da kızarmamak mümkün değil. Özellikle de jakuzi fotoğrafından bahsettiklerini bildiğim için.

Telefonuma kaydettiğim ve birkaç kereden fazla baktığım bir fotoğraf.

Umarım Michael fotoğrafçıyı bulduğunda sansürsüz versiyonlarını da alabilir.

"Tamam, ama gerçekten." Sam sonunda konuştu. "Sen iyi misin? Fotoğrafların çok seksi olduğu açık ama sanırım onları siz yerleştirmediniz."

Michael, benim yatak odasında bulunduğum yerden süitın oturma odasına açılan çift kapıyı adımlarken telefonuna bir şeyler kaydediyor.

"Evet, hayır. Onları biz yerleştirmedik." Sesimi alçaltıyorum. "Michael çok öfkeli. Çoğunlukla benim adıma, öyle görünüyor."

Kuzenlerim birbirlerine uygun merak sesleri çıkarıyorlar.

"Michael gibi bir adamın neden dünyanın kadınına bir ağız dolusu d-" ile görmesini istemediğini anlayabiliyorum.

"Sam!" Gülmeme engel olamıyorum. "Çok kabasın." Homurdanıyor. "Yine de haklı olduğumu biliyorsun."

"Öylesin." İç çekiyorum. "Ve bu onun için pek de iyi bir görüntü değil. Ya da şov için." Dudağımı ısııyorum. "Lafı açılmışken..."

Bunun bir sır olması gerekiyor mu bilmiyorum ama dizinin yarın yayınlanmaya başlayacağını düşünürsek, uzun süre sır olarak kalması mümkün değil.

Michael telefonunu önünde tutarak aramayı kapatır ve yeni bir arama başlatır.

"Peki ya gösteri?" Sam soruyor.

"Pamela hastalandı ve şimdi gelemiyor. Yani." Derin bir nefes alıyorum.

"Michael'la birlikte yargılayacağım."

İkisi de çığlık atıyor.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum ve tiz sesin kesilmesini bekliyorum.

Beni tekrar duyabilecekleri kadar sessiz olduklarında "Bu çılgınlık,"

diyorum. "Bu harika bir şey." Suzy'nin sesi ağlayacakmış gibi geliyor.

"Bu lanet olası bir şey," diye mırıldanıyorum, hâlâ bu işte iyi olacağımdan

emin değilim. "Ses tonundaki kendinden şüpheyi duyabiliyorum," diye

azarlıyor Sam. "Kes şunu hemen

Şimdi."

Gözlerimi deviriyorum. "Sağ ol anne."

Bir ses çıkarıyor. "Sanırım gösteri resimler konusunda kızgın değil?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. Bunun reytingler için iyi olacağını

düşünüyorlar gibi görünüyor." I

onlar görmese de başımı sallıyorum. "Bana biraz geri kalmış gibi geliyor ama ben ne bilirim ki."

"Drama satar falan, sanırım." Suzy mırıldanıyor.

"Evet, sanırım." Omuz silkiyorum.

"Peki, Michael fotoğrafçıyı bulmaya mı çalışıyor, yoksa öylece bırakıyor mu?"

Michael'ı biraz daha adım atarken izliyorum, boştaki eli yanında kenetlenmiş.

"Sanırım özel dedektif tutmakla ilgili bir şeyler söyledi," diyorum onlara. "Ama bu işlerin nasıl yürüdüğünden pek emin değilim."

Suzy ısıklık çalar. "Ben de öyle. Ama PI parasına sahip olmak güzel. Ve eğer o pisliği yakalayabilecek biri varsa, bahsimi HDM'e yatırıyorum."

İnledim. "Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum?"

"Dur tahmin edeyim!" Sam ayak parmaklarının üzerinde zıplıyormuş gibi ses çıkarıyor. "Sam," diyor Suzy sanki onu çağırıyormuş gibi.

"Huge Dick Michael nedir?"

"Ding, ding! Tek seferde aldım!" Suzy alkışlıyor.

Gülmemek için elimden geleni yapıyorum. "Şimdi kapatıyorum." "Hoşça kal! İyi şanslar!" Sam bana söyledi.

"Aletle," diye ekliyor Suzy. "Ve dikkatli ol," diye uyarıyor Sam.

Suzy kendi şakasına gülerek "Aletle," diye tekrarlıyor.

"Aman Tanrım, hoşça kal." Telefonu kapattım.

Telefonumu yanımdaki yatağın üzerine koyduğumda, kuzenlerim gülünç olsa da biraz hafiflediğimi itiraf etmeliyim.

Michael bana doğru geri adım atıyor ve bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluştuğunda yüz hatları yumuşuyor.

Hattın diğer ucundaki kişiye "Sen öğrenir öğrenmez, ben de biliyorum," der ve telefonu kapatır.

Kıpırdamadan duruyorum, bana doğru gelmesine izin veriyorum.

"Kuzenlerin nasıl?" Michael telefonuma doğru başını sallıyor.

"Saçma," diye cevap veriyorum. "Araştırmacı adamla konuştun mu?"

Michael başını sallıyor.

"Ne dedi?" Michael'a yer açmak için bacak bacak üstüne atıyorum.

Yatağın kenarına oturmak için alçalıyor, yüzü bana dönük. "Hemen başlayacağını söyledi."

"Vay canına." Kaşlarım kalktı. "Kulübeye gidecek mi? Aslında bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."

Michael omuz silkiyor. "Sonunda gidebilir ama fotoğrafçının kimliğini dijital olarak bulabileceğinden emin görünüyordu."

"Oh." Omuzlarım çöktü.

"Hayal kırıklığına uğramış gibi görünme." Michael kıkırdar. "Yine de dedektiflik çalışması gerekecek. Fotoğrafları çeken adamı bulduktan sonra, ona bunu yaptıran biri olup olmadığını öğrenebilir."

Bir mırıldanma sesi çıkarıyorum. "Bilemiyorum. Kışının resmi oldukça iyi çerçevelenmişti. Onları çeken bir kadın olabilir."

Michael bana donuk bir bakış atıyor ve ben sadece bir saniye sonra gülüyorum.

"Peki." Kabul ediyorum. "Haklısın, muhtemelen bir erkekti çünkü erkekler en kötüsüdür."

Michael çenesini eğiyor. "Kesinlikle."

"Ama 'onu buna zorlamak' da ne demek? Uçuşun ortasında yönümüzü değiştirmemiş miydik? Kim bizi nerede bulacağını nereden bilebilir ki?"

"Bu insanlar hızlı çalışabiliyor. Ve Bear Cove yakınlarında bir yerde kar altında kaldığımızı bilen bir uçak dolusu insan vardı. Son dakikada kiralamış olsak bile seçenekler oldukça sınırlıydı, dolayısıyla birinin bizi bulması zor olmazdı."

Burnumu kıvırıyorum. "Ne yani, biri fotoğraf çekmek için fırtınada ışıkları açık bir yer mi aramaya çıktı?"

Michael uzanıp ellerimi ellerinin arasına aldı. "Çoğu insan böyle değildir. Bunu bilmeni istiyorum."

Sesi çok özür dileyici ve ben daha da yaklaşıyorum. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Biliyorum."

O da benimkini sıkıyor. "Eğer birinin... onların yaptığı şeyi yapma ihtimali olduğunu düşünseydim, seni tüm perdeleri kapalı bir şekilde içeride tutardım."

Dizlerimiz birbirine değene kadar bir santim daha yaklaşıyorum. "Güvende olmak için yorganın altına girelim mi?"

İç çekişi yarı mizah, yarı hayal kırıklığı. "Gerçekten üzgünüm Alice. Seni şöhretle bu şekilde tanıştırmak istemezdim. Hayranlarım bundan daha iyi."

"Lütfen özür dilemeyin. Fotoğrafları sen çekmedin. Onları satmadın mı?" Başımı eğip düşündüm. "Sence o fotoğraflar ne kadara satılmıştır?"

Omuz silkiyor. "Böyle skandal bir şey mi? Muhtemelen resim başına on bin dolar. Belki daha fazla. Belki çok daha fazla."

Bu miktar Michael'a fazla gelmeyebilir ama bende öğürme isteği uyandırıyor.

"Onları geri almak zorunda mısınız?" Daha önceki konuşmamız hala aklımda. Temelde hiç param olmadığını itiraf ettiğim ve

daha da güçleniyor. İkimiz de biliyoruz ki, eğer yapması gereken buysa, parasını ödemeye yardım edemem.

Michael başparmaklarını bileklerimde gezdirirken başını sallıyor. "Bir anlamı yok. Onları satın alan magazin gazetesi, haberi ve ilk büyük izlenme oranını onlar aldı ama fotoğraflar artık internette. Onları durdurmanın bir yolu yok."

Ellerimden birini onun elinden kurtarıyorum ve karnıma bastırıyorum. "Bu konuda çok sakın görünüyorsun."

Çeşitli seks eylemlerinin ortasında çekilmiş yarım düzine fotoğrafımız internetin dört bir yanına dağıldı.

Michael öne doğru eğiliyor ve burnu benimkine birkaç santim yaklaştığında duruyor. "Bu konuda iyi değilim. Uğraşmak zorunda kalacağın yorumlar ve saçmalıklar için de iyi değilim. Ve tüm akrabalarımın çıplak kıcımın neye benzediğini bilmesinden de hiç hoşnut değilim."

Gülümsememi bastırıyorum. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Yapmamaya çalışıyorum. Ama seninki değil de benim kıcım olduğu için mutluyum. Çünkü senin yaramaz yerlerin sadece benim için." Michael dizlerinin üzerine çöküyor ve beni sırtüstü yatırıyor. "Ve boşalırken yüzünün nasıl görüldüğünü kimsenin bilmesini istemesem de, dünyanın benim olduğunu bilmesinden memnunum."

Ona uzanıyorum. "Michael."

Ben sırtüstü yatarken, Michael ağırlığını üzerime bırakıyor. "Ve insanların ağzında bir penis varken nasıl görüldüğünü bilmelerinden hoşlanmıyorum. Ama beni açgözlülükle yutman hoşuma gidiyor."

Bacaklarım kendiliğinden açılıyor ve Michael'ın uyarılmışlığı merkezime baskı yapıyor.

Kalçalarımı döndürüyorum ve bu sefer onun adını fısıldıyorum.

Bana doğru sallanıyor. "Yani, soruna cevap vermek gerekirse, sakın değilim, tatlım." Kalçalarını tekrar sallıyor. "Hiç sakın değilim."

Yüzünü indiriyor.

Dudakları benimkinden bir nefes uzakta.

Ve sonra biri kapıyı çalıyor.

MICHAEL

M Kızgınlığımı bastırmaya çalışırken burun deliklerim genişliyor. Genelde duygularımı kontrol etmekte iyiyimdir. Ya da en azından onları yüzümden uzak tutmak. Ama bu inişli çıkışlı gün lanet bir mücadele oldu.

Tek yapmak istediğim orada, yatakta, kadınımla kalmakken o küçük kulübeden ayrılmak zorunda kalmanın verdiği depresyon damlası,

O fotoğrafları lanet havaalanında sergilenirken bulduğumda öfke patlaması yaşadım.

Fotoğrafları incelemenin şehveti.

Alice'in şovda yardımcı jüri üyem olacağını öğrenmekten duyduğum tatmin edici sevinç.

Ve şimdi Alice'in yumuşak bedenini altımda hissediyorum, ama hayal kırıklığımı onu aklıma gelen her şekilde doldurarak çıkaramıyorum çünkü -Biri lanet otelimizin kapısını çalıyor.

Alice'i cinsel açıdan hüsrana uğramış bir iniltiyle bırakıyorum ve süitte tepiniyorum.

"Bekle!" Alice arkamdan sesleniyor ve peşimden koşarken ayaklarının yere vurduğunu duyuyorum. "Kapıya bu şekilde cevap veremezsin!"

Bileğimi kavradı.

"Ne gibi?" Hırlıyorum, ona değil, sadece duruma kızıyorum.

Ses tonumdan ürkmedi. Onun yerine kıs kıs gülüyor. "İşte böyle."

Alice boştaki eliyle uzanıyor ve pantolonumun içinden sikimi kavradığında sarsılıyorum.

Sikim zonkluyor, bana sert olduğumu hatırlatıyor ve bu çok açık.

"Kapıyı tek başına açmayacaksın," diyorum ona, dokunuşuna eğilmemeye çalışarak.

"Ve dünyanın senin aletini zaten gördüklerinden daha fazla görmesine izin vermeyeceğim," diye karşılık veriyor.

Yavaşça nefes alıyorum, söz konusu aleti sakinleştirmeye çalışıyorum ama elinin sıcaklığı üzerimdeyken bu imkansız.

"Peki." Kabul ediyorum. "Önümde durabilirsin."

Gözlerini deviriyor ama önüme geçiyor.

Kapı üçüncü kez çalınıyor. "Sakin olun,"

diye bağırdım. "Geliyoruz."

Alice *keşke* gibi bir şeyler mırıldanıyor ama onu bilerek görmezden *geliyorum*. Eğer onun sikimin üzerine geldiğini hayal etmeye başlarsam, sikim asla sönmeyecek.

ALICE

Kapıyı sallarsınız, sonra tekerlekli bir giysi rafı kapıyı doldurunca geri atlamak zorunda kalırsınız.

"Pardon, geliyorum!" diye bağıyor kıyafetlerin arasına gizlenmiş bir kadın.

Michael'ın büyük elleri omuzlarıma iniyor ve beni yana doğru çekiyor.

Bedenimi onunkinin önünde tutuyor ve sırtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Raf durur ve arkasından otuzlu yaşlarında güzel bir kadın çıkar

o.

"Merhaba," diye selamlıyor. "Ben G, gardıroptan."

Havalı bir iş için havalı bir isim. Ve her ne kadar onu neşelendirmek istesem de

artık Michael'ın ereksiyonuna sırtmak istemiyorum. Eğer onun şişkinliğini görürse, onu pahalı bir pantolonla boğacağım.

"Merhaba." İstedğimden daha sessiz söylüyorum.

"Ben Alice." "Kim olduğunu biliyorum bebeğim." G göz kırpmıyor.

Yanaklarım ısındı.

Daha önce hiç başka bir kadın bana *bebeğim* dememişti. "Hey, Şef Mike."

"Selam, G," diye cevap veriyor arkamdan.

"Basını nasıl kızdıracağını gerçekten biliyorsun, ha?" G kıs kıs gülüyor ve ben yine ondan hoşlanmamaya başlıyorum.

Neyse ki G başka bir şey söylemiyor, sadece rafına dönüyor ve eşyaları çıkarmaya başlıyor.

Arkasını döndüğünde kolunun üzerinde siyah düğmeli bir erkek gömleği ve koyu renk bir kot pantolon asılıdır.

"Senin için." Ayakkabıları Michael'a uzatıyor. "Onları giydiğinde uyumunu kontrol edeceğim, sonra seni tamamen siyah spor ayakkabılarla istiyorum."

Michael giysileri almak için etrafımda dolanıyor ve ben de bakışlarımı kemerinin üzerine odaklıyorum, hâlâ... tahrik oluyorsa diye dikkati alt yarısına çekmek istemiyorum.

Giysilerini kolunun altına sıkıştıran Michael, gömleğini kot pantolonundan kurtarmaya başlar.

"Hayır," diye ısırıyorum ve süitin diğer tarafını gösteriyorum. "Yatak odasında üstünü değiştireceksin. Kapı kapalıyken."

Gülümsememeye çalışırken onu izliyorum. "Evet, hanımefendi."

Yatak odasının kapısı arkasından kapanana kadar kafamı çevirmiyorum.

G'ye döndüğümde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Vay be. Hanginize daha çok aşık olduğumu bilmiyorum."

"Um..." Bu ifadeye nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için bakışlarımı kıyafetlere yöneltiyorum. "Bunlar gerçekten benim giymem için mi?"

G rafa geri döner. "Evet." Askıdan bir çift lacivert bol paça pantolon ve ardından gümüş rengi, ipeksi, uzun kollu bir bluz çıkardı. "Beden ölçülerine göz atmakta oldukça iyiyimdir ve bölümlerinizi tekrar izleyerek tarzınız hakkında bir fikir edinmeye çalıştım."

"Oh." Birinin özellikle elbise bedenimi anlamak için programı izlemesi fikri karşısında dehşete düşmüş gibi görünmemeye çalışıyorum.

Bana bakıyor. "Sen ve Şef Mike gerçekten orada mı tanıştınız? Yoksa birbirinizi daha önceden tanıyor muydunuz?"

"Programda tanıştık."

Söylememiz ya da söylemememiz gereken şeyler olup olmadığından emin değilim, bu yüzden kısa cevapların en iyisi olduğunu düşünüyorum.

"Bu çok sevimli." G iç çekiyormuş gibi yapıyor. "Siz ikiniz çok... harikaydınız." Ellerinden birini kaldırıp kendini yelpazeliyor. "Ve aranızdaki kimya alışılmışın dışındaydı."

"Ah, teşekkürler." Tanrım, sesim de hissettiğim kadar rahatsız edici.

G saatine bakar. "Kahretsin, üzgünüm, geç kalıyoruz. Bunları denemen gerekecek." Kıyafetleri bana doğru itti. "En iyi uyacağınızı düşündüğüm bu, ama beğenmezsen bir beden büyüğü ve küçüğü de var."

Kıyafetleri alıyorum ve etiketine bakıyorum, normalde satın alacağım bedende olduğunu görünce şaşıyorum. Ayrıca bu kadar kısa sürede bu kadar güzel kıyafetler bulabilmesine de şaşırdım.

Tecrübelerime göre, çoğu mağazada bırakın stokta bulundurmayı, iyi büyük beden seçenekleri bile yok.

"Tanga mı giyiyorsun?" G soruyor.

Ona göz kırpmıyorum. "Evet."

Çenesini eğiyor. "Güzel. Külot çizgileri tanıtım için iyi değildir."

"Bekle, bu ne için?" Kıyafeti tuttum. Yarın giymemiz için olduğunu düşünmüştüm.

Göz kırpma sırası G'de. "Tanıtım. İlk bölümde de giyeceksin ama beş dakika içinde fotoğraf çekimimiz var. O yüzden soyun."

"Beş mi?" Gıcırđıyorum ve kıyafetleri kanepeye bırakırken utangaç olmayı unutuyorum ve sonra oturma odasının ortasında durup pantolonumu indiriyorum.

Michael'ı soyunurken göremez ama beni görmesi umurumda değil.

Yatak odasının kapısının arkamdan açıldığını duyduğumda eğilmiş, pantolonumu çekiştiriyordum.

Bir lanet var.

Sonra kapı tekrar kapanır. G

bir kahkaha atar.

Ve umarım gün bundan sonra daha da güzelleşir.

MICHAEL

W Alice sa ve makyaj sandalyesinden kalktığında, doğrudan ona doğru yrmemek ve ağzımı onunkine yapıştırmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Ama ben bunu yapmam.

Çünkü kendimi kontrol edebiliyorum.

Ayrıca makyajı mükemmel görünüyor ve bunu bozmaktan ben sorumlu o l m a y a c a ę ı m .

Yaklaştıkça parlak ışıklar yüz hatlarında parlıyor ve dudaklarının ne kadar parlak olduğunu fark ediyorum.

O kadar parlak ki neredeyse müstehcen.

Ama belki de onu jakuzide, ağzından dllerim damlarken hayal eden benimdir.

Önümde durduğunda boğazımı temizliyorum. "ok güzel görünüyorsun." Alice ışıldıyor. "Sen de oldukça yakışıklı görünüyorsun."

"Pekala, muhabbet kuşları." Elinde fotoğraf makinesi olan yeni bir kadın parmaklarını şıklatıyor. "Hadi bu gerçek şovu yola çıkaralım."

ALICE

W Sette çeşitli yerlerde durmamızı ve poz vermemizi isteyen fotoğrafçının talimatlarını takip ediyoruz.

Second Bite setine geri dönmek gerçeküstü. Daha doğrusu, Kaliforniya'daki gerçek sette değil, seyahat versiyonunda.

Minnesota'da iş istasyonlarının arasından ilk çıktığımda bunun hayatımı değiştirecek bir deneyim olacağını biliyordum. Asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Ve şimdi.

Şimdi sete geri
döndüm. Kanada'da.

Michael ile.

Lanet bir yargıç olarak!

"Nihayet." Kameraman kadın ofluyor.

Neyi yanlış yaptığımızı merak ederek bakışlarımı fotoğrafçıya yöneltiyorum ama odanın öbür ucundan bize doğru yürüyen Joey ile konuşuyor.

"Buraya gel." Bana ve Michael'a işaret ediyor. Joey onun ses tonundan rahatsız olmadan yürümeye devam ediyor.

Yıllardır *Second Bite*'ın sunuculuğunu yapıyor, bu yüzden muhtemelen ekibin bazılarının otoriterliğine alışkındır.

Michael kadar popüler değil, ancak TV sunucularının genellikle olduğu gibi yakışıklı ve dışa dönük.

"Selam Alice. Seni tekrar görmek ne güzel." Gülümsemesi bana fotoğrafları gördüğünü söylüyor ve ben yine kızardığımı hissediyorum.

Dünya üzerindeki her insanın muhtemelen bu fotoğrafları gördüğünü kabul etmem ve bununla başa çıkmam gerekiyor.

"Mike." Joey başını Michael'a doğru uzatır.

Michael cevap olarak homurdanır.

"Joey." Fotoğrafçı parmaklarını şıklatır. "Bu ikisinin arasında dur."

Yer açmak için Michael'dan uzaklaşmaya başlıyorum ama bir el omzuma yapışıyor.

"Hayır." Michael'ın sert sesi tartışmaya yer bırakmıyor.

Fotoğrafçı iç geçiriyor ama şikayet etmiyor, sadece Joey'i birkaç santim sağımda durması için yönlendiriyor.

Michael sol tarafıma yapışmış, kolu hâlâ omuzlarımda ve elini uzatarak Joey'i çok yaklaşırsa itip uzaklaştırdığını hayal edebiliyorum.

Elimi Michael'ın sırtının ortasına koyarak ona bakıyorum.

Beklediğim gibi, yüzü kaşlarını çatmış durumda ve gülümsememi kontrol altında tutmaya çalışarak dudakımı ısırıyorum.

Bir flaş patladı.

"Mükemmel. Tut

şunu." *Ben mi?*

Fotoğrafçıya bakıyorum.

"Alice. Hareket etmeyi bırak." Kelimeleri ısırarak söylüyor.

Ağzım açık kalıyor, utançtan yanaklarım şişiyor. Bir flaş daha patladı.

Joey yanımda kıkırdıyor ve ben de ona bakmak için başımı çeviriyorum.

Görünüşe göre bundan hoşlanmayan Michael beni daha sıkı tutuyor ve ben omzumun üzerinden Joey'e bakarken bile vücudumu ona doğru yöneltmeye zorluyor.

Bir flaş daha.

KUZENLER bana güldükleri ses kayıtlarını göndermeyi bırakmıyorlar.

Nedense tanıtım fotoğraflarının yayınlanmasının daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Yani, belki yarın sabah ilk bölümden önce. Çekimleri bitirdikten bir saat sonra viral olmalarını beklemiyordum.

Resimler oldukça eğlenceli. Her ne kadar gülünç görünen ben olsam da, neden bunları kullandıklarını anlayabiliyorum.

Sadece Michael ve benim birkaç fotoğrafımız var ama Joey ile birlikte çektiğimiz üç fotoğraf her yerde karşımıza çıkıyor.

Ben Michael'a bakıyordum, ona olan sevgimin her zerresi yüz ifademde belirgindi.

Ben ağzım ve gözlerim açık, suçlu suçlu Michael'ın yanına yapışmışım.

Ve ben Michael'ın bedenine sarılmış, omzumun üzerinden ikimize de sırtan Joey'e bakıyorum.

İnternetteki yorumlara bakmadım.

Kendi duygularımı incitmekle ilgilenmiyorum.

Ama kuzenlerim bana en iyilerinin ekran görüntülerini gönderdi.

Hâlâ o jakuzi fotoğrafını düşünen var mı? Lanet olsun, umarım hemen bebekleri olur.

Şef Mike'ın Joey'nin suratına kız arkadaşına çok yakından baktığı için yumruk atmasını görmek için çok para öderdim.

Hepimiz Çıplak Isırık'ın bir bölümünü tercih etmezmişiz gibi mi davranıyoruz?

Pijamalarımı giyip yatağa uzandım.

Fotoğraf çekiminden sonra odamıza çıktık ve kıyafetlerimi dikkatlice çıkardım, asarken kırışıklıkları düzelttiğime emin oldum.

Michael muhtemelen magazinle ilgili bir işi halletmek için dışarı çıkması gerektiğini söyledi, ben de pijamalarımı giyip oda servisi sipariş ettim.

Yarın çekimlerin ilk günü ve her ne kadar Michael'ın yanında olmak istesem de, soruşturmaya yardımcı olacak hiçbir şey bilmiyorum.

Yorganın altına girdim.

Michael olmadan uyumak istemiyorum, bu yüzden onu bekleyeceğim. Ama sadece gözlerimi dinlendirebilirim.

MICHAEL

N önümdeki kâğıdı imzalıyorum. "İki gün içinde ihtiyacım var."
Kuyumcunun gözleri büyür. "İki
mi?" Kalemı yere bıraktım. "İki."

ALICE

S Bir şey bipliyor.
Sonra tekrar bip
sesi. Gözlerim
açıldı.

Doğrulamaya başladığımda nerede olduğumuzu hatırlamaya çalışırken beynim karmakarışık oluyor.

Ama sonra ağır bir kol beni tekrar aşağı çekiyor.

"Ertele, bebeğim." Michael'ın sesi cızırtılı.

"Ne?" Benim sesim de cızırtılı çıkıyor.

Bip sesi devam ediyor ve ben noktaları birleştiriyorum.

Uzanıp, telefonumu bulana kadar elimi komodinin üzerinde gezdiriyorum.

Sessizleşiyor.

"Özür dilerim, ayakta kalmak istemiştım." Gözlerimi ovuşturuyorum.

Aslında onları sadece bir anlığına kapatmak istemiştım ama kapalı perdelerin kenarlarındaki ışık bana o anın yaklaşık yedi saat olduğunu söylüyor.

"Dinlenmeye ihtiyacın vardı." Michael bunu söylerken esniyor ve ben gülümsüyorum. "Şimdi gözlerini kapat ve sus."

Gülümsemem sırtıtmaya dönüşüyor. "Sabahları çok

huysuz oluyorsun." Cevap olarak homurdanıyor.

Üzerimdeki kolu okşuyorum. "Ben duş alacağım. Eğer tekrar uyursam, geç kaldığım için stresli rüyalar görürüm."

"Peki," diye inliyor Michael. "Beni terk et."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra da kıpırdanarak yataktan çıkıyorum.

Bugün Yeni Yıl Özel Programı'nın ilk günü. Yarışmacı olarak katıldığım yılbaşı özel programı gibi bu da canlı yayınlanacak. Bu da uyanık olmakla tuvalete koşmak arasında doğru kafein seviyesini bulmam gerektiği anlamına geliyor.

"HERKES YERINE!"

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

"Üç... iki... içinde canlı yayına geçiyoruz." Kameranın arkasındaki adam tek bir parmağını kaldırır. Odanın önündeki büyük ışık kırmızı yanıp sönüyor. Ve kalbim durur.

Bu ikinci seferde nasıl daha kötü olabiliyor?

Ama ilk seferden farklı olarak, odanın önündeyim ve Michael parmaklarını benimkilere doluyor.

Nefes alıyorum ve parmaklarını tekrar sıktığımda biraz daha sakinleştiğimi hissediyorum. Michael gösterinin her adımında yanımda olacak. *Bunu yapabilirim.*

Joey her zamanki gibi şovu tanıtmaya başlıyor ve sonunda önümüzdeki dört çalışma tezgahının boş olduğunu fark ediyorum.

Geçen hafta tatil programını yaptığımızda, kameralar canlı yayına geçmeden önce dördümüz de masalarımızdaydık.

Bu çok garip.

"Ve bugün sizin için birkaç özel ikramımız var, kelime oyunu yapmıyorum." Joey yaptığı şakaya kıkırdıyor. "Öncelikle, sevgilisi Şef Mike'ın yanı sıra sevgili Alice Hatter da bize katılıyor." Bir kolunu bana doğru uzattı.

Bunun canlı yayın olduğunu kendime hatırlatarak en iyi gülümsememi takınıyorum. "Teşekkürler, Joey. Bugün önlüğün bu tarafında olduğum için heyecanlıyım." Sonra neden burada olduğumu hatırlıyorum. "Ama Pamela'ya acil şifalar diliyorum."

Hastalığının bir sır olması gerekip gerekmediğini merak ettiğim için bir an paniğe kapılıyorum ama sonra Joey başını sallıyor.

"Bu sabah Pamela ile konuştum ve yeni yıla kadar şampanya yudumlayacağından emin." Joey, Michael'ın yanına doğru ilerliyor,

programın girişine devam ediyor. "Ve elbette, hepimizin at gibi *sağlıklı* olduğunu bildiği biricik Şef Mike'ımız var."

Sağlıklı kelimesini vurguluyor ve yüz ifademi eşit tutmak için çaba sarf etmem gerekiyor.

Joey canlı yayında *at gibi asılı* terimini ima ediyor olamaz. Olabilir mi?

Kimseye resimler hakkında soru sormayı düşünmedim. Kimsenin şaka ya da yorum yapmayacağını düşündüm. Hepimiz hiç olmamış gibi davranacaktık.

Michael tepki vermiyor. Sadece girişte her zaman yaptığı şeyi yapıyor. Kameraya sessizce başını sallıyor.

Ama her zamanki gibi değil, çünkü Michael genelde kollarını kavuşturup içki içiyor. Ama bugün yapamaz. Çünkü elimi tutuyor.

"Ve bugünün ikinci sürprizi..." Joey ellerini kalçalarına vuruyor. "Yeni yılı doğru kutlamak için tüm yarışmacılarımız ünlülerden oluşuyor!"

Ünlüler mi?

"Lanet olsun," diyorum

sanırım. Sonra

sallanıyorum.

MICHAEL

A Lice'in benimkini tutuşu gevşiyor ve benden tembelce uzaklaşmaya başlıyor.

Ona doğru dönüp omuzlarını kavıyorum.

"Alice." Onu sabit tutuyorum. "Bana bak. İyi misin?" Göz kırıyor.

"Alice," diyorum sertçe.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Ben iyiyim." Alice etrafına bakar. "Sürpriz şaşırtıcıydı." Gülmeye çalışır.

"Kahretsin, Baby Cakes." Nefes nefese kaldım. "Hayatımdan lanet olası bir yılımı aldın. İyi olduğuna emin misin?"

"Tamamen iyi." Kamera manlardan birine elini kaldırmak için etrafımda dolanıyor. "Sadece yarışmacılar için heyecanlıyım."

Sette biri kıkırdıyor.

İç çekerek ellerimi kollarından aşağı kaydırıyorum, sonra tekrar yanına gidiyorum. "Bu eğlenceliydi. Pekâlâ." Joey bize sırtıyor. "Şef Mike ve Baby Cakes,

Yarışmacılarınızla tanışmaya hazır mısınız?"

Ona böyle demeye cüret ettiği için onu boğmak istiyorum. Ama canlı yayın sırasında ona bağırarak sadece herkesin ona böyle demesini sağlayacaktır. Ve bunu söylemek benim hatamdı. Bu yüzden bedensel zarar vermek yerine Joey'e hançer gibi bakıyorum.

"Evet, lütfen." Alice'in cevabı yumuşak, ama vücut mikrofonlarımız hassas, bu yüzden her küçük sesi alıyorlar.

Joey geniş odanın uzak tarafındaki bir kapıya doğru döner. "Bu hafta sonu yarışacak dört ünlüyü tanıtmak benim için bir zevk. İlk olarak Oscar ödüllü aktör ve kalpleri çalan Drake Daniels var."

Kapı açılıyor ve içeri adım atan adamı tanıyorum.

Drake bize en yakın olan ilk iş istasyonuna doğru yürüyor ve sırtıyor. "Burada olmak bir zevk."

Bazı aksiyon filmlerini izledim. İyi bir aktördür. Ayrıca çok yakışıklı olmasıyla da bilinir.

Alice'in elini sıktım. Ona bakmaması için sessizce uyarıyorum.

"Sıradaki." Kapı tekrar açıldığında Joey duraklar. "Colby Canterbury var. Stand-up komedyeni ve fırıncılık konusunda artık gizli olmayan bir yeteneği var."

Colby, Drake'in karşısındaki masada durur. "Şakalar ve boyunduruklar. İkisine de hizmet etmek için buradayım."

Bu adamın adını duymuştum ama gösterisini hiç izlemedim.

Bu ünlü saçmalığını bize haber vermeden yapmalarından rahatsızım. Ben sadece yetenek değilim, bu *benim* şovum. Böyle şeyleri bilmeliyim. Sadece hazırlıklı olmak için değil, konukları inceleyebilmek için de. Kimsenin sorunlu olmadığından emin olmak için. Benimle sorunu olan birini seçmediklerinden emin olmalıyım.

Hırlama isteğimi bastırıyorum.

Şimdilik yarışmacılar iyi, ama daha sonra birinin boynunu kıracağım.

Joey, "Üç numaralı fırıncı yetenekli ve parlak Kanadalı pop şarkıcısı Zelle," diye anons edince Alice'in nefesi kesildi.

Uzun kahverengi saçlı, kısa boylu bir kadın Drake'in arkasındaki banka doğru ilerler. "Merhaba."

"Aman Tanrım, onu çok seviyorum," diye fısıldıyor Alice yanımda.

Gülümsememle savaştım zorundayım. Yarışmacılar onu duyamıyor ama duyguları hala canlı olarak yayınlanıyor. Bu gece Alice'e her kelimenin kaydedildiğini hatırlatmam ve yarışmanın bitiminden önce bana seksi bir şey söylememesini ummam gerekecek.

"Sonuncu ama asla sonuncu değil." Joey bir elini kapıya doğru kaldırdı. "Amber Addison."

Başımı çevirip Joey'e bakıyorum.

Amber'ın popüler bir pembe dizi oyuncusu olduğunu söylüyor. Başka bir şeyden bahsediyor.

Ama dinlemiyorum. Sadece izliyorum.

Joey her zamankinden farklı görünmüyor.

Suçlu bir adam gibi davranmıyor.
Yanlış bir şey varmış gibi
davranmıyor. Belki de bilmiyordur.
Ama biri biliyordu ve eski kız arkadaşım dördüncü ve son tezgâha doğru
yürürken içten içe öfkelendim.
Kızıl saçlı elini kaldırıyor. "Merhaba Joey. Burada olmak çok güzel."

ALICE

Hiperventilasyon geçireceğim.

Bu kadarı da fazla.

Drake masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıktı.

Drake artık bana göre değil. Hediye kutumun anahtarları artık sadece Michael'da ama dünyadaki herkes Drake'i çekici buluyor.

Sanırım bir şey söylemem, bir şey sormam gerekiyor ama tek yapabildiğim Drake'e gülümsemek.

Michael elini sırtımın ortasına götürüyor ve ben de Drake'in elini bırakıyorum.

"Bugünün yarışması için ne yapıyorsun?" Michael soruyor.

Drake o meşhur orantısız gülümsemesiyle gülümsüyor. "Limonlu ve zencefilli kek."

Malzemeler hakkında konuşmaya başladığında, tekrar tekrar izlediğim *Second Bite*'ın tüm bölümlerini hatırlamama izin veriyorum.

Bunu nasıl yapacağımı biliyorum.

Bunun nasıl olması gerektiğini biliyorum.

Ve ilerledikçe, ben de işin içine giriyorum.

Soruları ben sorarım.

Umarım doğru zamanlarda mırıldanır.

Colby domatesli kek yapacağını söylediğinde de burnumu kıvırmamak için elimden geleni yapıyorum.

Michael bunun ne olduğunu biliyor ve denemek için heyecanlanıyor gibi görünüyor, ama bence kulağa iğrenç geliyor.

Zelle ile konuşuyoruz ve eğilip çenemi onun çalışma masasına dayamamak için kendimi zor tutuyorum çünkü konuşma sesi de şarkı söyleme sesi kadar güzel ve onu bütün gün dinleyebilirim.

Şahsen de çok güzel olduğundan bahsetmiyorum bile. İnternetteki trollerin her zaman kilosuyla ilgili yorumlar yaptığını biliyorum, ancak benim bedenimde böyle başarılı bir sanatçı görmek harika.

Michael Zelle'e "İyi şanslar," diyor ve Joey bizi son yarışmacıya götürürken homurdandığına yemin edebilirim.

Gülümsememi normal tutmak için çok uğraşıyorum ama ciddi, nasıl yapabilirim ki? Amber Addison'la tanışmak üzereyim!

Pembe dizilerin kraliçesi.

Anlık çılgınlıkların efendisi.

Yıllarca okuldan sonra bakıcılığımı yapan kadın. Onun önünde durduk ve ben aptal gibi gülümsüyordum.

Ama Amber bana bakmıyor. "Merhaba, Michael."

Gülümsemem soluyor.

Michael. Sadece yakın arkadaşları ve ailesi ona böyle seslenir.

"Merhaba." Michael'ın ses tonu keskin ve başımı kaldırıp ona bakmama neden oluyor.

Onu iyi tanımayan biri aradaki farkı anlamayabilir. Ama ben duyabiliyorum. Gergin.

Joey boğazını temizler, Michael'ın alışkanlıklarına yeterince aşinadır.

Olanlardan etkilenmemeye çalışarak elimi Amber'a uzatıyorum. "Merhaba, seninle tanışmak çok güzel."

Bana bakmak için başını çevirdiğinde güzelce işlenmiş kaşları kalkıyor.

Hiçbir şey söylemeden elimi tutuyor.

"Büyük bir hayranınızım," diyorum ona dürüstçe. "Çocukluğumdan beri seni *Dawns of Agony*'de izliyorum."

Amber gözlerini kısar. "Bu çok hoş."

Ses tonu buz gibi ve söylediklerimin iltifat olarak algılanması gerekirken hakaret olarak algılanmasından endişe ediyorum.

Elimi bırakıyor ve Michael'a dönüyor. "Portakallı baharatlı kek yapacağım. Bana öğrettiğin tarif olduğu için hile yapıyor olabilirim ama en azından beğeneceğini biliyorum."

Bana öğrettiğin tarif.

Bu sürtük benim düşündüğüm şeyi mi ima ediyor?

"Anladığım kadarıyla siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz?" Joey kafamın içinde gümbürdeyen soruyu soruyor.

Amber biraz önce cınlayan bir kahkaha diyebileceğim bir ses çıkarıyor ama bana anıran bir eşek gibi geliyor. "Yani, eğer çıkmak birbirimizi tanımak sayılıyorsa."

Randevu.

Michael'la mı çıkmış?

Nasıl?

Bunu nasıl bilemem?

"Ne zaman oldu bu?" Joey soruyor, bu bilgi karşısında en az benim kadar afallamış görünüyor.

"Muhtemelen *bu* çocukken." Bana doğru bir el salladı.

Bu. Yaşlı. Kaltak.

"Öyle değil mi Michael?" Amber Michael'ın koluna dokunacakmış gibi uzanıyor.

Ve kurabiye tanrılarına yemin ederim ki etrafımda zaman yavaşlıyor. Her kalp atışını duyabiliyorum.

Kıkırdarken verdiği nefesi hissedebiliyorum.

Ve tavandan yıldırım çağırıyorum. Amber'ı çarpıyor ve çizgi film röntgeni gibi parlıyor. Tüm iskeleti sergileniyor. Kalbi çiğnenmiş tavuk kemikleri yığınının başına başka bir şey değil.

Tam öne doğru eğilmeye başladığımda büyük bir avuç enseme kavıyor. Michael parmaklarını sıkarak bu cadaloza saldırmamı engelliyor.

Dişlerimi sıkarak ona bakıyorum.

Ağız düz ama gözleri alev alev yanıyor. Diğer elini de Amber'ın ulaşamayacağı şekilde pantolonunun cebine soktuğunu görüyorum.

Bu bilgi beni sakinleştiriyor. Sadece birazcık.

"Welp." Joey bir kez alkışlar. "Pastanız için iyi şanslar."

Bu kadını ve pastasını sikeyim. O portakalları burnuna sokmak istiyorum.

Michael beni öfkemden uzaklaştırmak için boynumu tutuyor.

Lanet olası Amber Addison'dan uzak dur.

MICHAEL

A Bitler avucumun altında titreşiyor ve onun üzgün olmasından nefret ediyorum. Bunun canlı yayında başına gelmesinden nefret ediyorum.

Ama... Kıskançlık dolu olmasını seviyorum.

Amber'la aramızda hiçbir şey hissetmesem bile bu anlaşılabilir bir durum. Çünkü eğer baştaki pislikler onun eski erkek arkadaşlarından birini programıma getirmeye cüret etselerdi, onu iki metrelik bir kalzone haline getirirdim.

"Mi-" Alice adımı söylemeye başladı ve ben onu yarışmacılardan uzaklaştırırken parmaklarımı boynuna doğru esnetiyorum.

Yeni Yıl meyveli kek yarışmasında zaman ilerliyor ve bunu durdurmak mümkün değil. Önümüzdeki bir buçuk saat boyunca büyük odanın önünde, kameraların önünde oturmak zorundayız.

Ama yargılamaya kadar Amber'la bir daha konuşmak zorunda kalmayacağız. Lanet Amber.

Yapımcıların aklından ne geçiyordu?

İlişkimiz asla halka açık değildi. Bir ilişki bile sayılmazdı. Ama birilerinin bilmesi gerekiyordu. Bunun tesadüfen olmasına imkan yok.

"Michael," diye tıslıyor Alice nefesinin altından. "Bebeğim," diye fısıldıyorum.

Gözlerini bana dikti. "Bana *bebek* muamelesi yapma. Sen-"

Bu sefer onu kendime doğru çevirip çenesinden tutarak sözünü kestim.

Ağzımdan "*yapma*" kelimesi çıktı.

Eğer bana bunu bilip bilmediğimi sorarsa, kendimi kaybederim.

Anladım.

Bu çok boktan.

Bunu sormak istediği için onu suçlayamam bile.

Ama yine de nefret ediyorum. Çünkü o beni bundan daha iyi tanıyor.

Bizim için ayarlanmış iki yönetmen koltuğuna gitmek yerine, Alice'in çenesini bıraktım ve onu ayaklı buzdolaplarından birine doğru yönlendirdim.

Ağzını açtığını duyabildiğime yemin edebilirim, muhtemelen bana başka bir şey tıslamak için, bu yüzden son birkaç adımı aceleyle atıyorum.

Sırtını buzdolabının arkasına dayadım ve onun alanına daldım. Olay çıkarıyoruz. Kameraların bizi takip etmemesine imkan yok. Ama Ona şu lanet mikrofonları hatırlatmam ve bunu konuşmak için yukarı çıkana kadar beklemek isteyeceğini ummam gerekiyor.

Gömleğimin düğmelerinden birinin yanındaki küçük mikrofonun takılı olduğu göğsümü gösteriyorum.

Nefes alıp veriyor. "Biliyorum." Rahatlamaya başladım. "Sen benim Mr. Claus ve sorumlu, ama bu..."

Rahatlama anım sona erdi.

Alice yarışmacılara doğru bir el sallıyor ve ben elimi yüzüme mi vurmak yoksa kahkahalara mı boğulmak istediğimi bilemiyorum.

"Alice," diyorum elimden geldiğince sessizce.

"Ama sakso çekerken çekilmiş
fotoğraflarımı gördü-" Ağzımı onunkine
yapıştırdım.

Dudaklarım sözlerinin geri kalanını kesti. *Senin sikini* yalayacağımı bildiğim kelimeler.

Alice'in vücudu anında benimkine doğru yumuşuyor, tüm gerginliği dudaklarımda kayboluyor.

Ve öpücüğü derinleştirmek istiyorum.

Onu kaldırıp buzdolabına doğru itmek istiyorum.

Kendimi onun içine gömmek ve ona benim biriciğim olduğunu hatırlatmak istiyorum.

Ama canlı yayındayız.

Geri çekiliyorum ve o doğrudan taşaklarıma giden o küçük mızımız sesi çıkaramadan parmağımı dudaklarına bastırıyorum.

Gözleri yine kısıldı ama bu sefer bana kızgın olduğu için değil, daha fazla öpücük istediği için.

Parmağımı yavaşça kaldırıyorum, sonra doğrudan gömleğimdeki mikrofonta götürüyorum. O da hareketi takip ediyor.

Sonra bakışları tekrar benimkilerle
buluşuyor. Bir kez başımı sallıyorum. Ve *her*
kelimeyi ağızıma *alıyorum*.

Sonunda anladığında ağızı bir O harfine dönüşür.

Sonra gözleri büyüdü, muhtemelen onu öpmeden hemen önce ne
söylediğini hatırladı.

Tekrar başımı sallıyorum ve her şey karmakarışık olsa da gülümsememi
engelleyemiyorum.

Alice uzanıp bir avucunu mikrofonumun üzerine, diğerini de kendi
avucunun üzerine koyuyor.

"Hâlâ en çok beni seviyorsun, değil mi?" Bunu o kadar sessiz fısıldıyor ki
sadece benim kulaklarım duyuyor.

Gülümüyor. Ama bu yumuşak bir gülümseme. İçinde biraz
güvensizlik olan bir gülümseme. Bileklerinden tutup ellerini
mikrofonlardan çekiyorum.

"Her zaman en çok seni seveceğim."

ALICE

"W ah." Bunu söylerken elimle ağzımı kapatıyorum.
Amber bunu yaptığı için kızgın bile değilim. Bu tattığım
dördüncü kekken ve her biri aynı derecede güzelken nasıl
kızabilirim ki?

Sonuncusu kadar lezzetli mi? O tuhaf domatesli kek bile.

Michael bir ısırık alırken başını sallıyor.

Fırıncılar pişirirken Michael'ın yanında oturarak meydan okuma süresini geçirdikten sonra, kendi gerginliğimin ötesine bakıp onunkini görebildim. Her ne kadar eski sevgilisinin bir şekilde programa çıkarılmasından nefret etsem de, erkeğimin sevmediği bir kadınla uğraşmak zorunda kalmasını istemiyorum. Ve eğer bu tadım konusunda liderliği ele almak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Ciddiyim." Devam ediyorum çünkü bu c-kelimesi pişirebiliyor. "Tarifin nereden geldiği umurumda değil, kek nemli ve hafif. Portakal aromasını parlak tutmayı başarmışsın. Tarçınlı glazürle bile hâlâ taze hissettiriyor." Yenilebilir simlerle kaplı mini yıldızlardan birini elime alıyorum. "Ve bu küçük baharatlı kurabiyeler Yeni Yıl için mükemmel bir dokunuş."

Kurabiyeyi ağzıma atıyorum ve Amber Addison'ın ağzı açık bana baktığını görüyorum. İçim gururla dolarken omuzlarımı biraz daha geriye çekiyorum.

Alın bakalım, pembe dizi yazarları! Gerektiğinde olay örgüsünü nasıl değiştireceğimi bilirim.

"Evet, pekâlâ." Amber soğukkanlılığını geri kazanıyor. "Bu her zaman bir geçmişte yapmaktan zevk duydum."

"Eminim," diye neşeyle cevap veriyorum ağzıma bir yıldız kurabiye daha atarken. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum.

Ve parıltısının geri kalanını elime dökme, sonra da Michael'ımın önünde zevk kelimesini böyle söylediği için yüzüne üfleme istiyorum.

Ama Michael'ın elini omzuma koyduğunu hissederken ağızımdaki lokmanın etrafında inlemeye razı olacağım.

Amber'ın hareketleri izlemesini özlemiyorum. Ben de gözlerinin seğirmesini özlemiyorum.

Ve Michael'ın elini olduğu yerde tutup, ikinci bir ısırık için çatalını kaldırmak için hiçbir hareket yapmamasını kesinlikle özlemiyorum.

MICHAEL

W Kameralar kapandığında hiç vakit kaybetmem.
Alice biriyle konuşacakmış gibi dönüyor ama onu durdurmak için elini tutuyorum.

Diğer elimle yanımdan geçmek üzere olan yapımcıyı işaret ediyorum. "Sizinle konuşmak için geri döneceğim." Ses tonum ona bunun dostça bir konuşma olmayacağını söylüyor ve eminim ki neye kızdığım bir sır değil.

Başını sallıyor, ben de arkamı dönüyorum.

Onu yanımda sürüklemeye başladığımda Alice itiraz etmiyor ya da nereye gittiğimizi sormuyor.

Bugün harikaydı.

Muhteşemden de öte. O mükemmeldi. Tamamen doğaldı. Ama bunun ona pahalıya mal olduğunu biliyorum.

Amber'a iyi davranmak ve iltifat etmek ona pahalıya mal oldu.

Tıpkı Minneapolis'te olduğu gibi, *Second Bite* seti de herkesin kaldığı otelin içindeki büyük bir balo salonunda. Biz de dahil.

Doğruca ilerleyip yukarı düğmesine bastığımda asansör bölmesi bereket versin ki bomboştu.

"Yapmamız gereken başka bir şey var mı?" Alice tam arkasında bir asansör açılırken soruyor. "Yoksa işimiz bitti mi?"

Onu açık kapılardan geriye doğru itiyorum. "İşimiz asla bitmeyecek, küçük tatlım."

Gömleğimi tutuyor. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Katımızın düğmesine basacak kadar duraklıyorum. "Ama şu anda senin tatlı sözlerine daha çok ihtiyacım var."

Onu asansörün arka duvarına yasladım. "Tatlı sözler mi?" Göğsü benimkine karşı kabarıyor.

"Evet, bebeğim. İşte bu yüzden sen benim tatlısın. Benim Tatlı Kızım. Seni bu kadar tatlı yapan sadece bacaklarının arasındaki o şeker yarık değil. Ağzından çıkan kelimeler. Senin sözlerin beni çok iyi hissettiriyor."

Alice bana bu sözleri söylemek yerine ellerini kaldırıp boynumu kavıyor. Yüzümü kendisiyle buluşması için aşağı çekerken gözleri parlıyor. Ben de ona izin verdim.

Ağzım onunla birleşiyor ve sonunda onu sabahtan beri istediğim şekilde öpebiliyorum.

Dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum. O da emdi.

Tırnakları enseme tırmalarken Alice dilimi ağzına alıyor ve onun şeklinin kalbime yerleştiğini hissediyorum.

Her gün.

Hayatımın geri kalanında her gün eve, bu kadının yanına geleceğim.

Kollarımı ona doladım ve havaya kaldırdım.

Alice şaşkın bir ses çıkarıyor, ama onu kaldırdığımda yüzü benimkiyle aynı hızla geliyor ve öpücüğü derinleştiriyor.

Alice bacaklarını belime doladığında göğsümden bir inilti yükseliyor.

Kapıların arkamdan kayarak açıldığını duyuyorum ve dönüyorum, Alice hala bana sarılmış durumda.

Biz olmayan birinden irkilmiş bir çılgılık geliyor. Ve biz asansörden çıkarken bir kişi yanımızdan geçip gidiyor.

Bu, dünyanın halihazırda gördüklerinden daha yasadışı bir şey değil, bu yüzden bizi görmelerinin önemli olmadığına karar verdim.

Alice'i kavrayışımı değiştiriyorum ve cebimden oda anahtarını çıkarıp kapıyı açmak için bir süre uğraşıyorum.

Kapı arkamızdan kapandı.

Yatak odası da çok uzakta.

Oturma odasına nişan alıyorum ve dizlerim kanepeye çarptığında kızımı bırakıyorum.

Nefes verirken bir kez zıplıyor. Önünde diz çöküyorum.

"Pantolonunu çıkar." Fermuarını indirmeye başladığım ve Alice de kalçalarını kaldırmaya başladığı için bu talebime pek gerek kalmadı.

Onları çıkarıyorum, tanga ve hepsi.

"Michael." Alice bana doğru uzandı.

Tutuşundan kurtuluyorum ve yüzümü kalçalarının arasına indiriyorum.

"Konuş benimle, Bebek Kek. Bana o tatlı sözleri söyle."

"Ben-" Dilimi onun girişine bastırıp yaladığımda Alice bir nefesle kesiliyor.

ALICE

Michael beni sanki tatlısıymışım gibi yiyor ve bugün daha dört pasta yemedi.

Bir parmak i ç i m e bastırıyor ve elektrik içimden geçiyor. göbek.

"Şefim," diye nefes alıyorum.

Kelimeler. Kelimelerimi istiyor. Ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Aşkım." Uzanıp saçlarını kavradım. "Bana karşı çok iyisin. Seni çok seviyorum."

Bunu söylediğim an kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu iyi bir edepsiz konuşma değil. Ama sonra Michael amıma karşı inliyor. Titreşimler klitorisime çarpıyor ve birden kendimi o kadar da aptal hissetmiyorum.

"Sen tüm fantezilerimin toplamından bile daha iyisin." Bana bakarken ona gerçeği söyledim. "Sana sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum."

Michael başını sallıyor, bunu yaparken dudakları amıma sürtünüyor. Mutluluktan gülümsüyorum.

"O koca aletini şimdi içime sokarsan kendimi daha da şanslı hissederim," diye nefes aldım.

Michael dizlerinin üzerine otururken dili göbeğimden çekiliyor. "Ne kadar tatlı bir ağzın olduğunu gördün mü?" Aşağı uzanıyor ve pantolonunun önünü açıyor. "Ve eğer Bebek Kekim aletimle dolu olmak istiyorsa, o zaman tam olarak alacağı şey bu."

Bacaklarımı daha geniş açtım. "Evet, lütfen."

Michael boxer külotunun önünü aŗađı itiyor ve sikini kavıyor.
"Konuŗmaya devam et, tatlım." Aletinin ucunu giriŗ deliğime dayıyor.
"Boŗalana kadar bu güzel sözleri duymak istiyorum."

Michael kalçalarımı kavıyor ve kalçalarını ileri atarken beni kendine doğru çekiyor.

MICHAEL

A Bitler ağılıyor ve gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.
Isı etrafımı sarıyor ve Alice'in vücudunun uzunluğumun etrafındaki sıkışma şekli neredeyse beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor.
"Çok yakışıklısın," diyor, "çok güçlüsün."
Kalçalarımı geri çekerken gözlerimi aralıyorum.
Alice'in konuşma şekli çok masum ama yine de beni y a k ı y o r .
Öne doğru sallanıyorum ve bir elimi aramıza sokup başparmağımı klitorisine bastırıyorum.
Alice bu temasla sarsılıyor ve birleştığımız yere kadar inmiş olan gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor.
"Daha fazla," diyorum başparmağımın etrafında dönmeye başlarken.
"Ellerini seviyorum." Altındaki yastığı tutuyor. "Parmakların çok büyük."
"Bu parmaklar mı?" Serbest elimin orta parmağını kayganlığının içinden geçirerek soruyorum. "İkisini de alabilir misin?"
Başını kanepenin arkasına yaslamış olan Alice ellerimin olduğu yere bakıyor.
Daha iyi görebilsin diye elimi karnına koyuyorum ama başparmağımı olduğu yerde tutup klitorisini çalıştırıyorum.
"Bu parmağı da içine sokmamı ister misin?" Parmağımı onun girişinde sikimin tepesine doğru oynatarak soruyorum.

Bunu daha önce hiç yapmadım ama artık Alice'e sahip olduğum için her şeyi denemek istiyorum.

Alice'in dudakları aralanıyor ama sadece başını sallıyor.

Geri çekiyorum, böylece aletim neredeyse tamamen dışarı çıkıyor, sonra parmağımın ucunu aletimin tepesi boyunca onun sıcaklığına değene kadar kaydırıyorum.

Sonra yavaşça ileri doğru itiyorum, aletimi ve parmağımı aynı anda onun sıcaklığına kaydırıyorum.

"Bana nasıl hissettirdiğini söyle," diye bağırdım.

"Güzel. Tanrım, çok iyi hissettiriyor." Beni daha derine çekmeye çalışırken kalçaları kıpırdıyor. "Kendimi çok dolu hissediyorum, Michael."

İkisini de gidebildikleri kadar içeri itiyorum. Alice inliyor.

Çekiyor

m.

İçeri it.

Bir ritim yaratıyoruz.

Alice yaklaştıkça etrafımda sıkılaşıyor.

Hareket etmeye ve küçük klitorisini ovmaya devam ediyorum.

"Şefim." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Benim Michael'ım."

"Bu doğru, Alice'im." Orgazmımın arttığını hissediyorum. "Her şeyimi çok iyi alıyorsun. Şimdi sikimin üzerine gel ve benim olduğunu kanıtla."

Klitorisini sallarken parmağımı amının içine bastırıyorum ve patlıyor.

Vücudu kıvranıyor ve ben durmuyorum. Duramıyorum.

Klitorisini ovmaya devam ediyorum ve her şey çok fazla olana kadar içine itmeye devam ediyorum. Sonra onu uçurumun kenarına kadar takip ediyorum.

ALICE

M Banyodan çıktığımda Michael yatağın kenarında oturmuş beni bekliyordu.

Odadan çıkma planım olmadığı için akşam yemeğine kadar pijama giyme geleneğimi sürdürdüm ve saçlarımı arkaya topladım.

Hâlâ aşağı inip yapımcılarla konuşmak istediğini biliyorum, bu yüzden onu hâlâ çekim kıyafetleriyle gördüğümde şaşırmadım ama yanında bir oda servisi arabası gördüğümde şaşırdım.

"Buraya gel." Bana bir el uzattı.

İkinci kez söylememe gerek kalmadan ona doğru ilerledim ve açık dizlerinin arasına girdim.

"Bugün yaptıklarınız için teşekkür ederim." Sesi o kadar şefkat dolu ki kalbim sıkışıyor.

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Uzattığı elini tutuyorum ve diğer avucumu kalbinin üzerine bastırıyorum.

"İstiyorum." Başını iki yana sallıyor ve elini benimkinin üzerine koyarak göğsüne bastırıyor. "Amber'ın burada olacağını bilmiyordum." Elini daha sert bastırıyor, sanki çekmeye çalışacağımdan endişeleniyormuş gibi. "Onu buraya getirmek kimin fikriydi bilmiyorum ama *Second Bite*'taki kariyerleri sona erdi."

"Sen-"

"İstiyorum," diyor tekrar. "Olsa bile..." Michael yutkunur. "Seninle hiç tanışmamış olsaydım bile, onu buraya getireni kovardım. Bu şov drama için değil. Bu asla olmamalıydı. Ve kesinlikle sen, hayatımın aşkı, yanımdayken olmamalıydı."

"Daha çok ikinizin çıktığını bilmediğim için kızgınım. Senin hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum."

Michael'ın göğsü derin bir nefesle inip kalkıyor. "Yirmi yıl önceydi. Bir ömür boyu önce. Ve sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım, ama umarım ciddi olmadığını bilmek seni rahatlatır. Sıradan ve kısa bir ilişkiydi ve onun küçük kıskançlığının şimdiye kadar geçeceğini düşünmüştüm. Ama onu tanıdığım da dramatikti ve şimdi de hala dramatik olduğunu kanıtladı."

"Pembe dizilerde oynamak için dramatik olmak lazım." Yüzümü buruşturuyorum. "Onunla tanışmanın *Dawns of Agony*'yi benim için mahvetmesinden nefret ediyorum. O diziyi okuldan sonra her gün izlerdim."

Bu Michael'ın küçük bir gülümsemesine neden olur. "Çocukken onu izlediğinden bahsetmen oldukça mükemmeldi. Onu yaşı konusunda iğnelemeye çalışmadığını biliyorum, ama yine de oldukça mükemmeldi."

"Sanırım kahramanlarınızla asla tanışmayın derken bunu kastediyorlar." İç çekiyorum. "Zelle'in umduğum kadar havalı olması dışında." Dudağımı ısııyorum. "Ve Drake gerçekten çok yakışıklı."

Michael gözlerini kısar.

"Şaka yapıyorum." Eğiliyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Öyle olsa iyi olur," diye homurdanıyor Michael.

"Peki... ne sipariş ettiniz?" Arabaya bakıyorum.

"Akşam yemeği için birkaç seçenek var. Sen ne yemezsen, döndüğümde ben yerim."

"Seni bekleyebilirim."

Michael başını sallar. "Yapımcılardan sonra menajerimi aramam gerekiyor. En azından ünlüler konusunu bilmesi gerekirdi. Kendi şovumda tamamen karanlıkta kalmış olmam kabul edilemez."

Dudağımı ısırırım.

"Ne?" Michael beni izliyor.

"Sinirlendiğinde çok seksi oluyorsun."

Başını sallar. "Git yemeğini ye. Konuşmamdan sonra dışarı çıkıp birkaç şey almam gerekiyor, o yüzden birazdan gelirim."

Bir kucaklaşma ve hızlı bir öpücükten sonra Michael odadan çıkar.

O gittikten sonra seçeneklerden hamburgeri seçiyorum ve Michael'ın dizüstü bilgisayarını çıkarıyorum. Yemeğimi yerken, *Dawns of Agony*'de Amber'ın karakterinin kitaplık kazasında öldüğü bölümü izleyebilirim.

ALICE

"L Hadi yatağa gidelim, bebeğim."

Karanlık odaya göz kırpyorum. "Yatak mı?"

"Evet, kanepede uyuyakalmışsın." Michael koltuğunu sıkıştırmaya başladı.

Ellerini beni taşıyacakmış gibi altıma koydu, ben de doğrulmaya başladım. "Sadece kollarını bana dola."

Tartışamayacak kadar yorgunum, dediğini yapıyorum. Beni koltuktan kaldırdığında, bacaklarımı ona doluyorum.

Tıpkı önceki gibi, beni böyle taşıyor. Ama bu sefer yatak odasına kadar gideceğiz.

Esnememi bastırmak için ağzımı omzuna bastırıyorum. "Benim uykucu küçük elfim." Michael beni daha sıkı sıkıyor. "Uzun zamandır yoktun."

Ellerinden birini omurgamda aşağı yukarı kaydırıyor. "Biliyorum. Özür dilerim." Onu içime çekiyorum. "Neden vanilya gibi kokuyorsun?"

"Ben bir fırıncıyım, unuttun mu?"

Mırıldanıyorum, beynim çoktan uykuya geri dönmüş, cevabını iki kez düşünmüyorum.

MICHAEL

"H Merhaba ve *Second Bite*'a hoş geldiniz," diyor Joey kameralara. "Ünlüler Yılbaşı Özel Programımızın ikinci günündeyiz. Eğer dün bizi izlediyseniz, yarışmacılarımızla tanıştınız-Drake Daniels, Colby Canterbury, Zelle ve Amber Addison."

İçimde öfke kabarmadan onun adını bile duyamıyorum.

Yapımcıların hepsi dün gece aptalı oynadı. Aramızdaki geçmişi bilmediklerini, oyuncu kadrosunun onun başvurusunu onayladığını ve bu konuda iki kez düşünmediklerini iddia ettiler.

Çoğunlukla onlara inanıyorum. Yine de araştırmaya devam edeceğim. En azından özel dedektifim işinin ehli.

Fotoğraf e-postasının nereden geldiğini buldu ve fotoğrafların çekildiği yerin Bear Cove olmasına şaşırdığımı söyleyemem. Bugün oraya gidiyor ve yarın akşama kadar kendi başına çalışan biri mi yoksa bu iş için görevlendirilmiş biri mi olduğunu öğrenmiş olacağım.

"Bugünün yarışması için hepiniz Yeni Yıl esintili dondurmali bir tatlı yapmalısınız. Yemeğiniz-"

Beynimdeki parazit Joey'in söyleyeceklerini bastırıyor.

Dondurma olmaması gerekiyordu.

Peynirli kek olması gerekiyordu.

Son özel programda dondurma yapmıştık.

Gözlerim arka köşedeki çalışma masasına kayıyor. Amber'a.

Bana bakıyor ve yüzündeki gülümseme bir başkasına sıradan gelebilir ama ben onun ruh halini biliyorum. Bir şeylerin peşinde. Ve o şeyin ne olduğunu bildiğime dair bir his var içimde.

Alice'in soğukkanlılığını korumasına ihtiyacım var.
için.

ALICE

Z Güzel şarkıcı Elle dudaklarını ısıyor ve başını sallıyor. "Evet, dev bir dondurmali sandviç."

Bu fikre sırtıyorum ve çalışma masasındaki malzemelere bakıyorum. "Hangi tatları yapıyorsun?"

"Klasik Napoliten kombinasyonunu gerçekten çok seviyorum, bu yüzden iki vanilyalı şekerli kurabiyeyi serpiştirerek sandviç yapıyorum" -yemek tabağı büyüklüğündeki kurabiyeleri göstermek için ellerini uzatıyor- "çilekli dondurmanın etrafına ince doğranmış taze meyveler ve cips yerine bitter çikolata talaşı ekliyorum." Zelle bir omzunu kaldırıyor. "Bence traşlanmış parçalar ağızda daha iyi eriyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Onları sertçe birbirine
bastırıyorum. Ama bu
homurtuyu durdurmuyor.

Zelle bana göz kırpmıyor, sonra mavi gözleri açılıyor. "Aman Tanrım. Çikolatayı kastetmiştim."

Tekrar homurdanıyorum ve elimi ağızıma kapatıyorum.

Michael yanıma kayıyor ve elini enseme götürüyor. "Kulağa çok hoş geliyor, Zelle. Ne kadar kalın olmasını bekliyorsun?"

Avucumun içine doğru bir kahkaha atıyorum çünkü
cidden mi? "Oldukça kalın," diye ciyaklıyor Zelle
yanakları kızarıırken.

Kendimi tutmaya çalıştığım kahkahadan boğulacakmışım gibi
hissediyorum.

"Peki, iyi şanslar." Joey araya giriyor ve bir profesyonel g i b i gösteriye devam ediyor.

Michael elini olduğu yerde, saçımın altında tutuyor ve ben nefesimi toplayıp bir kez daha Pislik Amber'le yüzleşmeye hazırlanırken ten tene temasa odaklanıyorum.

Joey önce onun bankına gidiyor ve her zamanki mutluluğuyla onu selamlıyor.

Amber cevap veriyor, sonra dönüp Michael'a, sadece Michael'a bakıyor ve bir kez daha beni tamamen görmezden geliyor.

"Ne yapıyorsun?" Michael ona kesin bir dille sorar.

Ve dudaklarımı tekrar birbirine bastırmak zorunda kalıyorum, ama bu sefer sesi çok kızgın olduğu için ve bunu tahrik edici bulmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Amber bir an için gözlerini kırıştırıyor, sanki onun dostça davranmasını ya da aynı derecede aptalca bir şey yapmasını bekliyormuş gibi, sonra yüzü geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Chai dondurması yapıyorum."

Chai. Dondurma.

Beynimin içinde kırmızı bir uyarı ışığı yanıp sönüyor.

O yapmaz.

"Başka ne var?" Michael'ın ses tonu değişmedi ve bunu biz masaya oturmadan çok önce hazırladığını fark ettim.

Amber cevap verdiğinde yeni şüphelerim doğrulandı. "Tarçın dolgulu."

Öfke göğsümü doldururken görüşümde kırmızı bir pus oluşmaya başlıyor.

Joey boğazını temizliyor. "Peki bu eşyaları Yeni Yıl temalı hale getirmek için nasıl sunuyorsunuz?"

Amber hâlâ beni görmezden gelerek Joey'e döndü. "Kanada'da Yeni Yıl hâlâ kış, ben de hepsini bir araya getirip bir kardan adam yapayım dedim. Mevsimi gerçekten kutlamak için."

"Tamam..." Joey Michael'a doğru bir adım atıyor ve sanki onu tutmaya hazırlanıyormuş gibi bir elini Michael'ın üst koluna koyuyor. "İyi şanslar."

Amber başka bir şey söyleyemeden Joey, Michael'ı Amber'ın tezgahından uzaklaştırmaya başlar.

Michael bana doğru adım atıyor ve dönüp uzaklaşmadan önce orta parmağımı kaldırmamak için kendimi zor tutuyorum.

MICHAEL

"V çok orijinal bir sunum," diyorum Drake'e, yaptığı mocha fırında Alaska'dan bir dilim keserken.

"Teşekkür ederim." Her zaman kendinden emin görünen adam,

biraz gergin görünüyor.

Ünlü insanların her zamanki yeteneklerinin dışında bir şey yapmak zorunda kaldıklarında ne kadar güvensiz olabildikleri beni hiç şaşırtmıyor.

Dilimin yarısını tabağına koyarken Alice, "Bana katmanları hatırlat," diye soruyor.

"Çikolatalı brownie tabanı ve kahveli dondurma kubbesi var. Beze içine bir miktar hindistan cevizi ekledim. Bunun daha çok hatmi aroması verdiğini fark ettim."

Alice bir ısırık alır ve ağzına atar. "Kutsal Fu-" Dirseğimle onu dürtüyorum. "Fudgesicles."

Drake onun tepkisi karşısında gülümsüyor ve her ne kadar onun kızıma gülümsemesini istemesem de, Amber'a yaklaşıırken kendini olabildiğince iyi hissetmesini istiyorum.

Alice'e tatların mükemmel dengesi konusunda katılıyorum ve karşılığında aynı kocaman gülümsemeyi alıyorum.

Colby'nin tatlısına doğru ilerliyoruz. Yaklaşık bir şampanya şişesi şeklinde oyulmuş çekirge naneli dondurmali kek, tasarımı biraz rustik olsa da lezzetli.

Zelle'nin gümüş ve altın serpmelerle kaplı dev dondurmali sandviçi tam da umduğum gibi lezzetli. Çilek ve çikolata, şekerli kurabiyenin tatlılığını tamamlıyor.

Ve ilk üçünün harika olmasına sevindim. Çünkü Amber'ın bu yarışmayı kazanmasına izin veremem. Dün yetkin bir fırıncı olduğunu kanıtladı ve ben hala Alice'in benim programımda kazanamadığı ve Amber'ın kazandığı bir dünyayı kabullenemiyorum.

Ama şanslıyım ki Amber küçüklüğünün onu ele geçirmesine izin verdi ve bu onun çöküşü olacak. Çünkü jüri olarak baktığımız şeylerden biri özgünlük.

Dün yaptığı pastanın da orijinal bir yanı yok, özellikle de benim tariflerimden biri olduğunu belirttiği için.

Ve şu anda önündeki tatlının kesinlikle orijinal bir yanı yok.

Dondurmasını küreler haline getirip gerçek bir kardan adam şekli oluşturacağını düşünüyordum.

En azından biraz yaratıcı bir şeyler yapabileceğini düşündüm.

Ama kaltak Alice'in dondurmali kardan adam kafasını tam anlamıyla yeniden yarattı.

Fondan havuç burnuna ve siyah zencefilli şapkaya kadar.

Aradaki fark atkı. Alice'in dondurmasını ve kazanma şansını mahveden başarısız Jell-O atkısı yerine Amber kırmızı fondan bir atkı yaratmış ve bunu kardan adamın kafasının tabanına dolamıştır.

Yumrukla parçalamak istiyorum.

Ona bir fünye tutup eriterek bir su birikintisine dönüştürmek istiyorum. Bu kadın ne kadar da cüretkâr.

Ne cüretle-

"Aman Tanrım, bu mükemmel!" Alice haykırıyor.

Sesi o kadar neşeli ki beni kızgın sersemliğimden uyandırıyor.

Alice yanımda hareket etmeye başlıyor, ben de ensesinden tutmaya devam ediyorum ama öne doğru eğilmesine izin veriyorum.

Amber'ın gözleri koluma kilitleniyor, Alice'e dokunduğum gerçeğine odaklanıyor. Bırakmadığıma.

Ancak dünkü yargılamada olduğu gibi Amber, Alice'in iltifatlarıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyor gibi görünüyor.

"Bu gerçekten etkileyici." Alice kardan adamın yüzünü biraz daha inceledikten sonra doğrulur. "Geçen hafta yaptığımda tam da istediğim şeydi."

Amber'ın gülümsemesi duraksıyor.

Ben de kendiminkine direnmek zorundayım.

Amber'ın neden burada incinen taraf gibi davrandığını anlamıyorum. Alice'i taklit etme konusunda hiç de ince davranmadı. Sadece birkaç gün önce yayınlanan tatlının aynısını yaptı. Ve bunu Alice'in gözüne sokmak için yaptı.

Boştaki elimle bıçağı Alice'e doğru kaydırıyorum. "Bu şerefe nail ol, bebeğim."

Muhtemelen çekim sırasında evcil hayvan isimleri kullanmamalıyım ama... Umurumda değil.

Alice kardan adamın kafasından iki dilim kesiyor ve biz de aynı anda deniyoruz.

Kaşığın etrafında
gülümsüyorum. Çok
lezzetli.

Ve bu Alice'in tarifi.

Alice de inliyor.

"İyi mi?" Amber gözlerini benden ayırmadan soruyor.

"Öyle." Başımı salladım ve kaşığımı yere bıraktım. "Ama umarım yarın orijinal bir şeyler yapmayı planlıyorsundur çünkü ilk iki tarifi yeniden yapımdı ve orijinallik de değerlendirdiğimiz unsurlardan biri."

Amber'ın kendini beğenmiş bakışı kaybolur.

Berbat durumda olduğu konusunda onu uyarmak istemiyorum. Onun küçük kazanma hayallerini bir anda yıkmak isterdim. Ama yarın kazanamadığında, seyircinin nedenini anlamasını istiyorum. Kimsenin kararımı sorgulamasına, bunun kişisel duygulara dayandığını söylemesine izin veremem. Ve az önce söylediklerimden sonra, seyirci onun kazanmasının çok zor olacağını farkında olmalı.

Alice bıçağı tekrar kapıyor ve yarım kalp atışı için onunla Amber'ı keseceğinden endişeleniyorum, ama bunun yerine kardan adamın yüzünün bir parçasını daha kesiyor.

"Üzgünüm, biraz daha almam lazım." Omuz silkiyor. "Lezzetli olsa bile bunu bir daha yapacağımı hiç sanmıyorum." Alice bana bakıyor. "İstersen paylaşırım."

Bu kadına olan hayranlığım her geçen gün artıyor.

"Bu hoşuma giderdi." Elimi omzuna doğru kaydırıyorum ve onu yanımda tutuyorum. "Herkesten fazladan bir tabak alalım ve buna öğle yemeği diyelim."

"Dondurmalı öğle yemeği bana uyar." Joey ellerini birbirine vurur. "Bugünlük bu kadar millet. Final mücadelesi ve şanlı *Second Bite* şampiyonu unvanını kimin kazanacağını öğrenmek için yarın bizi takip edin."

ALICE

■ chai dondurmasının son parçasının tadını çıkarırken kaşığımı dudaklarıma vuruyorum.

"Beyninde bir fikrin mayalandığını görebiliyorum." Michael tabağını önümüzdeki sehpanın üzerine koydu. "Nedir o?"

"Amber'ın bizim tariflerimizi kullanması beni düşündürüyor..." Michael geriliyor, ben de başımı sallıyorum, tabağımı bırakıyorum ve kanepeye dönüp ona bakıyorum. "Hayır, kötü bir şey değil. Ben sadece burs vakfı fikrini düşünüyordum. Para toplamak için yemek kursları düzenlesek nasıl olur?"

Fikrimi duyunca kaşları kalktı. "Yemek pişirme dersleri mi?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Aptalca bir fikir olabilir. Ya bunlardan bir ton yapmamız ya da bir ton para almamız gerekecek ama insanlar yemeklerimizi yeniden yaratmayı seviyorsa..." Yine omuz silktim. "Bu sadece bir fikir."

Michael başını sallıyor. "Bu iyi bir fikir. Ve insanlar bunun için kesinlikle para ödeyeceklerdir." Çenesini ovuşturuyor. "Kişi başı on bin dolar olabilir. Sekiz istasyon kurulur, her istasyonda iki kişi olur, böylece çiftler ya da arkadaşlar birlikte kayıt yaptırabilir."

Ağzım açık kaldı. "Kişi başı on bin dolar mı?"

Sadece çenesini eğip sorumu onaylıyor ama geçiştiriyor. Sanki bir yemek kursuna on bin dolar vermek şimdiye kadar önerilen en saçma şey değilmiş gibi.

"Bunları sunmak için farklı metro bölgeleri seçebiliriz, ancak bunu yaparsak... sekiz... alanların kiralanması ve kurulum maliyeti hariç... Yaklaşık bir milyon dolar toplayabiliriz."

Matematiğine göz kırptım, sonra fısıldadım, "Bir milyon dolar mı?"

Michael sonunda yaşadığım şoku fark etti. "Çok gibi göründüğünü biliyorum ama okul pahalı. Ortalama kırk bin civarında olduğunu düşünürseniz, bu sadece yirmi beş çocuğun tam burs alması demek. Ya da bunu yayabiliriz ve ne bileyim, okul ücretini karşılamak yerine on bin dolarlık burslar verebiliriz. O zaman yüz çocuğa yardım edebiliriz."

Başını öne arkaya eğip hesap yapıyor ama benim beynim buna yetişemiyor bile. Çünkü odaklanabildiğim tek şey bu adama duyduğum aşk.

"Biz de-"

Söyleyeceği şeyi duymuyorum çünkü kendimi kanepenin üzerinden ona doğru fırlatıyorum.

Kollarımı Michael'ın boynuna doluyorum ve ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. "Seni çok seviyorum."

Kıkırdarken göğsü benimkine çarpıyor. "Ben de seni seviyorum, tatlım."

MICHAEL

■ Yatak odasından çıkıp süite doğru yürürken adımlarımı hafif tutuyorum.

Bu şekilde gizlice dışarı çıktığım için kendimi kötü hissediyorum ama daha erken ayrılmak için iyi bir bahane bulamadım ve hâlâ yapacak çok işim var.

Alice gece boyunca uyumalı. Birkaç orgazmdan sonra hep uyur.

Ve Alice uyandığında beni bulamazsa bir ilişkim olduğunu düşüneneğinden endişelenmiyorum. Eski kız arkadaşım binada olsa bile, Alice Amber'a karşı hiç iyi duygular beslemediğimi biliyor. Daha önce kayıtsız kaldığım Amber, son birkaç gündeki davranışlarından sonra gerçek bir küçümsemeye dönüştü.

Alice'in yalnız uyanmasını istemiyorum.

Asla.

Bu yüzden hızlı çalışmam gerekecek.

Kapıyı arkamdan sessizce kapattıktan sonra otelin mutfağına doğru ilerliyorum.

Kimseyle karşılaşmadan anahtarımı kullanıp kapının kilidini açıyorum. Sonra ışıkları açıp işe koyuluyorum.

ALICE

■ kahverengi şeker kokusunun derinliklerine dalar ve uğultulu bir ses çıkarır.

Sıcaklık etrafımı sarıyor, önümdeki bedenden yankılanan bir rahatlık sesi geliyor.

"Günaydın." Michael'ın sesi hırçın.

Gömleğini koklamadan önce göğsüne karşı "Günaydın," diye mırıldanıyorum. "Kahvaltı gibi kokuyorsun."

Bir el sırtımdan aşağı kayarak kıcımı avuçluyor. "Bahse girerim tadın kahvaltı gibidir."

Sırtımı kamburlaştırıp kıcımı eline bastırıyorum.

Michael tokatlıyor.

Bir çığlık attım, ama içim de tepki olarak titriyordu. "Bay Kesso," diye azarlıyorum.

Michael inliyor ve üzerime yuvarlanıyor.

Sırt üstü uzanırken bacaklarım açılıyor, Michael'a ve kalçalarımın arasındaki uzun boyuna yer açıyorum.

"Bana yine öyle de." Kalçalarını sallayarak sikini göbeğime sürüyor. Benim ince uyku şortum ve onun boxer külotu aramızdaki tek engel.

Yanlarından tutup kendime doğru çekiyorum. "Aşçılık dersimiz için pratik yapacak mıyız, Bay Kesso?"

İri bir el aşağı uzanıyor ve atletimin üzerinden göğüs ucumu çimdikliyor. "Eğer sınıf bizi bunu yaparken izleyecekse, o zaman daha fazla ücret almalıyız."

Boğazımda bir kahkaha ile birlikte bir inilti yakalanıyor. "Öğrenciler için her şeyi yaparım efendim."

Michael inliyor ve aşağıya uzanıyor.

Elini şortumun üst bandının içine sokmasını bekliyorum ama o daha aşağıya uzanıyor.

Şortum o kadar bol ki, bacaklarımın arasındaki kumaşı bir tarafa doğru çekebiliyor ve külot giymediğim gerçeğini ortaya çıkarıyor.

"Tsk, tsk, Bayan Hatter." Parmaklarının arkası nemli girişime sürtünüyor. "Sınıfın ilk gününde kıyafet kurallarını ihlal ediyorsun."

Lanet olası kar taneleri. Michael'ın edepsiz konuşması tüm dünyadaki en ateşli şey.

Göğsüm kabarıyor. "Bana ne yapacaksınız Bay Kesso?" "Seni cezalandıracağım." Elini vücudumdan uzaklaştırarak yer değiştiriyor. Sonra Aletin sıcak ucu yarığıma çarpıyor. "Bir vuruşla." Michael kalçalarını oynatıyor, sonra içime giriyor.

Ve aynı anda alarmım çalmaya başlıyor. Aşırı duygusal yüklenme.

Amım onun etrafında gerildi.

Kalbim göğsümde bir ren geyiği sürüsü gibi dörtnala koşuyor.

Ve ona tutunamıyorum bile çünkü kaslarım zevkten çok zayıf.

"Benim için çabuk gelseniz iyi olur, Bayan Hatter." Michael'ın nefesleri düzensiz. "Alarmin üçüncü kez çalıyor. Acele etmezsen derse geç kalacaksın."

"Üçüncü kez mi?" Nefes nefese kaldım.

Michael'ın kalçaları hızla hareket ediyor, söz verdiği gibi içime giriyor ve benim nabzım buna ayak uyduramıyor.

Sonra ne dediğini gerçekten anlıyorum ve başımı çevirip saate bakıyorum.

"Michael!"

Bana çarptı. "Bana öyle demeyin Bayan Şapkacı. Şimdi klitorisini ovala ve bana üzgün olduğunu söyle."

Şehvet üzerime çöküyor ve bana söyleneni yapmak için bir elimi aramıza sıkıştırıyorum. "Özür dilerim, Bay Kesso." Tomurcuğum o kadar hassas ki Parmaklar birleşiyor, kendimi kreşendoya doğru tırmanırken hissediyorum. "Yaramazlık yaptığım için çok özür dilerim. Lütfen beni geç bırakma."

"İşte iyi bir kız." Michael'ın vücudu gerildi. O da benim kadar yakın.
"Şimdi sikime boşalın Bayan Hatter, ben de size istediğiniz A'yı vereyim."

Bu sıcak olmamalı.

Tıpkı ona Noel Baba demenin seksi olmaması
gerektiği gibi. Ama öyle.

Ve artık kendimi tutamıyorum.

MICHAEL

kızımın üstüne çökmek.

Kadınım benim.

Onu ezdiğimden emin olmama rağmen, memnun bir ses çıkarıyor.

Sonra alarımın bip sesi kulaklarımdan akan kanı bastırıyor.

Doğru. Şov.

Alice de bu sesi benimle aynı anda fark etmiş olmalı ki omuzlarımı itmeye başladı. "Michael, duş almamız gerek."

Hâlâ içine gömülmüşken kalçalarımı hafifçe itiyorum. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var, ama bunu kesinlikle duşta tekrar yapabiliriz."

"Michael" diye inliyor.

İç çekiyorum ve isteksizce onun tatlı sıcaklığından çıkıp sırtüstü uzanıyorum. "Tamam, önce sen gidebilirsin."

Yataktan çıkarken kolumu okşuyor. "Sen en iyisisin."

Uyluklarını birbirine bastırmaya çalışıyor ama banyoya girerken dağınıklıkla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Nefesimi toplamaya çalışırken gözümü tavana

dikiyorum. Bugün pek çok şey değişecek.

Bugün tüm hayatım değişecek.

Kendimden hiç bu kadar emin

olmamıştım.

Ciğerlerimi dolduruyorum, Alice'in kokusu hala

havada asılı. Ve gülümsüyorum.

ALICE

Tson m¼cadele başlıyor.

Her bir fırıncı hemen Yeni Yıl kutlaması tatlıları üzerinde
çalışmaya başlar.

Michael ve ben her iş istasyonuna el ele yürüyoruz.

Onların fikirlerini dinliyoruz. Her fırıncı farklı bir şey yapıyor. Bir
saat ilerliyor.

Sonra ikincisi. Ve
hepsini içime
çekiyorum.

Bu benim son j¼ri g¼n¼m olacak.

Devam etmemi isterler mi bilmiyorum ama yapımcılara etmeyeceğimi
söyledim bile. Pamela'nın işini almayacağım. Bunu ona ya da hayranlarına
yapamam.

Belki gitmeye karar verdiğinde. *Olabilir.* Ama perde arkasında daha iyi
olacağımı düşünüyorum.

Joey otuz dakika kaldığını söylüyor.

Michael ve ben odanın önündeki sandalyelerimize oturduk ve aptal
mikrofonu hatırlamak için elimden geleni yapıyorum.

Ellerimi ondan uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Bacaklarımın arasındaki ağrıyı görmezden gelmek
için elimden geleni yapıyorum. On dakika kaldı.

Beş.

İki.

Ve bitti.

MICHAEL

W Drake'in istasyonundan uzaklaşıp Colby'ninkine geçiyoruz. "Bize ne yaptığını hatırlat." Alice önden gidiyor.

Komedyen önündeki küre şeklindeki pastaya başıyla işaret ediyor. "Bu, Times Meydanı'ndaki top düşüşünü taklit etmek için turuncu tereyağı kreması ve parıltılı şekerlemelerle kapladığım limonlu ve misket limonlu mermer bir pasta."

Şatafatlı ve şekerlerin yenilebilir olduğuna ikna olmadım ama kesinlikle temaya uyuyor. Hatta topun aşağı kaydığı direği taklit etmek için tepesinden çıkan bir çubuğu bile var.

"Bu harika." Alice ellerini önünde kavuşturarak pastaya yaklaşıyor.

"Teşekkür ederim." Colby ışınlanıyor. "Ama kesmeden önce..." Tezgahın altına uzanıyor ve bir çakmakla çıkıyor.

Alevi tutuşturuyor ve işte o zaman pastanın ortasındaki çubuğun ne olduğunu anlıyorum.

Bu lanet bir maytap.

"Sanmıyorum-" Ben sözümü bitiremeden maytabın alevine dokundu.

Kıvılcımlar uçuşmaya başladığında Alice keyifle bir kahkaha atar. Ama sonra kıvılcımlardan biri doğrudan pastayı kaplayan şüpheli şekerlere doğru fırlar.

Ve her şey minyatür bir ateş topuna dönüşüyor.

Alice'in dirseğinden tutup onu tehlikeden uzaklaştırıyorum ama bir şeker uçup parlak beyaz üstünün bol koluna düşüyor.

Kumaş tutuştukça köz çiçek açar.

Tepki vermek için hareket ettiğimde bile kalbim kaburgalarımın içinde sıkışıyor.

Ona doğru atılarak kolunu ellerimle sardım, vücuduma sararak ateşi söndürdüm.

Maytap hâlâ yanıyor, son santimine kadar cızırdıyor ama kekin tekrar alev alma tehlikesi yok çünkü her şey simsiyah yanmış durumda.

Colby sırasının birkaç adım gerisinde duruyor, ellerini koruyucu bir tavırla önünde birleştirmiş.

Colby'nin ötesine baktığımda Zelle'in ellerini yanaklarına dayadığını ve Amber'ın gülmemek için kendini zor tuttuğunu görüyorum.

Drake yanımıza geliyor.

"Siz iyi misiniz?" diye soruyor film yıldızı. "Ben sette birkaç kez yandım, bu yüzden ikinizden biri yaralanırsa bazı numaralar biliyorum."

Alice'in kolundaki tutuşumu gevşetiyorum, yavaşça çekerek kolundaki deliği ortaya çıkarıyorum.

"Yaralandın mı?" Kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum, kadının alevler içinde kaldığını görmekten duyduğum korku hâlâ beni boğuyor.

"Hayır." Alice kolunu çekiştirmek için uzandı. "Öyle mi? Gömleğim seni yaktı mı?"

Ona inanmak istiyorum ama...

Küçük yanık deliğinin her iki yanındaki kolunu kavradım ve kumaşı yırttım.

İnce malzeme bileğinden omzuna kadar kolayca yarıyor.

"Michael!"

"Görmem gerek." Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim.

Ama gözlerimi ve ellerimi kolunda gezdirdiğimde tek bir iz bile bulamıyorum.

"Michael," diyor tekrar.

Ellerimi tekrar ön kolunun üzerinde gezdiriyorum. "Bay Kesso," diye sertçe tıslıyor.

Ve gözlerim onunkilere kaydı.

Ağzı sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bana avuçlarını göster."

Daha sakın, kolunu bırakıyorum ve ellerimi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde uzatıyorum.

Parmak uçlarını hassas derinin üzerinde gezdiriyor ama bende de herhangi bir yanık izi bulamıyor.

Onu kendime doğru çektiğimde yanan şeker düşmüş olmalı.

"Ben Üzgünüm." Colby Sonunda konuşuyor yukarı.

"Bu değildi. sözde gerçekleşmesi için."

Drake arkasını dönüp yerine gitmeden önce "*hayır*" diye homurdanıyor. Maytap nihayet sönüyor ve hepimiz pastaya bakıyoruz.

"İçinin tadına bakabiliriz," diyor Alice yanımda. Pastanın ortasından bir duman teli yükseliyor. "Ya da belki de değil," diye ekliyor.

Colby yüzünü buruşturuyor. "Peki... hâlâ kazanma ihtimalim nedir?"

Alice'i tehlikeye attığı için şaka yapamayacak kadar kızgın bir şekilde, başka bir şey söylemeden Colby'den uzaklaşıyorum ve Alice'i Zelle'in istasyonuna yönlendiriyorum.

Kızlar bir süre birbirlerini kontrol ediyor ve ben de kalp atışlarımın normale dönmesine izin veriyorum.

İkisinin de iyi olduğundan emin olduklarında, Zelle'in yaptığı muhteşem meyveli tartı kesiyorum.

Hamur mükemmel, vanilyalı muhallebinin üzerindeki ince şeftali tabakası lezzetli ve sırlanmış ahududu ve nar taneleri yüzey boyunca patlayan bir havai fişek şeklinde yerleştirilmiş.

Mükemmel hazırlanmış.

Zelle'in yaptığı her şey çok lezzetliydi. Amber kesinlikle olağanüstü bir şey yaratmadığı sürece, Zelle'yi vicdanım rahat bir şekilde kazanan olarak seçebilirim.

ALICE

T Amber'in yaptığı tuzlu karamelli cheesecake, her ne kadar üstünü karamel ile doldurmuş gibi görünse de, çekici görünüyor. Yüzeyine özenle Yeni Yılınız Kutlu Olsun yazmış ama hepsi bu kadar.

Basit bir şey. Biraz basit. Ama yine de lezzetli olabilir.

Michael tatlıyı dilimliyor ve dilimi çekerken -karamel kenarlarından damlıyor- onun sırttığını görüyorum.

Sadece bir saniyeliğine. En kısa an. Ama gördüm. Michael mutlu.

Ve sonra nedenini anladım.

Peynirli kek kesilmiş.

Topaklar ipeksi pürüzsüzlükte olması gereken dokuyu bozar.

Bir ısırık alıyorum ve onun tuzlu karamelinin çok tuzlu olması önemli değil. Kazanamayacak.

İnsanlara kötülük dilemekten hoşlanmıyorum.

Herkesi destekleyen biri olmak istiyorum.

Ama her kuralın bir istisnası vardır. Ve bugün, Amber o istisna.

Michael çatalını yere bırakıyor. "Karamel çok tuzlu. Cheesecake karışımı kesilmiş. Ve kabuğunu kör fırında pişirmeliydin çünkü vıcık vıcık olmuş."

Sözleri sert. Affedici değil. Ama işleri berbat eden insanlara karşı hep böyle davranır, yani sırf Amber olduğu için kötü davranmıyor. Ve

Eğer hepsi doğruysa, bu gerçekten kötü olmak bile değil.

Çatalımı bıraktım ve pembe dizi yıldızına gülümsedim. "Hepimiz bazen hata yaparız."

Benimki Jell-O atkısıydı.

Onunki bu peynirli kekti.

Michael da onunla çıkıyordu.

MICHAEL

Zelle'nin elini sıkarak onu kazandığı için tebrik etti.

Zelle'yi kucaklamak için içeri girdiğinde Alice'in kaşlarını kaldırdığını görmesine izin veriyorum.

Kameralar etrafımızı sarıyor ve Alice geri çekildiğinde Colby ve Drake de Zelle'e sarılmak için harekete geçiyor.

Amber'ı aramaya zahmet etmiyorum. Ezik olması sürpriz değil. Ve artık özel program bittiğine göre, hayatımın geri kalanında ona zerre kadar ilgi göstermek zorunda değilim.

Zelle yanağındaki bir damla yaşı silerken Alice yanımda duruyor. "Özür dilerim." Kıkırdıyor. "Ağlamak çok aptalca geliyor ama bu kazandığım ilk şarkı söylememe yarışması."

Joey sırtıyor. "Artık harika bir fırıncı olduğunu saklamana gerek yok. Eğer şarkı söylemekten sıkılırsan, bir fırın açabilirsin."

Zelle başını sallıyor. "Fırıncıların ne kadar erken kalkması gerektiğini biliyorum. Ben bunun için biçilmiş kaftan değilim."

Alice başını omzuma yaslıyor, ben de parmaklarımı onunkilere doluyorum.

Yüzünde nazik bir gülümsemeyle bana bakıyor. "*Second Bite*'da jüri üyesi olduğuma inanamıyorum."

"Bu işte doğuştan yeteneklisin," diyorum ona dürüstçe.

Alice iç geçiriyor. "Umarım öyle çıkmıştır çünkü zamanın yarısında hiperventilasyon geçirdiğimden oldukça eminim."

Sinirlerim gerilmeye başlarken bile başımı sallıyorum. "Mükemmeldin." Sonra Joey'nin konuşmasının bittiğini görerek nefes alıyorum. "Ama henüz işimiz bitmedi."

Alice kaşlarını çatar. "Ne demek istiyorsun?"

Joey önümde durmak için hareket ediyor. "Bir sonraki bölüm için hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve boştaki elimle cebimden telefonumu çıkarıyorum.

"Neler oluyor?" Alice benimle Joey arasında bir ileri bir geri bakıyor, duvardaki büyük TV monitörlerinden birini açmış.

Alice'in parmaklarını sıkıyorum. "Sadece bazı işleri hallediyorum." Sonra telefonumdan görüntülü arama yapmak için seçime bastım.

Çaldığında, TV monitörünün bir tarafında benim görüntüm, diğer tarafında ise boş bir görüntü yansıyor.

Sonra özel dedektifim cevap veriyor ve yüzü diğer yarıyı dolduruyor.

"İyi günler, Bay Kesso." Gür bıyığı her hecede hareket ediyor. "Merhaba Bay Forde. Yerinizde misiniz?" diye sordum.

Setteki neredeyse herkes bana bakıyor, Alice de dahil.

Onu ekstra strese sokmak istemediğimden başka bir nedenle planlarımın dışında bırakmadım.

Joey'nin bana karşı düzenlenen komplolarla hiçbir ilgisi olmadığını doğruladıktan sonra onu planlarıma dahil ettim ve o da memnuniyetle yardım etmeyi kabul etti.

"Görüş alanındayım ve hazırım," diye yanıtlıyor özel dedektifim.

Gülümsemem hınzırca. "İlerleyin." Sonra Alice'e bakıyorum, kameraların ve mikrofonların ona söylediklerimi alacağını biliyorum. "Bay Forde işe aldığım özel dedektif. Ve çok verimli oldu."

"Oh," diyor Alice kaşları havaya kalkmadan önce.

"Oh!" Çenemi tekrar ekrana doğru eğiyorum.

Bay Forde nereye gittiğini göstermek için telefonu çevirdi.

Ve bir kafenin içindeki bir masada tek başına oturan orta yaşlı bir adama gidiyor.

Adamın önünde dizüstü bilgisayarını açık ve yanında kırıntılarla kaplı bir tabak var.

Bay Forde küçük yuvarlak masadaki diğer tek sandalyeyi çeker ve oturur oturmaz dizüstü bilgisayarın kapağını kapatır.

Adam ellerini yolundan çeker. "Bu da ne-" Sonra telefonu fark etti. Ve ona bakan yüzümü. "Michael?"

"Ulaşılması zor bir adam oldunuz," diyorum mdrme.

"Nedir bu?" Ses tonunu eşit tutmaya çalışıyor ama paniğini duyabiliyorum.

"Bu gösterinin bir parçası. Son birkaç gündür kendini bu kadar çok göstermeye karar verdiğine göre, ekrana çıkmanın senin için sorun olmayacağını düşündüm."

"Ekran süresi mi?"

Ciddi bir şekilde başımı sallıyorum. "Hâlâ canlı yayındayız. Ve tüm izleyicilerimize sizi menajerimle tanıştırmak istiyorum. Bana nl değişiminden bilerek bahsetmeyen adam. Oyuncu kadrosuna Amber Addison'ı programa çıkarmalarını söyleyen adam. İki gece önce yapımcılarla konuşup orta yarışmanın dondurma olarak değiştirilmesini istediğimi söyleyen adam." Etrafımdaki ekipten birkaç nefes sesi duydum.

"Bu reyting içindi. Kişisel değil." Müdürüm haklı çıkmaya alışıyor. "Ve biraz drama yaşamak size bir şeye mal olmadı."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hareketleriniz kadınının duygusal stres yaşamasına neden oldu. Ve sadece bu bile kariyerine son vermem için yeterli."

"Kariyerimi bitirmek mi?" Sesini yükseltiyor, sonra kafenin etrafına bakıp alaltıyor. "Bunca yıldan sonra beni bunun için mi kovacaksın?"

"Amber ve dondurma yüzünden seni kovmayacağım." Omuzları gevşedi. "Ama fotoğraflar yüzünden seni kovacağım."

Dünya, menajerimin yüzünün solmasını izliyor.

Bundan kurtulduğunu sanıyordu.

Benim sadece dizi saçmalığını bildiğimi sanıyordu.

Belki de Amber samalığıyla dikkatimi dağıtmaya çalışmıştır.

Ama yanılırdı.

Gözleri kocaman açılmış olan Alice'e bakıyorum. "Bu adam fotoğraflarımızın tüm gazetelere çıkmasından sorumlu."

"Mdrnz m? Neden?" diye soruyor sessizce.

"Bu iyi bir soru. Ben de Bay Forde'a sordum." Tekrar ekrana bakıyorum. "Görünüşe göre sevgili müdürümün biraz harcama sorunu varmış. Çok fazla lüks tatil ve pahalı araçlarla amurluk kazaları. Ve Bay Forde'dan ele geçirilen bir e-postaya göre -fotoğrafçıya- müdürüm onu kovmayı düşündüğümden şüphelenmiş." İimi ektim. "Ki bunun doğru olduğunu kabul ediyorum."

Alice benim samimiyetsiz ses tonum karşısında

küçük bir homurtu çıkardı. "Ben yapmadım-"

Yakında eski menajerim olacak kişinin sözünü kestim. "Yaptın. Ve bunu e-posta üzerinden yaptın." Başımı salladım. "Bay Forde e-postaları ortaya çıkarabilirdi ama

gerek bile kalmadı. Fotoğrafları çekmesi için tuttuğın adam, görüntüleri satarak kazandığın paradan kendi payına düşenle birlikte onları sana teslim etti." Alice'in elini sıkıyorum. "Ve bu parayı *İkinci Isırık* Burs Fonu'na ilk bağış olarak kullanacağız. Alice ve ben yeni yılımızın tadını çıkarırken, sen de bilgisayarının başına dönüp işsizlik başvurusunda bulunsan iyi edersin çünkü kovuldun."

Kameranın arkasından bir el kadrāja girer ve masanın üzerine bir bez torba bırakır.

Mikrofondan yüksek bir ses geliyor. "Bu da ne?"

Eski müdürüm çantaya ters ters bakıyor. "Kıdem tazminatın," dedim. "Bu bir torba kömür." Sonra telefonu kapatıyorum.

ALICE

Michael telefonunu cebine geri koyarken garip bir şekilde heyecanlandığını hissediyor.
Sanırım eğitmen rolünü tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor.

Bu gece.

"Joey, bir sonraki bölüm için hazırım," diye sesleniyor Michael.

Joey daha önce fark etmediğim bir çift kapıyı açarken dikkatim ona yöneliyor.

İçinden iki kişi, tamamen altın varakla kaplanmış gibi görünen üç katlı kare bir pastanın bulunduğu bir masayı taşıyor.

"Sıradaki bölüm ne?" Fısıldıyorum.

"Bir sonraki bölüm," diye fısıldıyor Michael, beni pastaya yaklaştırmak için elimi çekerken, "hayatımızın geri kalanı."

Duygular boğazıma bir şerit gibi dolanıyor ve yutkunmamı zorlaştırıyor. Yaklaştıkça, altın üzerine kazınmış kelimeleri fark ediyorum.

Hayatımın aşkı.

Sonsuza dek.

Bebek

Pastaları.

Küçük Alice.

Bayan

Claus.

Ökseotu

Gözler.

Tatlım.

Sonra duydum.

Çanlar.

Gözlerim yavaşça kalkıyor ve Joey'nin pastanın üstüne dikkatlice bir şey koymasını izliyorum.

Alt kısmında mumlar ve alevlerin üzerinde dönen melekler bulunan parlak yuvarlak altın bir orta süsü.

Aynı şey.

Bu, büyükannemin Noel için hazırladığı orta süsü ile aynı.

Michael için günler önce kulübede kar altında kaldığımızda çizdiğim şeyin aynısı.

Tamamen aynı... renk cümbüşü dışında, her dönüşte mum ışığında parlayan kırmızı ve yeşil.

Michael elimi bırakıyor ve meleklerin dönmesini engellemek için yukarı uzanıyor.

Ve bir meleğin başının üstünden bir yüzük alıyor. Ellerim kalbimin üzerine bastırıyor.

Ve gözlerim yaşla dolarken görüşüm dönüyor.

Michael önümde diz çökerken bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Alice." Yüzüğü kaldırıyor. Büyük prenses kesim pırlanta, yakut ve zümrütten oluşan bir bandın içine yerleştirilmiş. "Seninle daha yeni tanıştığımı biliyorum. Ve bunun hızlı olduğunu da biliyorum. Ama benim olduğunu bilmek için yıllara ihtiyacım yok. Seni gördüğüm an bunu hissettim. Gerçeği tam burada hissedebiliyorum." Avucunu kalbinin üzerine koyuyor. "Bana olan aşkını hissettiğim yerle aynı. Orada yuvalanmış. Kendine içimde bir yuva yaptı. Bana sıcaklık veriyorsun. Amaç veriyorsun. Ve tüm dünyanın bunun sadece sen olacağını bilmesini istiyorum." Elini göğsünden kaldırıp bana uzattı. "Söyle bakalım, Bebek Kek, benimle evlenir misin?"

"Tabii ki." Başımı sallıyorum ve kokluyorum.

"Koklayacağım." Michael bir eliyle elimi sabit tutuyor.

Yüzüğü parmağıma geçiriyor. "Güzel. Çünkü bunu yılbaşı gecesi yapacağız."

Gözlerim açılıyor ve kollarımı şefime doladığımda içimden bir kahkaha yükseliyor.

EPİLOG 1

ALICE

M Kuzenlerimin ikisi de gözlerindeki yaşları siliyor, ben de bir mendille kendi gözyaşlarımı siliyorum.

Onlara sorduğumda, Suzy ve Sam hemen benimle koridorda yürümeyi kabul ettiler, ki bunu yapmak üzereyiz.

Ama aynı siyah smokinleri giymek onların kararıydı.

"Bir peri masalına aitmişsin gibi görünüyorsun." Sam burnunu çekiyor. Kırmızı saten elbiseme bakıyorum.

Uzun kolları bol ama bileklerimden yakalı ve yakası neredeyse uygunsuz bir şekilde aşağıya iniyor. Ve yan tarafımda, elbisenin kenarlarının birleştiği yerde bir fiyonk var.

Kuzenlerimin her biri bir tarafa geçip ilerlemeye başladığımızda, etek bacağımanın etrafından yırtılıyor ve kalçamı ortaya çıkarıyor.

Michael ortaya çıkıp bana öyle baktığında kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissediyorum.

MICHAEL

Alice, parıldayan ışıklarla süslenmiş ve bizim için gerçekten önemli olan bir avuç insanla dolu odada önümde durduğunda, düşünebildiğim tek şey her şeyin ne kadar mükemmel olduğudur.

Yer.

Zaman.

Kadın.

"Önce ben gidebilir miyim?" Alice soruyor. Ben de çenemi eğiyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve ben de ellerini avuçlarımın içine alıyorum.

"Bu günü kaç kez hayal ettiğimi sana anlatamam. Geceleri kaç kez gözlerimi kapattım ve yanımda olmanı diledim. Günlerimin kaç dakikasını seni düşünerek geçirdim." Sözleri karşısında göğsüm sıkışıyor. "Seni çok uzun zamandır seviyorum Şef Michael. Ama doğum günü dileklerimde bile en çok senin mutluluğunu diledim." Bana gülümsüyor ve kalbim onun her sözüyle birlikte büyüyor. "Tek istediğim senin mutlu olmandı." Ellerini daha sıkı tutuyorum. "Bunu gözlerinde görebiliyorum, biliyor musun? Şu anda olduğu gibi bana baktığında, evrenin bir mucizesi olarak seni mutlu edenin ben olduğumu görebiliyorum." Alice'in yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve benimkini yansıtıyor. "Siz benim gerçek hayattaki peri masalımsınız, Bay Kesso. Ve bu da benim gerçek hayatımdaki sonsuza dek mutlu sonum."

ALICE

"Nereye gidiyoruz?" Michael beni resepsiyondan alıp asansöre götürürken kıkırdamama engel olamıyorum.

Bu gece çok fazla şampanya içmiş olabilirim, özellikle de Suzy'nin mekana gizlice soktuğu Jell- O shot'lardan sonra. Ama düğünde çok fazla içmek gerçekten mümkün mü? Özellikle de yılbaşı gecesinde?

Michael en üst katın düğmesine basarken bana sırtıyor.

Çatı katı süiti. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en gösterişli otel odası.

Ama bodrumdaki yatak odama dönecek olsak da umurumda olmazdı. Önemli olan tek şey bu gecenin benim düğün gecem olması ve Michael'la geçirecek olmam.

Asansörün kapıları kayarak kapanıyor ve Michael geri çekilerek her yerime bakabiliyor.

"Çok güzelsiniz, Bayan Kesso." Sıcaklık karnımı dolduruyor.

"Siz de hiç fena değilsiniz Bay Kesso."

Bu yetersiz bir ifade. Baştan aşağı siyahlar içindeki Michael, yakışıklılık ve tehlikenin mükemmel bir karışımı gibi görünüyor.

Kapılar kayarak açılır.

"Gel, Karıcığım."

Michael'ın elini tutuyorum ve nasıl planladığımla ilgili bir yorum yapmamak için direniyorum. Sessizce kapımıza doğru yürüyoruz ve Michael'ın kilidi açmasını bekliyorum.

Dün gece burada, Minneapolis manzaralı süitte kaldık, bu yüzden kapı açıldığında ne bekleyeceğimi biliyorum.

Ama tam olarak aynı değil.

Tüm ışıklar karartılmış ve oturma odasında taşan çiçek demetleri var. Sehpanın üzerinde bir tepsi çikolata kaplı çilek ve bir şişe şampanya görünce yavaşlıyorum.

Michael beni yanından çekmeye başladı, sonra durdu.

"Aslında..." Uzanıp buz dolu kovadan şişeyi çıkardı. "Haydi, zamanımız dolmak üzere."

"Zamanın mı kalmadı?" Ona ayak uydurmak için adımlarımı hızlandırıyorum.

"Göreceksin." Michael yatak odasına doğru dönmüyor. Beni çatı terasına açılan kapıya götürüyor.

Kapıyı sürükleyerek açıyor ve üzerimize bir soğuk hava dalgası geliyor. Tam ona dışarı çıkamayacak kadar soğuk olduğunu söyleyecektim ki çadırı gördüm. Kubbe şeklindeki çadır.

Ama tam olarak bir çadır değil, çünkü geceye adım attığımda şehrin ışıkları kubbenin aynalı duvarlarından yansıyor.

"Dışarıyı görebiliyoruz," diyor Michael gizli bir kapı panelinin fermuarını açarken. "Ama kimse içeriyi göremez."

Arzu merkezimde dönmeye başladı.

Michael'ın burada ne yapmak istediğine dair bir fikrim var ve bunun için hazırım.

Küçük kubbenin içine adım attığımda, sıcaklık beni şaşırtıyor; köşedeki ısıtıcının loş ışığı.

Alanın geri kalanı ise... kalın battaniyeler ve kabarık yastıklarla kaplı bir yatakla dolu.

Michael beni takip ediyor ve kapıyı kilitliyor.

"Külotunuzu çıkarın, Bayan Kesso."

Yüzümü ona dönüyorum, yatak arkamda.

Yavaşça eteğimin kenarlarını açıyorum, ben açtıkça daha fazla tenim ortaya çıkıyor.

Git

Michael izlerken takım elbisesinin ceketini silkiyor.

Elbisemin altına uzanıyorum ve külotumun kenarlarını tutuyorum.

Michael gömleğinin üst iki düğmesini açıyor.

Dantelli kumaşı bacaklarımdan aşağı

çekiyorum. Michael kollarını sıvıyor.

Külotumu çıkardım.

Michael onlara elini uzatıyor.

Vücudumu ısıtan kumaşı onun eline koyduğumda içimde bir sıcaklık oluşuyor.

Yumruğunu malzemenin etrafına kapatıyor, sonra onları cebine sokuyor.
"Yatağın kenarına otur."

Oturuyorum.

Kemerini çıkarıyor.

Dizlerimi açtım, eteğim kalçama kadar sıyrıldı, kumaş bacaklarımın arasına döküldü.

Pantolonunu çıkarıyor, fermuar küçük alanda gürültüyle açılıyor. Yanımdaki kravata uzanıyorum.

Boxer külotunun önünü aşağı çekiyor.

Fiyonkunu çözüyorum ve elbise önce gevşiyor, sonra parçalanıyor. Ve çıplak göğüslerim serbest kalıyor.

Michael inliyor ve aletini çıkarıyor.

Bakıyorum. Ağzım sulanıyor.

"Buraya bak." Sesi çakıllı.

Şampanyayı açarken bakışlarımı Michael'inkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Karanlık ama yüz ifadesini göremeyeceğim kadar değil.

Gözlerindeki açlık.

Ve bu beni titretiyor. "Kocacığım, bana dokunmanı istiyorum."

Michael açılmış bacaklarımın arasına giriyor, siki bana doğru geriliyor.

Güçlü parmakları çenemi kavriyor, başımı biraz daha geriye eğiyor.

"Ağzını aç, karıcığım."

Dudaklarımı ayırıyorum. Ama Michael bana boyunu göstermek yerine şampanya şişesini ağzına götürüyor.

Yutkunuyor, sonra ağzına biraz daha döküyor. Ve bacaklarımın arasında nem birikiyor.

Şimdi anlıyorum.

Ağzımı daha geniş açıyorum.

Üzerime eğiliyor ve gözleri gözlerimdeyken dudaklarını ayırıyor ve şampanya ağzından benimkine düşüyor.

Ve gökyüzü üzerimizde patlıyor.

Havai fişekler geceyi dolduruyor.

Tadı. Patlamalar. Hepsi bedenimi ateşe veriyor. Michael çeneme baskı uyguluyor. "Yut."

Ağzımı kapatıyorum ve yutkunuyorum.

Michael önümde diz çöküyor.

Alçak yatak mükemmel yükseklikte. Ve vücudu benimkiyle aynı hizada.

Michael aletinin ucunu ıslak girişime bastırırken şişeyi ağzıma doğru tutuyor.

Başımı tekrar geriye eğiyorum ve bu sefer sıvıyı doğrudan ağzıma döküyor. Onu orada tutuyorum.

Dilimin üzerinde dans eden baloncuklar.

Michael şişeyi yere bırakıyor, sonra bir eliyle kalçamı, diğeriyle de başımın arkasını tutuyor.

Michael ağzını benimkinin altına eğiyor.

Dudaklarımı ayırdığı dudaklarına bastırıyorum ve şampanyayı ağzımdan çıkarıp onunkine doğru iterken kalçalarını öne doğru itiyor.

Benden aldığı gibi beni dolduruyor.

Benimle sevişirken beni beceriyor.

Ve patlayan gökyüzünün altında, birbirimizin içinde eriyoruz. Bir oluyoruz.

İKİNCİ EPİLOG

MICHAEL

"H Acele edin!" Alice çalışma odasından sesleniyor.
"Buradayım bebeğim." Elimde iki kadeh şarapla kapıdan içeri giriyorum.

Alice kanepedeki yerinden başını kaldırıyor, en sevdiği battaniyenin altına sokulmuş, kucığında dizüstü bilgisayarıyla oturuyor. "Oh, iyi fikir." Ona uzattığım bardağı aldı.

Dökülmemeye dikkat ederek Alice'in yanındaki yere kayıyorum ve ayaklarımı sehpanın üzerine koyuyorum.

Alice eşim olalı üç ay oldu ve her gün bir öncekinden daha iyi.

Second Bite için çekimler daha yeni başlamış olsa da, yeni yıl başladığından beri seyahat etmekle, temeli hazırlamakla meşguldük.

Bu nedenle, Şef Mike ve Alice Aşçılık Sınıflarının açılışını kutlamanın bir yolu olarak, dağlarda bir yer kiralamaya karar verdik.

Alice, Bear Cove'daki kulübeye geri dönmeyi önerdi, ancak ikimiz de aynı hissi veren ve aynı zamanda ürpertici anıları olmayan bir yer bulabileceğimiz konusunda hemfikirдик.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, Bay Forde fotoğrafların geçmiş listesini kurtardığından beri, onlara baktık. Birçok kez. Üzerimizde kıyafet olmadan. Yani o kadar da kötü değil.

Kolumu Alice'in arkasındaki kanepenin arkasına sarkıtırım.

Burası sadece kiralık bir ev ama sanırım bir teklifte bulunacağım. Bu geceden sonra hayatımız daha da yoğunlaşacak ve küçük bir orman inzivası tam da aradığımız şey olabilir.

"Bir dakika." Alice dudağını çiğniyor.

Omzunu sıkıyorum. "Sitenin bizim tarafının gerçek zamanlı olarak güncelleneceğini onayladılar mı?"

Konuştuğumuz şeyi yaptık, ülke çapında sınıflara ev sahipliği yapacak sekiz şehir seçtik ve şimdi sadece yerleri doldurma meselesi var.

Alice başını sallar ama yine de web sitesindeki yenileme düğmesine basar. "Evet. Satış saat başı açılacak, ilk gelen ilk alır." Nefesini dışarı üflüyor. "Ya kimse kaydolmazsa? Çok pahalı."

"İnsanlar kaydolacak, Baby Cakes. Zelle konseri gibi ilk beş dakikada biletler tükenmeyebilir ama her koltuğu dolduracağız, söz veriyorum."

"Gerçekten öyle umuyorum," diyor Alice.

Bir saniye sonra, ekranının köşesindeki saat tıklıyor. "Canlı yayın," diye fısıldıyor.

Ekrana bakıyoruz, sessizliği bozan tek şey odanın karşısındaki şöminenin çıtırtısı.

Onunla gurur duyduğumu hatırlatmak için ağzımı açtım. Ne kadar uzun sürerse sürsün, onu çok sevdiğimi söylemek için.

Ama ben bir şey söyleyemeden Minneapolis sütunu aydınlandı. Bir dakika sonra, iki bilet talep eden ilk isim belirdi.

Bay ve Bayan Eklund.

Alice gıcırıyor. "Bir çift sattık!"

Bir set daha doluyor.

Bay ve Bayan Vass.

Alice'in nefesi kesildi.

Sonra başka bir çift.

Bay ve Bayan Gonzalez.

Alice elini ağzına götürür.

İki bilet daha satıldı. İkisinde de tek bir isim var.

Nero.

Alice'e dönüyorum, bardağımı kaldırıp onunkeye vuruyorum. "Görünüşe göre ilk dersimiz Minnesota'da olacak."

AUTHOR'S NOTE

Doğru okudunuz.

İttifak'ın erkekleri kadınlarını yemek kursuna götürüyor. Alice ve Şef Michael tarafından veriliyor.
Ve baharatlı olacak.

Yakın ya da uzak bir gelecekte Kindle'ınıza geliyor. (Cidden, ne zaman bilmiyorum. Ama söz veriyorum yazacağım.)

XOXO

**BABY
CAKES**

[Yeni sürümler hakkında güncellemeler için beni Amazon'da takip edin!](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Tüm okuyucularıma mutlu tatiller. Muhtemelen bu yazıyı Kasım ve Aralık ayları arasında bir zamanda okuyorsunuz ve muhtemelen aileniz ve/veya iş arkadaşlarınız ve dostlarınızla çok fazla zaman geçirdiniz... ve muhtemelen tüm bunlara bir ara vermeye ihtiyacınız vardı. (Gerçekten. Tatiller pek çok nedenden dolayı çok zor geçebilir.) Bu yüzden değerli vaktinizden ayırıp bir Tilly World macerasında bana katıldığınız için teşekkür ederim. *Smoky Darling*, *Latte Darling* ve Dom'u okuduysanız... umarım *Second Bite* TV şovunun "perde arkasını" görmek hoş bir sürpriz olmuştur.

Her zamanki gibi, annem Karen'a teşekkür etmeliyim. Tüm sıkı çalışman, beta ve alfa okumaların için teşekkür ederim. Ve ayrıca bana tatil sevgisini aşıladığın için. Noel her zaman aile, yemek ve Noel Baba demekti. Ve sadece bir kez Noel Baba çuvalıma bir torba taş bırakmıştı çünkü görünüşe göre o yıl çok yaramazlık yapmıştım. (Biliyorum, okuyucular, hayal etmesi zor!) (Ayrıca, Noel Baba Çuvalı sadece ipli dev bir çoraptır. Tuhaflaştırmayın.)

Kurtarıcı editörüm olduğun ve beni her zaman programına uydurduğun için teşekkür ederim Jeanine. Sana çok minnettarım! Ve beni her zaman çok zeki gösterdiğin için teşekkürler Beth.

Bu seri için kapak tasarımcılarım Lori ve James'e teşekkür ederim. Wander ve ekibine de benim için bu muhteşem fotoğrafı çektikleri için teşekkür ederim. Mükemmel.

Beta okuyucum, alfa okuyucum, asistanım ve arkadaşım olduğun için teşekkürler Kerissa. Ve daha fazla Noel kelime oyunu eklemem için beni cesaretlendirdiğin için. Yanılmadın ve seni seviyorum.

Ve tabii ki ARC ekibime teşekkür ederim. Desteğiniz hayatımı gerçekten çok daha iyi hale getiriyor.

Muhtemelen hayatında hiç teşekkür sayfası okumamış olan kocama teşekkür ederim, ama yine de beni cesaretlendirdiğiniz ve bu kitapta yer alan tarifleri anlatırken beni dinlediğiniz için minnettarım.

eminim ki başka bir şey yapmayı tercih ederdiniz.

Ve son olarak, Tilly isminin kökeni olan büyükanneme tüm Norveç yemekleri için teşekkür ederim. Noel sensiz ve senin ev yapımı krumkake'n olmadan aynı olmadı. Bu cloudberry's senin için.

ABOUT THE AUTHOR - S.J. TILLY

S.J. Tilly Minnesota'da doğup büyüdü, bu yüzden kitaplarının çoğu orada geçiyor. Ancak şimdi kocası ve kurtarılmış boksörlerden oluşan uyumsuz sürüsüyle Colorado'nun güzel dağlarında yaşıyor.

Yüzü kitaplara gömülü, okuyarak ya da yazarak sağlıklı bir zaman geçiriyor. Ve eğer bir metne gömülmemişse ya da köpeklerini taciz etmiyorsa (ve kışın ölüsü değilse), muhtemelen onu bitkilerle oynarken, nasıl bahçe yapılacağını biliyormuş gibi davranırken bulabilirsiniz. Bahçesi sıcaktan çürümüş olsa bile, en azından arılar mutludur! Tilly ile ilgili her şeyden haberdar olmak için onu sosyal medya hesaplarından takip etmeyi, haber bültenine katılmayı ve istediğiniz zaman etkileşime geçmeyi unutmayın! Web sitesindeki her şeyin linkleri: www.sjtilly.com

ALSO BY

[İttifak Serisi](#) (Karanlık
Mafya Romantizmi)

NERO

KRAL

DOM

HANS

[Günah Serisi](#)

(Romantik Gerilim) MR.

GÜNAH

GÜNAH DA

GÜNAHI

ÖZLÜYOR

[Darling Serisi](#) (Küçük

Kasaba Yaş Aralığı)

SMOKY DARLING

LATTE DARLING

[Sleet Serisi](#) (Hockey

Rom Com) SLEET

KITTEN SLEET

SUGAR SLEET

BANSHEE SLEET

PRINCESS

[Isırık Serisi](#)

(Tatil Romanları - Pişirme Yarışması) İKİNCİ

ISIRIK

KAR YAĞDI YENİ YIL

ISIRIĞI

Dağ Adamları Serisi (2025'te çıkacak)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.